

S.E. Hinton

NGƯỜI CHỨNG ĐÁU KHANH

Tiểu thuyết kinh điển về tuổi
thiếu niên nổi loạn

nhà nam

NXB HÀ NỘI

Chương 1

Khi từ bóng tối của rạp chiếu phim bước ra ngoài ánh nắng rực rỡ, tôi chỉ có hai thứ trong đầu: Paul Newman và một chiếc xe về nhà. Tôi ước gì mình trông giống Paul Newman - anh trông gai góc còn tôi thì không - nhưng tôi nghĩ bên ngoài của mình cũng chẳng đến nỗi nào. Tóc tôi màu nâu nhạt, hoe hoe đỏ còn mắt thì có màu xám ánh xanh lá. Tôi ước gì mắt mình xám hơn, vì tôi ghét hậu hế t máy gĩa mắt xanh lá, nhưng tôi phải bả ng lòng với cái mình có thôi. Tóc tôi dài hơn tóc nhiê u thắ ng con trai khác, cắt vuông vắ n sau đầ u, để dài phía trước và hai bên, nhưng tôi là một thắ ng Mỗ⁽¹⁾ và hậu hế t hàng xóm tôi chẳng má y khi nghĩ đến chuyện cắt tóc. Hơn nữa, tôi trông hay hơn khi để tóc dài.

Tôi phải đi bộ về nhà một quãng dài mà không người đi cùng, nhưng dù gì thì tôi cũng thường đi một mình, chẳng vì lý do nào ngoại trừ vì thích được yên ỏ n xem phim, để có thể thả hồ n vào trong bộ phim và sỏ ng với nó cùng diễn viên. Xem phim với một ai khác làm tôi có chút không thoải mái, cứ như có người nhìn qua vai khi ta đọc sách vậy. Tôi thì khác như vậy đó. Ý tôi là, anh ba tôi, Soda, mười sáu tuổi sắ p lên mười bảy, chưa bao giờ giở lắ y một cuố n sách, còn anh hai Darrel, mà bọn tôi gọi là Darry, làm việc muộ n và vắ t và đến độ chẳng còn đầ u thời gian mà quan tâm đến đọc truyện hay vẽ tranh, vậy nên tôi chẳng giố ng hai anh. Và chẳng có đầ u nào trong băng bọn tôi cảm hiê u phim ảnh và sách vở như tôi cả. Có lúc tôi đã nghĩ rắ ng mình là kẻ duy nhắ t trên đời này hiê u. Nên tôi làm việc đó một mình.

Ít nhất Soda cũng cố hiểu, và cảm hiểu được nhiều hơn Darry. Nhưng nghĩ kỹ thì anh khác với bất cứ ai; anh hiểu mọi sự, gần như vậy. Ví dụ như anh chẳng bao giờ hò hét với tôi suốt như anh Darry, hay đối xử với tôi như thể một đứa lên sáu chứ không phải đã mười bốn tuổi rồi. Tôi quý Soda hơn bất cứ ai, kể cả là bố mẹ. Lúc nào anh cũng vô tư lự và cười toe toét, trong khi anh Darry lại nghiêm khắc, cương nghị và chẳng mấy khi nở miệng cười. Nhưng mặt khác, Darry đã trải qua rất nhiều thứ trong hai mươi năm cuộc đời, anh trưởng thành quá nhanh. Sodapop sẽ chẳng bao giờ chịu lớn cả. Tôi chẳng biết thế nào thì hay hơn nữa. Tôi sẽ sớm biết ra thôi.

Dù sao thì tôi vẫn cứ thả bộ về nhà, nghĩ về cuốn phim, thế rồi chợt ước gì mình có người đi cùng. Dân Mỡ không được đi một mình nhiều nếu không muốn bị chặn đánh, hay bị ai đó đi ngang qua mà thét “Đồ Mỡ!” vào mặt, chuyện này chẳng làm ta thấy khoái lắm đâu, nếu bạn hiểu tôi muốn nói gì. Bọn tôi bị tội Soc hành hung. Tôi không rõ bạn đánh và chữ đó ra sao, nhưng nó là chữ viết tắt của từ Social, đám thượng lưu lắm tiền, bọn trẻ nhà giàu khu Tây. Cũng như từ “Mỡ”, được dùng để xếp loại hết thấy con trai bọn tôi ở khu Đông vậy.

Bọn tôi nghèo hơn tội Soc và tầm lớp trung lưu. Tôi cho là bọn tôi cũng bụi đời hơn. Không như tội Soc, những đứa hành hung tội Mỡ, phá nhà và tổ chức tiệc bia cho vui, nay thì được các bài xã luận trên báo nhắc đến như một hành vi công xúc tu sỉ còn mai thì như một vốn quý cho xã hội. Mỡ thì gần giống bọn du côn; bọn tôi đi chôm đồ và chạy xe cũ cải tiến và cướp trạm xăng và thi thoảng đánh đấm giữa các băng nhóm. Nói vậy không có nghĩa là tôi cũng làm mấy chuyện đó. Anh Darry sẽ giết tôi chết nếu tôi dính vào chuyện không hay với cảnh sát. Từ khi bố mẹ thiệt mạng trong một tai nạn xe thì ba anh em tôi chỉ được phép sống cùng nhau chừng nào bọn tôi còn cư xử cho phải phép. Vậy nên anh Soda và tôi cố

tránh xa rắ c rô i chùng nào có thể, và khi không thể nữa thì anh em tôi coi chùng để không bị tóm. Ý tôi chỉ là hầ u hế t tội Mỗ đề u làm những chuyện như vậy, cũng như bọn tôi để tóc dài mặc quầ n jean xanh và áo phông, hay bỏ áo ngoài quầ n và mặc áo khoác da mang giày tennis hay ủng. Tôi không nói là tội Soc tồ t hơn hay tội Mỗ tồ t hơn; chỉ là mọi sự nó như thế .

Tôi cũng có thể chờ cho Darry hay Sodapop tan làm rô i mới đi xem phim. Hai anh có thể đi với tôi, chở tôi đế n đó, hay đi bộ theo, mặc dù anh Soda chẳng thể nào ngồ i yên đủ lâu để thưởng thức một bộ phim còn với anh Darry thì phim ảnh làm anh chán chế t được. Anh Darry nghĩ đời anh là đã đủ rô i, chẳng câ n tìm hiểu đời kẻ khác làm gì. Hoặc tôi có thể rủ một thắ ng trong băng đi cùng, một trong bớ n thắ ng cùng ba anh em tôi lớn lên bên nhau và coi nhau như gia đình. Bọn tôi thân như anh em; khi ta lớn lên trong một xóm gắ n bó với nhau như xóm bọn tôi thì rô i ta cũng đi đế n chỗ biế t nhau rắ t rõ. Nế u nghĩ đế n chuyện đó từ trước, tôi đã có thể gọi Darry để anh ghé đón tôi trên đường về nhà, hay Mathews Ba Láp - một thắ ng trong băng bọn tôi - có thể đế n cho tôi lên xe nế u tôi nhờ, nhưng đôi lúc chỉ là tôi không chịu dùng cái đầ u của mình. Anh Darry nổi khùng lên mỗi khi tôi như thế , vì tôi được cho là thông minh; tôi được điể m tồ t, có IQ cao và đủ cả, nhưng lại không chịu suy nghĩ. Với lại, tôi thích đi bộ.

Thế nhưng, tôi đã gầ n như cho rằ ng mình cũng chẳng khoái đi bộ lắ m, khi nhận ra chiế c Corvair đỏ đó đang rà rà đầ ng sau. Lúc đó tôi còn cách nhà chừng hai dãy nữa, nên tôi bắ t đầ u đi nhanh hơn một chút. Tôi chưa từng bị chặn đánh, nhưng đã thắ y thắ ng Johnny sau khi bị bớ n thắ ng Soc tóm, thật không dễ coi lắ m. Sau chuyện đó lúc nào Johnny cũng nơm nớp lo sợ. Khi ấy nó mười sáu tuổi.

Nhưng tôi biế́t chẳng ích gì nữa rồi - ý tôi là đi nhanh lên áy - ngay cả trước khi chiếc Corvair dừng lại cạnh tôi và năm thắ̀ng Soc bước ra. Tôi khá sợ - tôi nhỏ con hơn một thắ̀ng mười bốn tuổi dù có vóc người khỏe mạnh, và máý thắ̀ng đó to con hơn tôi. Một cách vô thức tôi ngoéo hai ngón cái vào quầ̀n jean và khuỳnh khuỳnh vai, phân vân không biế́t mình có thoát được không nếu bỏ chạy. Tôi nhớ lại Johnny - mặt nó bị rách đầ́y và bằ́m tím, và tôi nhớ nó đã khóc ra sao khi được bọn tôi tìm thắ́y, gầ̀n như bất tỉnh nơi lô đầ́t ở góc đường. Ở nhà thắ̀ng Johnny chịu đựng khủng khiếp lắm - chẳng dễ mà nó khóc.

Mồ̀ hôi tôi tuôn ra như tá́m, dù tôi đang lạnh. Tôi cảm thắ́y lòng bàn tay mình lạnh ướt còn mồ̀ hôi rờng rờng xuố́ng lưng. Tôi thường như vậy mỗi khi thật sợ. Tôi liề́c quanh tìm một cái vỏ chai hay một khúc gậy hay thứ gì đó - Steve Randle, thắ̀ng bồ̀ ruột của anh Soda, có lầ̀n đã đẩy lùi được bồ̀n thắ̀ng bằ́ng một cái vỏ chai bể - nhưng chẳng có gì cả. Vậy là tôi đứng đực một chỗ trong khi bọn nó bao vây lắ́y tôi. Tôi chẳng chịu suy nghĩ. Tụi nó đi vòng quanh thông thả, im khe, cười cười.

“Nè, Mỡ,” một thắ̀ng nói bằ́ng giọng thân thiện thái quá. “Tụi tao sẽ ban cho mày một ân huệ. Tụi tao sẽ cắ́t trụi mớ tóc bóng nhảy đó đi.”

Nó mặc sơ mi kẻ ô. Tới giờ tôi vẫn còn thắ́y được cái áo đó. Vải kẻ ô màu xanh lam. Một thắ̀ng trong bọn cười to, rồi lầ̀m rằ́m chửi tôi. Tôi chẳng nghĩ ra được cái gì để nói cả. Đơn giản là chẳng có gì nhiề̀u để nói trong lúc chờ bị hành hung, nên tôi nín thinh.

“Cầ̀n cắ́t tóc không, Mỡ?” Thắ̀ng tóc vàng vóc người tầ́m thước rút từ sau túi quầ̀n ra một con dao rồi bật lưỡi.

Rốt cuộc tôi cũng nghĩ ra cái gì đó để nói. “Không.” Tôi lùi lại, tránh xa con dao. Dĩ nhiên là tôi thật lùi ngay vào một thắ`ng trong bọn. Chúng đè tôi xuống đất chỉ trong nháy mắt. Chúng ghì hai tay hai chân tôi xuống, rồi một thắ`ng trong bọn ngồ`i lên ngực, đè hai đầu gối lên khuỷu tay tôi, và nếu ai không thấy đau thì họa có mà điên. Tôi ngửi thấy cả mùi nước hoa cao râu English Leather và mùi thuốc lá mốc, và còn ngây ngô tự hỏi liệu mình có chết ngạt trước khi tụi nó kịp làm gì không. Tôi sợ khiếp`p đến độ ước gì mình chết ngạt cho rồi. Tôi vùng vẫy thoát ra, và trong chỗ`c lát đã suýt thành công; chúng bèn trở nên cảnh giác hơn và thắ`ng ngồ`i trên ngực thui cho tôi mấ`y nhát. Vậy là tôi nằ`m im, hồn hên nguyên rửa chúng. Một lưỡi dao gí vào cổ họng tôi.

“Mày có ưng kiểu tóc đó đi từ ngay dưới cằm lên không hử?”

Lúc đó tôi chợt nghĩ có khi bọn chúng sẽ giết`t mình thật. Tôi như hóa rồ`. Tôi bắt đầu gào thét, kêu tên anh Soda, anh Darry, bất`c ai có thể. Một thắ`ng trong bọn bịt miệng tôi lại, tôi lấ`y hết sức bình sinh cắn mạnh bàn tay nó, nằ`m thấy máu tràn qua răng. Tôi nghe một tiếng rửa lằ`m bằ`m rồi lại bị đắ`m, rồi tụi nó tọng một cái khăn tay vào miệng tôi. Một thắ`ng trong bọn cứ kêu, “Bịt mồm nó lại, trời đất, bịt mồm nó lại!”

Đoạn có tiếng la hét và tiếng chân chạy thành thịch, rồi bọn Soc chồ`m dậy và bỏ tôi nằ`m đó, thở hồn hên. Tôi nằ`m đó thắ`c mắ`c không biết chuyện quái gì đang xảy ra - mọi người đang nhảy phóc qua người tôi và chạy sát bên tôi còn tôi thì choáng váng quá chẳng đoán ra được chuyện gì. Rồi có ai đó xô`c nách lôi tôi đứng dậy. Đó là anh Darry.

“Mày có làm sao không, Ponyboy?”

Anh lay tôi và tôi ước anh đừng lay nữa. Dù gì thì tôi cũng đã chóng mặt đủ rồi. Thế nhưng tôi cũng dám chắc đó là anh Darry - phần vì giọng nói, phần vì anh Darry lúc nào cũng mạnh tay với tôi dù không cố ý.

“Em không sao. Đừng có lay em nữa, anh Darry, em không sao mà.”

Anh dừng tức thì. “Tao xin lỗi nghe.”

Anh đâu có thực bụng. Anh Darry chưa bao giờ hối hận về bất cứ điều gì anh làm. Tôi thấy ngờ là anh trông giống hệt cha mà cư xử thì lại ngược hẳn. Lúc mất cha chỉ mới bốn mươi tuổi nhưng trông như hai mươi lăm và nhiều người cứ ngỡ anh Darry và cha là anh em chứ không phải cha con. Nhưng hai người chỉ trông giống nhau thôi - cha tôi chưa hề cố ý thô bạo với bất cứ ai.

Anh Darry cao một mét chín, vai rộng và lực lưỡng. Tóc anh nâu sẫm, chìa ra trước trán và có chòm tóc mọc ngược thừa sau đầu - cũng hệt như tóc cha - nhưng mắt anh Darry thì lại của riêng anh thôi. Mắt anh giống như hai viên đá lạnh màu xanh lá-xanh xám. Mắt anh có cái kiểu cương quyết, như mọi thứ khác ở anh. Anh trông già hơn hai mươi - cứng rắn, điềm đạm và khôn ngoan. Anh sẽ rất đẹp trai nếu không có đôi mắt lạnh băng như vậy. Anh khó mà cảm hiểu được bất cứ thứ gì không trực quan đến độ chẳng thể chửi cái. Nhưng anh biết suy nghĩ.

Tôi ngơ ngác lên nữa, xoa xoa bên má bị đập nhiều nhát.

Anh Darry đút hai nắm tay vào túi quần. “Bọn nó không làm mày đau lắm, phải không?”

Có chứ. Tôi nhức nhối, ê ẩm, ngực đau tức, đầu óc căng thẳng đến độ hai bàn tay cứ run run, và tôi muốn òa ra khóc, nhưng ta chẳng thể nói điều đó với anh Darry.

“Em không sao.”

Anh Sodapop sai bước quay trở lại. Đến lúc đó thì tôi đã hiểu ra, hết thấy tiếng ồn ào tôi nghe thấy đó là do cả băng đến cứu nguy. Anh ngó phịch xuống bên cạnh, khám đầu tôi.

“Mày bị cứa một chút, hả Ponyboy?”

Tôi chỉ biết ngây ra nhìn anh. “Thật à?”

Anh rút khăn tay ra, thè lưỡi liếm ướt một đầu, rồi nhẹ nhàng chấm chấm bên đầu tôi. “Mày chảy máu như lợn bị chọc tiết ấy.”

“Thật thế hả anh?”

“Nhìn nè!” Anh giơ cho tôi xem chiếc khăn tay, đồ ôi cứ như làm ảo thuật. “Tụi nó có gí dao vào mày không?”

Tôi nhớ lại cái giọng nói: “Cần cắt tóc không, Mỡ?” Lưỡi dao chắc đã trượt đi khi thảng đó cô làm tôi ngậm miệng. “Có.”

Soda đẹp trai hơn bất cứ ai tôi biết. Không như Darry, Soda đẹp như minh tinh màn bạc, cái kiểu mà người đi đường phải dừng lại ngấm nhìn khi anh đi qua. Không cao bằng Darry, và mảnh mai hơn một chút, nhưng anh có khuôn mặt thanh tú, nhạy cảm mà không hiểu làm sao lại vừa vô tư lự vừa ân cần. Mái tóc anh vàng sậm, luôn được chải ngược ra sau - dài, mượt và suôn - và ngày hè mặt trời nhuộm nó thành màu vàng lúa mì óng ả. Mắt anh màu nâu đậm - đôi mắt sống động, lung linh, tươi cười vô tư lự, phút này có thể dịu dàng và cảm thông, giây sau đã lại rực lửa giận. Có đôi mắt

của bố, nhưng anh Soda thì chỉ là anh thôi. Anh có thể say trong một cuộc đua xe hay một buổi khiêu vũ mà không hề gâ n rượu. Trong xóm chúng tôi hiếm khi thấy một đứa nhỏ nào không uống rượu, dù ít hay nhiều. Nhưng anh Soda chưa hề động tới một giọt - anh đâu cần. Anh trở nên say với chính cuộc sống giản dị. Và anh hiểu mọi người.

Anh nhìn tôi chăm chú hơn. Tôi há p tá p ngoảnh đi, vì nếu bạn muốn biết sự thật thì ngay lúc này tôi đã khóc hu hu rồi. Tôi biết mình tái mét như đang cảm thấy trong lòng vậy, và tôi đang run bần bật.

Anh Soda đặt tay lên vai tôi. “Bình tĩnh đi, Ponyboy. Chúng không còn làm em đau nữa đâu.”

“Em biết mà,” tôi nói, nhưng mặt đất bắt đầu nhòa đi và tôi cảm thấy nước mắt nóng hổi chảy dài xuống hai má. Tôi vội vàng quẹt nước mắt. “Em chỉ hoảng sợ chút chút, có vậy thôi.” Tôi hít vào một hơi thút thít rồi nín. Đơn giản là ta chẳng thể khóc trước mặt anh Darry. Không đâu, trừ khi ta bị thương như Johnny vào cái hôm bọn tôi tìm thấy nó ngoài lô đất bỏ hoang. So với Johnny thì tôi nào có thương tích gì.

Soda vỗ đầu tôi. “Mày là thằng nhóc cừ đó, Pony.”

Tôi phải nhăn răng cười với anh thôi - bất luận có chuyện gì, anh Soda cũng làm ta toét miệng cười được. Tôi nghĩ bởi chính anh lúc nào cũng cười toe toét quá cỡ đi. “Anh điên quá, anh Soda, mất trí rồi.”

Darry trông cứ như muốn cụng đầu hai đứa tôi vào nhau. “Cả hai bay đề u điên cả.”

Soda chỉ nhường một bên mày lên, một trò anh học được từ thằng Ba Láp. “Coi bộ cái đó là truyền thống của nhà này.”

Darry nhìn Soda chòng chọc một lát, rồi cười toét một cái. Sodapop không sợ anh như hết thấy mấy đứa khác và khoái chọc anh lắm. Tôi thì cũng muốn chọc một con gấu xám trưởng thành lắm chứ; nhưng không hiểu sao, tuổi như Darry lại thích bị Soda chọc.

Bằng bọn tôi đã đuổi bọn Soc về xe, ném đá vào chúng. Giờ tụi nó chạy lại chỗ anh em tôi - bọn thằng gầy nhom, rảnh rỗi. Cả bọn đều chai sạn từ trong ra ngoài. Tôi đã lớn lên cùng tụi nó, và cả lũ chấp nhận tôi, dù tôi nhỏ tuổi hơn, vì tôi là thằng em của Darry và Soda, và vì tôi biết giữ mồm giữ miệng lắm.

Steve Randle mười bảy tuổi, cao gầy, mái tóc dày bôi dầu được nó chải thành những cọng xoắn cẩu kỳ. Nó cao ngạo, khôn lanh, là bờ ruột của anh Soda từ hồi tiểu học. Sở trường của thằng Steve là xe hơi. Nó có thể cạy nắp đậy trục bánh xe nhanh và êm hơn bất cứ ai trong xóm, hơn nữa còn hiểu biết xe hơi rõ như lòng bàn tay, ngoài ra nó có thể lái bất cứ gì chạy bằng bánh xe. Nó và Soda cùng làm ở một trạm xăng - Steve làm nửa ngày còn Soda thì làm nguyên ngày - và trạm xăng của hai người có nhiều khách hơn bất kỳ trạm nào khác trong thị trấn. Nguyên nhân do thằng Steve quá rành xe hơi hay vì Soda lôi cuốn bọn con gái như mật hút ruồi thì tôi chịu, chẳng thể trả lời cho bạn được. Tôi ưa thằng Steve chỉ vì nó là bạn thân nhất của anh Soda. Nó chẳng ưa tôi - nó nghĩ tôi là đứa lằng nhằng theo đuôi và là một nhóc tí; Soda bao giờ cũng dẫn tôi theo mỗi khi cả lũ đi chơi mà không đưa tụi con gái theo, chuyện đó làm Steve bực. Đâu phải tại tôi; Soda luôn rủ tôi mà, tôi đâu có xin anh cho đi theo. Soda không cho rằng tôi là nhóc con.

Mathews Ba Láp là thắ`ng già đầ`u nhắ`t bắ`ng và là thắ`ng bông lon trong đắ`m. Nó cao chừng một mét tám, vóc người chắ`c nịch, và hế`t sức hắ`nh diện về` tóc mai dài màu hung đỏ của nó. Nó có đôi mắ`t xám và nụ cười rộng, và nó không thể thôi đưa ra những câu nhận xét tiế`u lâm dù có cô` thể` nào. Ta chẳng làm thắ`ng đó ngậm miệng được đâu; lúc nào nó cũng phải chêm những thứ ba láp của mình vào mới được. Vì vậy nó mới có cái tên đó. Ngay đế`n thắ`y cô cũng quên tên thật Keith của nó, và bọn tôi hầ`u như còn không nhớ là Ba Láp có một cái tên thật. Đời là một trò đùa bự` đố`i với thắ`ng Ba Láp. Nó trứ danh về` tật cắ`p vậ` ở cửa hàng và con dao bắ`m cán đen (mà nó đã chẳng thể có được nế`u không nhờ cái tài kia), ngoài ra còn luôn lắ`c cắ`c với có`m. Nó quả thực không nhìn được. Cái gì nó nói cũng đề`u tề`u không chịu được đế`n độ nó phải cho cảnh sát biế`t bí mật đó để cuộc đời chán phèo của họ vui vẻ lên tí. (Là nó giải thích với tôi như thế`.) Nó khoái đánh đắ`m, mắ`y con tóc vàng, và vì một lý do khó hiểu nào đó, thích đi học. Nó vẫn còn là học sinh lớp cuố`i trung học mười tám tuổi rưỡi và nó chẳng khi nào học hành gì cả. Nó chỉ đi cho vui thôi. Tôi khoái nó lắ`m vì nó làm bọn tôi tự cười mình cũng như nhiề`u thứ khác. Nó làm tôi nhớ Will Rogers [\(2\)](#) - chắ`c là vì cái cười toác mang tai.

Nề`u tôi phải chọn một cá tính trong bắ`ng thì đó sẽ là Dallas Winston - Dally. Tôi vẫn thích về` nó khi nó đang dữ` tợn, vì lúc đó mới có thể phác lại tính cách nó chỉ trong vài nét. Nó có bộ mặt yêu tinh, gò má cao, cắ`m nhọn, răng thú nhỏ, sắ`c và hai tai linh miêu. Tóc Dally vàng đế`n gầ`n như bạc trắ`ng, và nó không ưa cắ`t tóc, dầ`u tóc cũng không, nên tóc nó lòa xòa từng tùm trước trán, chĩa ra từng chùm sau đầ`u, loăn xoăn sau tai và quanh gáy. Mắ`t nó là hai viên đá xanh, rực sáng, lạnh lùng một nỗi hận thù cả cuộc đời. Thắ`ng Dally đã sớ`ng ba năm trong cái khu bụi đời ở New York và đã bị bắ`t ở tuổi lên mười. Nó chai lì hơn mắ`y đứa còn lại bọn tôi - chai lì hơn, lạnh lùng hơn, xắ`u xa hơn. Cái sắ`c thái khác biệt tách biệt một

thằ`ng Mỡ với một thằ`ng du côn không có ở Dally. Nó cũng bụi đời như tụi con trai má`y băng dưới phồ`, như băng của thằ`ng Tim Shepard.

Ở New York, Dally được hả giận trong các trận đấ`m đá giữa các băng đảng, nhưng ở đây, băng nhóm có tổ chức là của hiế`m - chỉ có những nhóm nhỏ bạn bè gắ`n bó với nhau, và xung đột chủ yế`u là ở giữa các tằ`ng lớp xã hội. Một trận ẩu đả, khi được tuyên bố, thường xuấ`t phát từ một trận đấ`u rửa hận, và các địch thủ, chỉ tình cờ thề` nào, lại dẫn bạn bè mình theo. Ô`, ở đây cũng có vài băng nhóm có danh xưng, như Hà Bá và Hùm Đường Phồ` Tiber, nhưng trong vùng Tây Nam này thì không có đố`i đầ`u giữa các băng nhóm. Vậy nên Dally, dù thi thoảng cũng được dấ`n thân vào một bữa đấ`m đá ra trò, song chẳng có cái gì cụ thể mà hận thù cả. Không có băng đố`i đầ`u. Chỉ có bọn Soc. Mà dù có thề` nào cũng chẳng ai thắ`ng được tụi nó, vì chúng có được mọi ưu thế` và dù cho có hạ được bọn nó đi nữa thì cũng chẳng làm thay đổi được thực tề` đó. Chắ`c vì vậy mà thằ`ng Dallas cay cú đê`n thề`.

Nó khét tiề`ng lắ`m. Người ta có cả một hồ` sơ về` nó lưu ở sở cảnh sát. Nó đã từng bị bắ`t, nó say sưa, nó đua rodeo, nói láo, bịp bợm, trộm cắ`p, trá`n lộn tụi say rượu, hành hung bọn con nít - nó làm tắ`t. Tôi không ưa nó, nhưng Dally lỗi đời và ta phải nể` mặt.

Johnny Cade là thằ`ng sau cùng và bé nhấ`t. Nế`u bạn mừng tượng được một con cún đen đúa tội nghiệp cứ bị đá đập hoài và bơ vơ giữa một đám đông xa lạ, bạn sẽ thắ`y ra được thằ`ng Johnny. Nó là thằ`ng nhỏ tuổi nhấ`t, kề` tôi, nhỏ con hơn má`y thằ`ng còn lại, vóc người mảnh khảnh. Hai mắ`t nó đen to trên khuôn mặt ngăm ngăm; mái tóc đen nhánh của nó bôi nhiề`u dầ`u và chải qua một bên, nhưng lại dài đê`n rủ xuố`ng thành một cái mái gắ`n lò xo trước trán. Mắ`t nó có cái ánh lo âu, hoài nghi, và vụ bị tụi Soc hành hung chẳng làm thay đổi được gì. Nó là cục cưng của băng, thằ`ng em của

mọi người. Cha nó lúc nào cũng đánh đập nó, còn bà mẹ thì chẳng ngó ngàng gì đến con cái, trừ những lúc bà bực chuyện gì đó, và thế là ta còn nghe được tiếng bà quát mắng Johnny rõ đến tận cửa nhà mình. Tôi nghĩ nó ghét chuyện đó hơn là bị roi vọt. Nó chắc cũng đã bỏ nhà đi cả triệu lần rồi, nếu không có bọn tôi. Nếu không nhờ bằng thì thằng Johnny đã không bao giờ biết yêu thương và trù mến là gì.

Tôi quệt vội nước mắt. “Tụi mày có tóm được bọn nó không?”

“Không. Lần này tụi nó thoát được, đồ...” Ba Láp vui vẻ nói tiếp, gọi bọn Soc bằng mọi cái tên nó nghĩ tới hay bịa ra được.

“Thằng nhóc có sao không?”

“Tao không sao.” Tôi cố nghĩ ra cái gì đó mà nói. Tôi thường khá ít lời khi có mọi người, ngay cả trong băng. Tôi đánh trống lảng.

“Tao không biết là mày đã ra khám rồi đó, Dally.”

“Hạnh kiểm tốt. Ra sớm.” Dallas chậm thuột rồi đưa cho Johnny. Cả bọn ngó nghiêng làm mỗi đứa một điệu và nghỉ ngơi. Hút thuốc bao giờ cũng làm ta bớt căng thẳng. Tôi đã hết run, sắc da bình thường trở lại. Điều thuốc làm tôi trấn tĩnh. Thằng Ba Láp nhướn một bên mày. “Mày có vết bầm dễ coi đó, nhóc.”

Tôi rón rén sờ lên má. “Thật hả?”

Thằng Ba Láp gạt đầu từng trái. “Vết rạch đẹp nữa. Làm mày trông lì rồi đó.”

Lì và *bảnh* là hai từ khác nhau. *Lì* giống như gan góc; *bảnh* nghĩa là oách, keng - như một chiếc Mustang trông keng hay một hồ sơ chiến tích thật oách. Trong xóm bọn tôi thì cả hai từ đều có nghĩa là khen.

Thằng Steve búng tàn thuốc vào tôi. “Mày đã làm cái gì vậy hả, đi một mình sao?” Cứ mặc kệ ông bạn Steve nói.

“Tao xem phim ra và đang trở về nhà. Tao không nghĩ...”

“Mày chẳng bao giờ suy nghĩ cả,” anh Darry cắt lời, “ở nhà hay bất cứ đâu cần suy nghĩ. Ở trường mày phải suy nghĩ, nào là hết thấy những điểm cao mày đem về nhà đó, và mày lúc nào cũng chúm mũi vào sách, nhưng có bao giờ mày chịu dùng cái đầu vào những chuyện thực tế không hả? Không hề, ông bạn. Và nếu mày nhất thiết phải đi một mình thì đáng ra mày phải mang theo con dao.”

Tôi nhìn chằm chặp lỗ thủng trên chiếc giày tennis của mình. Tôi và Darry đơn giản là không hiểu nhau. Tôi chưa bao giờ làm anh hài lòng. Nếu khi ấy tôi mang theo dao *thật* thì không chừng anh lại mắng tôi về chuyện đó. Nếu tôi đem những điểm B về nhà thì anh lại muốn những điểm A, và nếu tôi được điểm A thì anh muốn tôi tiếp tục luôn được A. Nếu tôi chơi bóng thì tôi lẽ ra phải đang học, và nếu tôi đang đọc sách thì tôi lẽ ra phải ra ngoài chơi bóng. Anh chẳng bao giờ quát mắng Sodapop - không, ngay cả khi Sodapop bỏ ngang việc học hay bị phạt vì chạy quá tốc độ. Anh chỉ quát mắng mỗi mình tôi.

Soda nhìn Darry trừng trừng. “Để thằng em tui được yên đi, anh nghe chưa? Đâu phải tại nó khi nó ưa đi xem phim, và cũng chẳng phải tại nó khi tui Soc khoái hành hung tui mình, với lại nếu nó mang theo dao thì đó là một cái cơ ngon lành để chúng thịt nó rồi còn gì.”

Soda lúc nào cũng về phe tôi.

Darry nóng nảy nói, “Khi nào tao cần thằng em tao bảo tao phải làm gì với một thằng em khác, tao sẽ hỏi mày, em ạ.” Nhưng anh

cũng bỏ tôi ra. Anh vẫn luôn làm vậy khi Sodapop bảo anh. Hả u như lầ n nào cũng vậy.

“Lầ n tới cứ kêu một đũa bọn mình đi cùng, Ponyboy à,” Ba Láp nói. “Thằ ng nào trong bọn mình cũng sẽ sẵn lòng cả.”

“Đang sẵn nói về` phim,” - thằ ng Dally ngáp, búng mẩu thuố c đi - “tô`i mai tao lại đằ ng Nightly Double đây. Đũa nào muố n đi lòng chút sôi động không?”

Thằ ng Steve lắ c đầ u. “Tao, thằ ng Soda đã có Evie và Sandy rô`i.”

Nó đầ u câ n phải nhìn tôi cái kiểu như thê` chứ. Tôi đầ u có định hỏi xin đi theo đầ u? Tôi sẽ chẳng bao giờ mách lại với Soda, vì anh quả là ưa thằ ng Steve lắ m, nhưng đôi lúc tôi không chịu nổi Steve Randle. Tôi nói nghiêm túc đó. Đôi lúc tôi cảm nó.

Darry thở dài, đúng như tôi đã biế t trước. Darry chẳng bao giờ còn thời gian mà làm gì nữa cả. “Tô`i mai tao đi làm rô`i.”

Dally nhìn mắ y thằ ng còn lại trong bọn tôi. “Còn tụi bay thì sao? Ba Láp? Johnnycake, mầy với thằ ng Pony có muố n đi không đó?”

“Tao và thằ ng Johnny sẽ đi,” tôi nói. Tôi biế t thằ ng Johnny sẽ chẳng mở miệng trừ phi bắ t buộc. “Được không, anh Darry?”

“Ừ, vì không phải là tô`i ngày học.” Anh Darry rắ t thoải mái trong chuyện cho tôi đi chơi ngày cuố i tuầ n. Vào tô`i ngày học tôi khó mà bước chân ra khỏi nhà.

“Tao đang tính say túy lúy tô`i mai đây,” Ba Láp nói. “Nế u không say thì tao sẽ tới kiế m mắ y thằ ng bay.”

Steve đang nhìn bàn tay Dally. Chiếu c nhẵn mà nó đã trắ n lợt được từ một thắ ng trung học say xin lại nắ m trên ngón tay nó. “Mày lại chia tay với con Sylvia nữa rô i sao?”

“Phải, và lâ n này là chia tay luôn. Con nhỏ đó lại ăn ở hai lòng trong lúc tao nắ m nhà đá.”

Tôi nghĩ đế n Sylvia, Evie, Sandy và nhiề u con tóc vàng của thắ ng Ba Láp. Tụi nó là loại con gái duy nhắ t chịu ngó đế n bọn tôi, tôi nghĩ. Mắ y đứa con gái bạo tợn, to mô m, bôi kẻ đậm sì, cười hình hích và chửi thề quá trời quá đắ t. Nhưng mà tôi ưa con Sandy bạn gái của Soda lắ m. Tóc nó có màu vàng tự nhiên, tiề ng cười của nó dịu dàng, như cặp mắ t xanh sứ của nó vậy. Nó không có một mái nhà tử tê hay gì sắ t và cũng cùng kiểu như bọn tôi - Mỡ - nhưng nó là một đứa con gái rắ t xinh. Thề nhưng, nhiề u lúc tôi cũng thắ c mắ c không biề t mắ y đứa con gái kia ra sao. Mắ y đứa con gái mắ t màu sáng, mặc váy dài đoan trang và làm như thể muố n nhỏ toẹt vào bọn tôi khi có dịp. Một số đứa sợ bọn tôi, cứ ngẩm Dallas Winston thì tôi cũng chẳng trách tụi nó. Nhưng hầ u hế t chúng nhìn bọn tôi cứ như thể bọn tôi là rác rưởi - nhìn bọn tôi cái kiểu mà bọn Soc nhìn khi chúng ngồ i xe Mustang và Corvair sắ n lại gầ n mà thét “Mỡ!” vào mặt bọn tôi. Tôi thắ c mắ c về tụi nó. Ý tôi là bọn con gái ấy... Chúng có khóc khi bạn trai bị bắ t, như con Evie đã khóc thắ ng Steve, hay tụi nó có bỏ rơi chúng như con Sylvia đã làm với thắ ng Dallas? Nhưng, chắ c bạn trai của chúng đâu có bị bắ t hay bị nện toi bời hay bị tiêu diệt trong mắ y cuộc đua rodeo.

Tôi vẫn còn nghĩ về chuyện này trong lúc làm bài tập về nhà tồ i đó. Tôi phải đọc cuố n *Great Expectations*⁽³⁾ cho bài tập tiề ng Anh, và thắ ng nhóc Pip nọ, nó làm tôi nghĩ đế n bọn tôi - cách nó cảm thắ y mình bị nhìn là đồ bắ n hèn vì nó không phải là một quý ông hay gì cả, và cách đứa con gái đó cứ xem thường nó. Chuyện tương tự có lâ n đã xảy ra với tôi. Một hôm, trong giờ sinh học tôi

phải mở một con sâu để quan sát, do lưỡi dao cạo bị cùn nên tôi dùng con dao băm của mình. Ngay khi bật con dao lên - tôi đã quên mình đang làm gì hay đáng ra tôi không bao giờ nên làm vậy - con bé ngồì ngay cạnh tôi gầ̀n như thở hỏn hển mà nói, “Tụi nó nói đúng. Đây là một thắ̀ng du côn.” Chuyện đó chẳng làm tôi thắ̀y khoái lắ̀m. Trong lớp đó có rắ̀t nhiề̀u đứ́a Soc - tôi được xế́p vào các lớp A vì được xem là thông minh - và hầ̀u hế́t bọn nó cho chuyện đó khá là khôì hài. Nhưng tôi thì không nghĩ vậy. Nó là một con bé kháu. Nó mặc màu vàng trông đẹp hế́t sức.

Bọn tôi đáng phải chịu số́ rắ́c rồ́i mà bọn tôi lãnh lắ̀m, tôi đã nghĩ vậy. Dallas đáng hế́t thắ̀y những gì nó lãnh, và nên chịu nặng nề hơn nữa kia, nế́u bạn muố́n biế́t sự thật. Còn Ba Láp - nó không thực tình muố́n hay cần dù chỉ phân nửa những thứ nó xoáy ở tiệm. Nó chỉ nghĩ xoáy cho bắ̀ng hế́t những gì không được đóng khóa gài ghim lại thì cũng vui, thề́ thôi. Thề́ nhưng tôi có thể hiểu tại sao Sodapop và thắ̀ng Steve cứ lao vào má́y vụ đua xe và đánh đấ́m hoài vậy - cả hai đề̀u tràn trề̀ sinh lực, quá nhiề̀u cảm xúc, mà lại không có cách gì giải phóng.

“Bóp mạnh hơn đi, Soda,” tôi nghe Darry lầ̀m bầ̀m. “Đây sắ́p đổ ngủ tao rồ́i đó.”

Tôi nhìn qua cửa. Sodapop đang bóp lưng cho Darry. Darry luôn làm căng cơ bắ́p quá mức; anh lợp mái nhà và lúc nào anh cũng cố xách hai đố́ng vật liệu lợp mái lên thang. Tôi biế́t Soda sẽ làm anh ngủ gật má́t, vì Soda có thể làm gầ̀n như bắ́t cứ ai ngủ gật nế́u anh để tâm vào. Anh nghĩ dù gì thì Darry cũng đã làm việc vắ́t và quá rồ́i. Tôi cũng nghĩ thề́.

Darry không đáng phải làm việc như một người cha trong gia đình khi anh chỉ mới hai mươi. Anh từng là một anh chàng nổi tiế́ng ở trường; anh là đội trưởng một đội banh và đã được bầ̀u là Chàng trai

của Năm. Nhưng nhà chúng tôi đơn giản là không có tiề`n cho anh lên đại học, ngay cả khi anh đã giành được học bổng thể thao. Và giờ thì ngoài các việc làm ra anh chẳng còn hở chút thời gian nào mà nghĩ đế`n đại học. Vậy nên anh chẳng hê` đi đâu và chẳng bao giờ làm gì khác, trừ tập luyện ở phòng tập và thỉnh thoảng đi trượt tuyế`t với vài người bạn cũ.

Tôi xoa xoa bên má đã tím bầ`m. Tôi soi gương rô`i, đúng là nó làm tôi trông bụi hẩ`n. Nhưng anh Darry đã bắ`t tôi dán miế`ng Band-Aid lên vế`t đứt.

Tôi nhớ lại Johnny trông khùng khiế`p ra sao hô`i nó bị hành hung. Tôi cũng có quyề`n dùng đường phô` như tụi Soc vậy, còn Johnny thì chưa hê` động chạm gì tới tụi nó. Sao bọn Soc lại ghét bọn tôi dữ vậy? Bọn tôi đã để chúng yên mà. Trong lúc làm bài về` nhà tôi cứ vắ`t óc cô` nghĩ cho ra chuyện đó tới mức suýt ngủ quên.

Sodapop, lúc này đã tốt lên giường, ngái ngủ gắ`t tôi tắt đèn đi ngủ. Đọc xong chương đang dở thì tôi làm theo anh.

Nầ`m cạnh Soda, trầ`n trầ`n nhìn trầ`n nhà, tôi cứ nhớ lại mấ`y bộ mặt của tụi Soc khi chúng bao vây tôi, nhớ cái áo sơ mi kẻ ô xanh mà thả`ng tóc vàng mặc, và tôi vẫn còn nghe được một giọng lè`nh: “Cầ`n cắ`t tóc không, Mỡ?” Tôi rùng mình.

“Mày lạnh hả, Ponyboy?”

“Hơi hơi,” tôi nói dồ`i. Soda đưa tay quàng cổ tôi. Anh ngái ngủ lắ`m bắ`m cái gì đó. “Nghe này, nhóc, khi anh Darry hò hét với mày... ảnh chẳng có ý gì đâu. Chỉ là ảnh có nhiề`u lo toan hơn bắ`t kỳ đứa nào ở tuổi ảnh thôi. Đừng để bụng ảnh chuyện đó... mày hiểu chưa, Pony? Đừng để ảnh làm mày cáu. Ảnh thực ra rấ`t hẩ`nh diện về` mày, vì mày rấ`t thông minh. Chỉ là vì mày còn bé con - ý tao là, ảnh thương mày lắ`m. Hiểu chưa?”

“Hiếu,” tôi nói, vì Soda mà cô ́ giữ cho giọng mình không có cái hơi hám mĩa mai.

“Soda ời?”

“Gì?”

“Làm sao mà anh bỏ học vậy?” Tôi chưa bao giờ quên được chuyện đó. Hô ỉ anh bỏ ngang việc học tôi đã không chịu nổi chuyện đó.

“Vì tao đã ỉ. Đã ỉng nào thì tao cũng chỉ qua được mỗi môn cơ khí ô tô và thể dục thôi mà.”

“Anh đâu có đã ỉ.”

“Có, tao đã ỉ. Im đi rô ỉ tao nói mà nghe cái này. Nhưng kiểu gì cũng không được mách anh Darry đó.”

“Được.”

“Tao nghĩ tao sẽ cưới Sandy. Sau khi nó ra trường còn tao kiế ỉ được một việc ngon lành hơn và đại loại như vậy. Nhưng mà tao có thể chờ cho đế ỉ khi mà ra trường. Để tao còn phụ được anh Darry trả hóa đơn và các thứ.”

“Hế ỉ ý. Nhưng mà, chờ đế ỉ khi em ra trường đã ghen, để anh còn ngăn anh Darry không rằ ỉ la em.”

“Đừng có vậy đi, nhóc. Tao đã bảo mà là anh chẳng thực bụng nói dù chỉ phân nửa những gì anh nói...”

“Anh yêu Sandy à? Vụ đó thế ỉ nào?”

“Hừmmmm.” Anh thở ra hài lòng. “Tuyệt lắ ỉ.”

Lát sau hơi thở anh đã nhẹ và đều. Tôi quay đầu lại nhìn anh, dưới ánh trăng anh tựa như một vị thần Hy Lạp giáng trần. Tôi tự hỏi làm sao mà anh chịu nổi mình đẹp trai như thế. Rồi tôi thở dài. Tôi không hiểu lắm về điều anh muốn nói về Darry. Darry nghĩ tôi chỉ là thêm một miệng ăn nữa phải nuôi và một ai đó để quát mắng. Anh mà yêu thương tôi sao? Tôi nghĩ đến đôi mắt xanh xám, nghiêm khắc đó. Lần này Soda nói sai rồi, tôi nghĩ. Darry không yêu thương ai hay cái gì cả, có lẽ trừ mỗi mình Soda. Tôi gần như không cho là anh có tình cảm của con người. Mình cóc cần, tôi tự dối mình, mà mình cũng cóc thèm nghĩ tới anh. Soda là đủ rồi, và mình sẽ còn anh cho đến khi mình ra trường. Mình mặc kệ Darry. Nhưng tôi vẫn đang dối lòng và tôi biết điều đó. Tôi cứ tự dối mình suốt. Tôi chưa bao giờ tin mình.

Chương 2

Dally đứng chờ Johnny và tôi dưới ngọn đèn ở góc giao giữa đường Pickett và Sutton, và vì đến đó sớm nên bọn tôi còn thời gian mà lại đã ng tiệm tạp hóa ở trung tâm mua sắm và giốn hót. Bọn tôi mua Coca, dùng ống hút phun vào máy cô phục vụ, lạng quanh ngó nghiêng hết thấy các thứ nằm khơi khơi cho đến khi quản lý biết tổng bọn tôi và yêu cầu cả lũ đi chỗ khác. Nhưng chậm mất rồi; thằng Dally bước ra cùng hai bao thuốc lá Kool nhét dưới áo khoác.

Rồi bọn tôi băng qua đường, đi xuôi xuống Sutton một chút để đến The Dingo. Trong thị trấn có rất nhiều rạp chiếu phim phục vụ khách ngò trong ô tô - tại Soc thì đến The Way Out and Rusty, còn tại Mỏ thì đến The Dingo and Jay. The Dingo là một chỗ lui tới khá thô lỗ; ở đây lúc nào cũng đang có đánh đấm và có lẽ n một đứa con gái đã bị ăn đạn. Bọn tôi đi quanh trò chuyện với hết thấy những thằng Mỏ và du côn mình quen, thò đầu vào cửa sổ xe hay nhảy phóc vào ghế sau, lượm tin xem đứa nào bỏ nhà đi, đứa nào ngò tù, đứa nào đi với đứa nào, đứa nào hạ được đứa nào, đứa nào xoay cái gì bao giờ, và tại sao. Bọn tôi biết chuyện về mọi đứa ở đó. Lúc bọn tôi đang ở đây thì có một trận choảng nhau ra trò giữa một gã Mỏ hai mươi ba tuổi bự con và một thằng đi nhờ xe người Mexico. Cả lũ bỏ đi khi máy con dao bấm bung ra, vì cóm sẽ tới ngay thôi, và chẳng đứa nào đầu óc tỉnh táo lại muôn lảng vảng quanh đó khi cóm lộ mặt.

Bọn tôi băng qua Sutton, đi đường tắt vòng ra sau lưng Spencer's Special, sở giao dịch hồ i phiêu, rồi rượt hai thằng nhãi trung học

chạy vòng vòng khắp sân ít phút; đến lúc đó thì trời đã đủ tối để lên qua hàng rào sau rạp Nightly Double. Đó là rạp lớn nhất thị trấn, chiếu hai phim mỗi đêm, cuối tuần thì bốn phim - có thể nói, đến Nightly Double là đi khắp nơi trong thị trấn.

Bọn tôi đưa nào cũng có xuể vào xem - chỉ mất có hai mươi lăm xu nếu ta không ngồi trong xe - nhưng thằng Dally chúa ghét làm gì hợp pháp. Nó muốn tỏ ra là mình đểch cá nhân biết có luật hay không. Nó đi khắp nơi và có phạm pháp. Bọn tôi đi tới mấy dãy ghế đằng trước quầy giải khát mà ngồi. Ở đó chẳng có ai ngoài hai đứa con gái đang ngồi ở phía đằng trước. Thằng Dally lãnh đạm nhìn tụi nó, bước xuống lối đi rồi ngồi ngay cạnh chúng. Tôi có cái cảm giác nôn nao là thằng Dally sắp sửa giở trò như mọi khi rồi, và tôi nghĩ đúng. Nó lên tiếng, to đủ cho hai đứa con gái nghe thấy. Nó mới mở miệng ra đã gớm rồi càng lúc càng khiếp hơn. Dallas có thể nói tục kinh hồn nếu muốn và tôi đoán lúc đó nó muốn thế. Tôi cảm thấy hai tai mình nóng rần lên. Nếu là Ba Láp, Steve hay ngay cả anh Soda thì có lẽ đã nhập bọn với nó ngay chỉ để xem mình có làm cho mấy đứa con gái bối rối được không rồi, nhưng tôi thì chẳng khoái cái kiểu trò vui đó. Tôi ngồi đó, chết trân chẳng biết nói gì, còn Johnny thì vội bỏ đi mua Coca.

Chắc tôi đã không thấy khó xử vậy nếu tụi nó là con gái Mỡ - không chừng tôi còn tiếp tay ông bạn Dallas nữa. Nhưng hai đứa con gái đó không thuộc tầng lớp bọn tôi. Chúng là hai đứa con gái tuyệt cú mèo - ăn mặc chải chuốt và quả là xinh. Tụi nó đâu chừng mười sáu mười bảy tuổi. Một đứa có mái tóc đen ngắn, còn đứa kia tóc dài hoe đỏ. Con tóc đỏ đang nổi khùng lên, mà cũng có thể là sợ. Nó ngồi thẳng người lên và nhai kẹo gum choèn choẹt. Con kia thì giả như không nghe thấy thằng Dally. Thằng Dally trở nên hết kiên nhẫn. Nó gác hai bàn chân lên lưng ghế của con tóc đỏ, nháy mắt

với tôi một cái, rồi tự phá kỷ lục của mình bằng một cái gì đó tục tĩu hơn nữa. Con bé xoay lại và điềm tĩnh nhìn nó chằm chằm.

“Bỏ chân ra khỏi ghế tôi và ngậm cái mõm lại.”

Bồ ời, con nhỏ xinh quá. Tôi đã thấy nó rồi; nó là một cổ động viên ở trường bọn tôi. Tôi vẫn luôn nghĩ nó phách lối.

Dally chỉ nhìn con bé và cứ để nguyên hai chân ở đó. “Ai khiếm được anh nào?”

Đứa con gái kia quay lại nhìn bọn tôi. “Đó là thằng Mờ thỉnh thoảng làm nài ngựa cho Slash J đó,” nó nói, cứ như thể bọn tôi không nghe được nó vậy.

Tôi đã nghe cái giọng điệu đó cả triệu lần rồi: “Mờ... Mờ... Mờ.” Ô, phải, tôi đã nghe thấy cái giọng điệu đó nhiều lần lắm rồi. Tại nó làm gì ở rạp chiếu phim ngoài trời mà không có xe? tôi nghĩ, rồi Dallas nói, “Anh biết hai đứa em đây. Anh đã thấy hai em ở mấy chỗ đua rodeo.”

“Thật xấu hổ là anh cưỡi ngựa không giỏi được phân nửa như anh nói,” con tóc đỏ điềm tĩnh nói và quay lưng lại.

Chuyện đó chẳng làm thằng Dallas thấy phiền tí nào. “Hai em hay trình diễn ngựa, hả?(4)”

“Tốt hơn là để bọn tôi yên đi,” tóc đỏ nói giọng đầy nghiến, “không tôi kêu cảnh sát đó.”

“Ừ chà chà,” - Dally trông có vẻ chán - “em làm anh sợ quá đi mất. Hôm nào đó em phải xem hồ sơ của anh mới được, cưng à.” Nó nhe răng cười tinh quái. “Đoán xem anh từng dính vào những gì nào?”

“Làm ơn để bọn tôi yên,” con bé nói. “Sao anh không tử tế được một chút?”

Dally nhăn răng cười xỏ lá. “Anh chả khi nào tử tế cả. Muốn uống Coca không?”

Đến đó thì con bé nổi khùng lên. “Có chết đói chết khát giữa sa mạc thì tôi cũng chẳng uống đâu. Biến đi, đồ du côn!”

Thằng Dally nhún vai rồi thông thả bỏ đi.

Đưa con gái nhìn tôi. Tôi có hơi sợ nó. Tôi có phần sợ hết thấy con gái đẹp, nhất lại là con gái Soc. “Cậu có định bắt đầu với bọn tôi không đó?”

Tôi lắc đầu, trố mắt. “Không.”

Chợt nó mỉm cười. Trời ơi, nó xinh quá. “Cậu trông không có vẻ như loại đó. Cậu tên gì?”

Tôi ước gì nó đã không hỏi tôi câu đó. Tôi ghét lần đầu tiên phải xưng danh mình ra với mọi người. “Ponyboy Curtis.”

Rồi tôi chờ được nghe những câu như “Cậu đùa à!” hay “Đó là tên thật của cậu á?” hoặc một trong những câu nhận xét khác tôi vẫn thường nghe. Ponyboy là tên thật của tôi và cá nhân mà nói thì tôi thích cái tên đó.

Con tóc đỏ chỉ mỉm cười. “Đó là một cái tên độc đáo và đáng yêu.”

“Bố tui là người độc đáo mà,” tôi nói. “Tui có ông anh tên Sodapop, tên ấy được ghi trong giấy khai sinh của anh đó.”

“Tên tui là Sherri, nhưng người ta gọi là Cherry vì mái tóc. Cherry Valance.”

“Tui biế t,” tôi nói. “Cô là một cổ động viên. Ta học một trường mà.”

“Câu coi bộ chưa đê n tuổi học trung học,” con tóc đen nói.

“Đúng vậy. Tui được nâng một lớp ở câ p tiểu học.”

Cherry nhìn tôi. “Một cậu nhóc thông minh, dễ thương như cậu mà sao lại đi lông bông với thứ rác rưởi như thế ?”

Tôi như chề t trăn. “Tui là một thắ ng Mỡ, cũng như Dally vậy. Nó là bồ ́ ruột của tui.”

“Tui xin lỗi, Ponyboy,” Cherry dịu dàng. Rô ́i nó nói nhanh, “Anh Sodapop của cậu á y, phải ảnh làm việc ở trạm xăng không? Một trạm DX thì phải?”

“Phải.”

“Trời, anh cậu là một con búp bê. Lẽ ra tui phải đoán ra hai người là anh em rô ́i chứ - hai người trông giồ ng nhau như tạc.”

Tôi hãnh diện cười toe toét - tôi không nghĩ mình giồ ng anh Soda xiu xiu nào, nhưng đâu phải ngày nào tôi cũng được nghe tụi Soc nói tụi nó nghĩ anh tôi là một con búp bê.

“Phải ảnh từng đua rodeo không? Cưỡi ngựa chưa thuầ n?”

“Phải. Nhưng bồ ́ tui bắ t ảnh phải thôi sau lâ n ảnh bị rách dây chắ ng. Bọn tui vẫn còn lui tới mấ y cuộc đua rodeo. Tui đã thắ y hai người bọn cậu trình diễn ngựa rô ́i. Cừ lắ m.”

“Cám ơn,” Cherry nói, còn đưa bên cạnh, tên Marcia, thì hỏi, “Sao ở trường tụi tui không thắ y anh trai cậu? Ảnh đâu đã quá mười sáu hay mười bảy đâu, đúng không?”

Tôi thà m nhản nhó. Tôi đã nói với bạn là tôi không chịu nổi khi Soda thôi học mà. “Anh bỏ học rồi,” tôi nói gay gắt. “Bỏ học” làm tôi liên tưởng đến một thằng du côn đã n độn nghèo khổ lang thang ngoài phố đập bẻ đèn đường - cái đó chẳng đúng với ông anh vô tư lự của tôi chút nào cả. Nó hế t sức hợp với Dally, nhưng ta khó mà nói thề về anh Soda.

Johnny trở lại ngôi xuống cạnh tôi. Nó đưa mắt tìm Dally, rồi cũng e thẹn lí nhí được một chữ “chào” với hai đứa con gái rồi cô xem phim. Nhưng nó cứ lúng ta lúng túng. Johnny luôn bỏ i rồi mỗi khi có người lạ. Cherry nhìn nó, sẫm soi nó như đã sẫm soi tôi. Rồi nó mỉm cười dịu dàng, và tôi biết nó đã đánh giá Johnny đúng.

Dally sai bước tới, tay ôm đầy Coca. Nó đưa cho mỗi đứa con gái một chai rồi ngôi xuống cạnh con Cherry. “Cái này ấ t sẽ làm em hạ hỏa được đây.”

Con bé nhìn nó ngờ vực; và rồi nó hắ t chai Coca của mình vào mặt Dally. “Cái đó ấ t sẽ làm ông tỉnh táo lại, Mỡ ạ. Cứ rửa cái mồm rồi học cách ăn nói xử sự cho đàng hoàng rồi thì không chừng cả tôi cũng hạ hỏa được.”

Dally đưa tay áo lên quẹt Coca trên mặt và mỉm cười nham hiểm. Nếu tôi là con Cherry thì tôi đã biết ngay khỏi đó rồi. Tôi biết cái cười đó.

“Này lửa, hả? À, anh thích bọn họ vậy đó.” Nó toan choàng tay quanh con bé, nhưng thằng Johnny chồm tới ngăn nó lại.

“Đề cô ấ y yên đi, Dally.”

“Hả?” Dally chưng hửng. Nó trừng trừng nhìn thằng Johnny ngờ vực. Johnny vô n không xua nổi một con ngỗng kia mà. Johnny

nuốt nước bọt và có hơi tái mặt, nhưng nó cất tiếng, “Mày nghe tao nói rồi đó. Để nó yên đi.”

Dallas quắc mắt một lát. Nếu đó mà là tôi, Ba Láp, Soda hay Steve, hoặc bất cứ ai mà không phải Johnny thì thằng Dally đã đánh lăn quay ra chẳng chút do dự rồi. Chỉ là không ai được phép bảo Dally Winston phải làm gì. Có lần, trong một cửa hiệu bán đồ rẻ tiền, một thằng ở quầy kẹo bảo nó xê ra một bên. Dally quay lại và tấn thằng cha đến gãy mất một cái răng. Ấy là chẳng quen biết gì đâu nhé. Nhưng Johnny là cục cưng của băng, và đơn giản là Dally chẳng thể đánh nó. Nó cũng là cục cưng của Dally nữa. Dally đứng lên và hăm hực bỏ đi, hai nắm tay đút túi quần, mặt mày cau có. Nó không quay lại.

Cherry thở dài nhẹ nhõm. “Cảm ơn. Hấn làm tui sợ muốn chết.”

Johnny cũng ráng được một cái cười toe toét thân phục. “Thật không ngờ cậu lại ghê như vậy đấy. Chưa ai nói với Dally kiểu đó cả.”

Con bé mỉm cười. “Theo như tui thấy thì cậu mới thế chứ.”

Tai thằng Johnny đổ lựng lên. Tôi vẫn còn đang trố mắt ra mà nhìn nó. Nó phải có gan hùm lắ m mới dám mở miệng nói câu vừa rồi với Dally - Johnny tôn sùng cả mặt đất mà Dallas bước qua, và tôi chưa hề nghe Johnny cãi lại bất cứ ai, đừng nói chi người hùng của nó.

Marcia nhăn răng cười với bọn tôi. Con bé nhỏ hơn Cherry một chút. Nó xinh, nhưng Cherry Valance mới quả là một người đẹp. “Mấy cậu có thể lên ngồi trên đây với tui tui. Mấy cậu có thể bảo vệ tui tui.”

Johnny và tôi nhìn nhau. Nó bỗng cười toe, hai mày nhướng lên lặn mắ t tằm dưới mái tóc trước trán. Tụi mình cũng phải có cái gì đó mà kể với mắ y đứa trong băng chứ! Hai mắ t nó nói rõ như vậy. Bọn tôi đã làm quen được hai đứa con gái, lại là con gái thanh lịch nữa. Không phải một con Mỡ bình thường, Soc hẳn hơi cơ mà. Anh Soda chắ c sẽ búng ngón tay cái chóc nê u tôi kể cho anh nghe.

“Được,” tôi nói hờ hững, “cũng được thôi.”

Tôi ngồ i giữa hai đứa, còn Johnny ngồ i kê con Cherry.

“Hai cậu bao nhiêu tuổi?” Marcia hỏi.

“Mười bôn,” tôi đáp.

“Mười sáu,” Johnny nói.

“Ngộ ghê,” Marcia nói, “tui tưởng đâu cả hai cậu...”

“Mười sáu,” Cherry nói hê t câu cho nó.

Tôi thắ y cảm kích. Thắ ng Johnny trông như mười bôn tuổi, nó biế t thê và chuyện đó làm nó khổ sở ghê lắ m.

Johnny cười toét. “Sao mắ y cô lại không sợ bọn tui như sợ Dally?”

Cherry thở dài. “Hai cậu tử tề quá, đâu làm ai sợ được. Trước tiên, mắ y cậu không hòa vào nói tục với Dally, rồ i mắ y cậu bảo hắ n để tui tui yên. Và khi tui tui rủ mắ y cậu ngồ i đây cùng, mắ y cậu không cư xử như thể đó là một lời mời qua đêm. Với lại, tui đã được nghe về Dallas Winston, và nó trông đúng là chai đá như thể nhưng lì lợm thì gắ p đôi. Hai cậu thì không có vẻ xắ u xa.”

“Chắ c rồ i,” tôi nói dửng dưng, “tui tui còn trẻ và ngây thơ.”

“Không đâu,” Cherry nói chậm rãi, nhìn tôi đắm đắm, “không ngây thơ. Mấy cậu đã nhìn thấy quá nhiều thứ nên không thể nào còn ngây thơ được nữa. Chỉ là không... tục tĩu.”

“Dally được lắm đó,” Johnny bênh vực, còn tôi gật đầu. Ta về phe bờ ruộng của mình, bất luận chúng làm gì. Khi ta là một băng, ta phải bênh các thành viên. Nếu ta không bênh tụi nó, gắn bó với nhau như anh em, thì đó sẽ không còn là một băng nữa. Mà sẽ là một bầy. Một bầy hằm hè, nghi kỵ, hục hặc vì những chuyện không đâu, như tụi Soc trong mấy câu lạc bộ thân hữu, như mấy băng đảng đường phố ở New York hay như sói trong rừng. “Nó dữ tợn vậy nhưng là một thằng bạn được đấy.”

“Nó sẽ dễ mấy cô yên nếu nó quen mấy cô,” tôi nói, và đó là sự thật. Khi con em họ của thằng Steve từ Kansas xuống chơi, thằng Dally đã tử tế với con bé và ý tứ trong chuyện chửi thề. Cả bọn tôi đều thế cả khi có mặt mấy đứa con gái tử tế kiểu như chị em họ hàng xa. Tôi không biết giải thích chuyện đó thế nào - bọn tôi có tử tế với bọn con gái thỉnh thoảng vẫn gặp, như em họ hay bọn con gái trong lớp; nhưng bọn tôi vẫn ngó nghiêng một đứa con gái đẹp đi qua nơi góc phố và rồi văng đũa kiểu thô lỗ về nó. Đừng hỏi tôi tại sao. Tôi chịu không biết được.

“Ôi,” Marcia nói dứt khoát. “Tụi mừng là nó không quen tụi tui.”

“Tụi có phần thán phục nó,” Cherry nói khẽ, nên chỉ mình tôi nghe thấy, rồi bọn tôi ngồì yên xem phim.

Ồ, phải rồi, bọn tôi đã biết ra tại sao tụi nó không có xe. Tụi nó đi cùng bạn trai, nhưng đã bỏ rơi mấy thằng đó khi biết là chúng có mang theo rượu. Tụi con trai nổi khùng lên và bỏ đi rồi.

“Tụi nó có giận tui cũng chẳng quan tâm.” Cherry nghe có vẻ bức. “Tụi không nghĩ vui chơi là ngồì trong rạp mà xem người ta say xỉn

đâu.”

Theo như con bé thì ta có thể nói quan niệm của nó về một thời gian vui chơi thoải mái chắc là tao nhã và tôn kém lắm. Dù sao thì tụi nó cũng đã quyết định ở lại xem phim. Đó là một trong mấy tập phim tiệc bãi biển, chẳng có cốt truyện và hành động, tuy nhiên bù lại cũng có một lô con gái mặc bikini cùng mấy bản nhạc du dương, nên cũng tạm được. Cả bốn đứa tôi đang im lặng ngò ì đó thì bỗng đâu một bàn tay chắc nịch đặt xuống vai thằ ng Johnny và một bàn tay khác đặt xuống vai tôi rồi một giọng trầ m trầ m nói, “Coi nào, mấy thằ ng Mỡ, tụi bay tới sô ì rồi.”

Tôi suýt giật nảy mình. Giồ ng như có ai đó từ sau cửa nhảy xổ ra “Hù!” vào mặt vậy.

Tôi lắ m lét ngoái nhìn lui, hóa ra đó là thằ ng Ba Láp, đang cười toác mang tai. “Trời đầ t, Ba Láp, làm bọn tao sợ muồ n chề t!” Nó giỏi giả giọng và nghe hết như một thằ ng Soc đang hầ m hề. Rồi tôi nhìn qua Johnny. Mắ t nó nhắ m tím còn người thì trắ ng bệch ra như thầy ma. Hơi thở nó khò khè đứt quãng. Thằ ng Ba Láp biế t là không nên hù Johnny kiểu đó. Tôi nghĩ chắ c nó quên. Nó khá là lểnh lẫ ng. Johnny mở mắ t ra và nói yế u ớt, “Ê, Ba Láp.”

Ba Láp vò đầ u bứt tóc, “Xin lỗi ghen, nhóc,” nó nói, “tao quên.”

Nó trèo qua ghề và ngò ì phịch xuống cạnh con Marcia. “Ai đây ta, mấy bà dì của tụi bay hả?”

“Bà cô ,” Cherry nói trơn lu.

Tôi chịu không biế t thằ ng Ba Láp có say không nữa. Tuồ ng như khó mà nói gì về nó - đôi lúc nó cư xử như say xỉn ngay cả khi tỉnh táo. Nó nhướ ng một bên mày lên còn bên mày kia thì chạy xuồ ng, đúng kiểu mỗi khi gặp chuyện làm nó khó xử, hay phải bận

tâm, hoặc khi nó muố n nói một cái gì đó thật hay ho. “Chế t tiết, cô đây chí ít cũng chín mươi sáu rô i á y nhi?”

“Hơn á y chứ,” Marcia tươi cười.

Ba Láp tròn mắ t nhìn nó thán phục. “Anh em ơi, cô sắ c sảo đó. Hai thắ ng Mỡ du côn như Pony và Johnny đây bắ t bô ́ được với hai cô ở đâu thế ́ không biế t?”

“Tụi tui làm quen hai cậu á y thì đúng hơn,” Marcia nói. “Tụi tui thật ra là dân buôn nô lệ Ả Rập, lại đang tính chuyện tóm các cậu á y rô i đưa lên tàu làm phục vụ đây. Mỗi người đáng giá mười con lạc đà là ít.”

“Năm thôi,” Ba Láp không chịu. “Tui nghĩ tui nó không biế t nói tiế ng Ả Rập đâu. Nói gì bằ ng tiế ng Ả Rập đi, Johnnycake.”

“Ồi dào, thôi đi!” Johnny xen vào. “Thắ ng Dally đã quắ y rắ y mắ y cỏ và khi Dally đi rô i, hai người muố n tui tao ngồ i cùng để bảo vệ. Tránh mắ y thắ ng Mỡ bông lơn như mây, chắ c vậy.”

Ba Láp cười toét, vì Johnny không mắ y khi trở nên xắ c xược kiêu đó. Bọn tôi nghĩ mình cũng làm được gì đó khi khiế n nó mở miệng đôi chút. Nhân tiện, bọn tôi chẳng hề gì khi bị một thắ ng Mỡ khác gọi là Mỡ. Vậy có phầ n vui.

“Nè, thế ́ ông bạn Dally đâu rô i?”

“Nó đi kiế m chút sinh khí rô i - rượu, gái gú hoặc đắ m đá gì đó. Tao mong là nó không bị tồ ng giam lầ n nữa. Nó vừa mới ra mà.”

“Chắ c nó sẽ đắ m đá đó,” Ba Láp hớn hở nói. “Vì vậy mà tao đế n đây. Ngài Timothy Shepard và đồ ng bọn đang truy tìm kẻ nào đó đã hế t sức tử tề ́ rách lố p xe của họ, và vì ngài Curly Shepard đã

bắt quả tang ông Dallas khi đang làm chuyện đó... à... Dally có mang theo dao không?”

“Theo tao biết thì không,” tôi nói. “Tao nghĩ nó cầm theo một khúc gậy, nó mới làm gãy con dao của nó hôm sáng rồi.”

“Ô t. Thằng Tim sẽ chơi đẹp nếu thằng Dally không gi dao vào nó. Dally không nên có bất kỳ rắ c rồi nào.”

Cherry và Marcia đang tròn xoe mắt nhìn bọn tôi. “Mấy cậu không tin vào chơi dữ hay gì cả, phải không?”

“Đánh đúng luật thì đâu có dữ,” thằng Ba Láp nói. “Dao không dữ. Dây xích, súng lục, gậy bi-a và ẩu đả đều vậy. Đánh tay không cũng không dữ. Nó giúp giải tỏa hay hơn bất cứ gì. Chẳng có gì sai quấ y khi vung vài quả đấ m. Tụi Soc mới dữ dẫ n. Chúng kéo bè đánh một hay hai đũa, hay chúng choảng nhau với mấ y câu lạc bộ thân hữu của mình. Tụi Mỡ bọn tui thường gắ n bó với nhau, nhưng bọn tui có đánh nhau chẳng nữa thì đó cũng là đấ u tay đôi đúng luật. Còn thằng Dally thì bị sao cũng đáng, vì rạch lố p xe thì đâu phải chuyện chơi, ta phải làm việc mới có tiề n mua lố p cơ mà. Nó lại còn để bị bắt quả tang nữa, đó là tại nó. Một luật của bọn tui, ngoài ‘gắ n bó với nhau’, là ‘đừng để bị tóm’. Nó có thể bị đòn như tui, cũng có thể không. Đẫ ng nào thì cũng sẽ không có cuộc thanh toán đẫm máu nào giữa băng bọn tui với băng thằng Shepard. Nê u bọn tui cầ n đế n tụi nó thì ngày mai tụi nó sẽ có mặt. Thằng Tim mà có đập bẻ đầ u thằng Dally, rồi mai lại kêu tui tui yểm trợ trong một trận ẩu đả, tui tui cũng sẽ tới. Dally đã được một quả. Nó đã bị tóm. Nó đã đề n nợ rồi. Chẳng việc gì phải lo.”

“Phải đấ y, anh bạn,” Cherry châm biế m, “hế t sức đơn giản.”

“Chắ c rồi,” Marcia nói, dửng dưng. “Nó mà có bị giế t hay gì á y thì mấ y cậu chỉ việc chôn nó thôi. Chẳng việc gì phải lo.”

“Em hiểu được đó, cưng.” Ba Láp cười toác mang tai và chằm điếu thuốc. “Ai muốn hút không?”

Tôi nhìn thẳng Ba Láp thán phục. Nó nói thiệt là hay quá. Có thể nó vẫn còn là một học sinh trung học mười tám tuổi rưỡi, và có thể tóc mai của nó quá dài, và có thể nó quả là hay say sưa, nhưng nó rõ là hiểu chuyện.

Cherry và Marcia lắc đầu từ chối lời mời thuốc lá của Ba Láp, nhưng Johnny và tôi với lấy một điếu. Da dẻ Johnny đã hồng hào trở lại, hơi thở cũng trở nên dịu hòa, nhưng bàn tay nó vẫn còn run run. Một điếu thuốc sẽ làm nó trấn tĩnh lại.

“Ponyboy, cậu đi mua chút bắp rang với tui không?” Cherry hỏi.

Tôi nhòm dậy. “Được. Mọi người muốn ăn không?”

“Tui,” Marcia nói. Nó đang uống nốt lon Coca mà thẳng Dally mời. Lúc đó tôi mới nhận ra là Marcia và Cherry không giống nhau. Cherry đã nói nó sẽ không uống Coca của Dally dù cho nó có chết đói chết khát, và nó không nói chơi. Đó là vấn đề nguyên tắc. Nhưng Marcia thì lại thấy chẳng lý gì lại bỏ uổng một lon Coca ngon lành, miễn phí.

“Tao nữa,” Ba Láp nói. Nó bung cho tôi một đồng năm mươi xu. “Mua cho cả Johnny nữa. Tao bao,” nó nói thêm khi Johnny toan thò tay vào túi quần jean.

Bọn tôi đến quầy giải khát và, như mọi lần, ở đó có một hàng dài rông rảnh, nên bọn tôi phải chờ. Rất nhiều đứa quay lại nhìn bọn tôi - ta chẳng mấy khi được thấy một nhóc Mỡ cùng một hoạt náo viên Soc đâu. Cherry dường như chẳng để ý.

“Bạn cậu - cậu có tóc mai ày - nó được chứ?”

“Nó chẳng dữ tợn như Dallas, nếu ý cậu là vậy. Nó được lắm.”

Con bé mỉm cười và hai mắt nó chứng tỏ rằng nó đang nghĩ đến cái gì khác. “Johnny... lúc trước nó đã bị hại thể thảm lắm, phải không?” Nó giơ một câu khẳng định hơn là câu hỏi. “Bị thương và sợ hãi.”

“Là bọn Soc đó,” tôi nói lo lắng, vì có rất nhiều thằng Soc đang lảng vảng ở đó và vài thằng đang nhìn tôi cái nhìn là lạ, như thể tôi chẳng nên đi cùng Cherry hay đại loại thế. Mà tôi cũng không thích nhắc đến chuyện đó - tôi muốn nói chuyện Johnny bị đánh bầm dập ấy. Nhưng tôi đã bắt đầu, nói có hơi nhanh hơn bình thường vì tôi cũng không thích nghĩ đến chuyện đó.

Chuyện đó là gần bốn tháng trước. Tôi cuối cùng xuống trạm DX để kiếm một chai nước ngọt và thăm Steve và Soda, vì họ bao giờ cũng mua cho tôi vài chai và để tôi phụ lo xe. Tôi không thích ghé những ngày cuối tuần vì lúc này dưới đó thường có cả đám con gái tán tỉnh Soda - đủ hạng, kể cả tại Soc. Tôi vẫn chưa để ý nhiều đến con gái. Soda nói rằng tôi sẽ đủ lớn cho chuyện đó. Anh thì đã lớn rồi.

Hôm ấy là một ngày xuân ấm áp, mặt trời tỏa sáng rực rỡ, nhưng trời trở lạnh và tối khi chúng tôi đi về nhà. Bọn tôi đi bộ vì đã để xe của Steve lại trạm xăng. Ở góc khu nhà của nhóm có một cái sân rộng ngoài trời, nơi cả lũ vẫn chơi bóng và la cà, và thường là một nơi để ẩu đả và đánh tay không. Khi bọn tôi đi ngang qua đó, đá lăn những hòn cuội dọc đường và uống nốt chai Pepsi của mình thì Steve nhận ra có cái gì đó nằm dưới đất. Steve nhặt lên. Đó là cái áo khoác jean xanh của Johnny - cái áo khoác độc nhất nó có.

“Coi bộ thằng Johnny bỏ quên áo khoác rồi,” Steve nói, liếc cái áo lên vai để đem về nhà Johnny. Đột nhiên nó dừng lại và nhìn cái

áo kỹ hơn. Có một vết màu nâu đỏ trên cổ áo. Nó nhìn xuống đất. Có thêm mấy vết nữa trên cổ. Nó ngẩng lên và nhìn qua bên kia sân với một vẻ kinh hoàng trên mặt. Tôi nghĩ cả ba đứa tôi đều cùng lúc nghe thấy một tiếng rên ư ừ và thấy cái bóng đen thui bất động bên kia lô đất. Soda chạy tới bên nó trước. Johnny nằm sấp trên đất. Soda nhẹ nhàng lật nó lên, còn tôi thì suýt nôn. Ai đó đã đánh nó thậm tệ.

Bọn tôi đã quen thấy Johnny bị đòn - ông già đánh đập nó liên miên, và dù chuyện đó khiến bọn tôi điên tiết lên, cả bọn cũng chẳng làm gì được. Nhưng mấy trận đòn đó chẳng giống chút nào với lần này. Mặt Johnny bị rạch đầy, bầm tím và sưng húp, ngoài ra còn có một vết rạch toang hoác từ thái dương xuống gò má. Chắc nó sẽ mang vết theo đó suốt đời mất. Cái sơ mi trắng của nó lấm tẩm máu. Tôi chỉ đứng đó, run lẩy bẩy vì ớn lạnh. Tôi nghĩ nó chắc chết quá; rõ ràng chẳng ai bị đánh thế này mà sống được. Steve nhắm mắt một lát và nhe răng một tiếng rên khi quỳ sụp xuống cạnh Soda.

Chẳng hiểu sao bằng bọn tôi đã cảm thấy được chuyện xảy ra. Ba Láp không biết từ đâu đã ở đó cạnh tôi, và một lần này thôi điệu cười nhảu nhõm hài của nó không còn nữa, đôi mắt xám lung linh của nó trở nên dữ dội. Từ hiên nhà Darry đã nhìn thấy và chạy về phía bọn tôi, dừng khựng lại. Cả Dally cũng ở đó, lấm bầm chửi thề, rồi quay đi với vẻ buồn nôn trên mặt. Tôi lờ mờ cảm thấy khó hiểu. Ở khu Tây New York Dally đã nhìn thấy người ta bị giết ngoài đường. Sao giờ đây nó lại trông buồn nôn?

“Johnny ơi?” Soda nâng nó lên và ôm nó vào vai mình. Anh lay nhẹ thân hình mềm oặt. “Nè, Johnnycake.”

Johnny không mở mắt, nhưng một câu hỏi khẽ thốt ra. “Soda?”

“Ừ, tao đây,” Sodapop nói. “Đừng nói. Mày sẽ không sao đâu.”

“Bọn chúng có cả bà ỳ,” Johnny cứ nói, nuốt nước bọt, mặc kệ lời anh Soda. “Một chiếc Mustang xanh đây... tao sợ quá...” Nó cố chửi thề, nhưng đột nhiên bật khóc, cố tự chủ, rồi lại càng nức nở hơn vì không thể. Tôi đã thấy Johnny bị ông già nó quất bằng cây gậy dày to mà chưa bao giờ có một tiếng thút thít. Nên giờ thấy nó suy sụp như vậy, tôi càng đau lòng hơn. Soda chỉ ôm nó và hất ngược mái tóc che mắt Johnny ra sau. “Ồn rồi, Johnnycake, chúng đi rồi. Ổn rồi.”

Cuối cùng, xen giữa những tiếng sụt sùi, Johnny cũng hỗn hển kể lại câu chuyện của mình. Nó đang kiếm trái bóng của bọn tôi để tập chơi thì một chiếc Mustang xanh dừng lại cạnh lô đất. Trong xe có bốn thằng Soc. Chúng tóm nó và một thằng trong bọn có đeo nhiều nhẫn trên tay - đó là cái đã rạch Johnny thâm như vậy. Chúng không chỉ đánh nó đến thừa số ng thiếu chết - nó chịu được chuyện đó. Chúng đã làm nó sợ. Chúng đã hăm dọa nó bằng hết thấy những gì có trên đời này. Dù sao Johnny cũng là đứa hay bị căng thẳng, suy nhược thần kinh vì bị đánh toi bời mỗi lần nó về nhà và vì nghe bố mẹ cãi cọ suốt. Số ng trong hoàn cảnh như vậy có thể biến bất kỳ ai trở nên nổi loạn và cay đắng; chính điều đó giết chết Johnny. Nó chưa hề là thằng hèn. Nó là một thằng cừ trong mọi trận đấu. Nó bình ực bằng và giỏi giữ mồm giữ miệng khi có cớ. Nhưng sau cái đêm bị đánh áy, Johnny hay bẽn chồn hoảng hốt hơn bao giờ hết. Tôi không nghĩ nó sẽ vượt qua được chuyện đó. Sau đó Johnny không bao giờ đi một mình. Và Johnny, đứa tuân thủ pháp luật nhất trong bọn tôi, giờ đây giắt sau túi quần một con dao bấm dài một tấc rưỡi. Nó cũng sẽ dùng đến con dao, nếu có bị chặn đánh lần nữa. Tội nó đã làm nó sợ tới mức đó. Nó ắt sẽ xử đứa tấn công nó lần tới. Sẽ không còn đứa nào

đánh nó như thế nữa. Không đâu, trừ phi bọn chúng bước qua xác nó...

Tôi gần như quên khuấy là Cherry đang nghe mình. Nhưng khi tôi sực tỉnh và nhìn nó, tôi giật mình khi thấy nó xanh như tàu lá.

“Không phải Soc nào cũng thế đâu,” nó nói. “Cậu phải tin tui, Ponyboy à. Không phải hết thấy bọn tui đều vậy cả.”

“Dĩ nhiên,” tôi nói.

“Như vậy thì chẳng khác nào nói hết thấy tui Mỡ mảy người đều như Dallas Winston. Tui dám chắc là nó cũng có hành hung vài người rồi.”

Tôi ngẫm nghĩ điều này. Cái đó đúng. Dally đã hành hung người. Nó đã kể cho bọn tôi nghe những chuyện trăn lột ở New York làm tôi dựng cả tóc gáy. Nhưng không phải tất cả bọn tôi đều tệ đến thế.

Cherry không còn trông khổ sở nữa, chỉ buồn buồn. “Tui cá là cậu nghĩ dân Soc muốn gì được đó. Bọn trẻ nhà giàu, bọn Soc khu Tây. Để tui nói cậu nghe cái này, Ponyboy, và có thể làm cậu ngạc nhiên đấy. Bọn tui có những vấn đề mà cậu còn chưa hề nghe đến nữa kìa. Cậu muốn nghe đôi chút không?” Nó nhìn thẳng vào mắt tôi. “Ở đâu thì mọi chuyện cũng đều nặng nề cả.”

“Tui tin cậu,” tôi nói. “Bọn mình phải mang bắp rang trở ra đó thôi kéo thẳng Ba Láp lại tưởng tui ôm tiền của nó mà chạy mất.”

Bọn tôi trở lui và lại xem cho hết phim. Marcia và Ba Láp đang hết sức tâm đầu ý hợp. Cả hai đều có cái khiêu hài lênh lảnh giống nhau. Nhưng Cherry, Johnny và tôi chỉ ngồi đó, xem phim và không nói gì. Tôi thôi không lo nghĩ đủ chuyện mà nghĩ thật dễ

chịu làm sao khi ngồ`i với một đứa con gái mà không phải nghe nó văng tục hay phải lấ`y dùi cui đánh đuổi nó đi. Tôi biế`t thắ`ng Johnny cũng thích như vậy. Nó chẳng chuyện trò với con gái má`y. Có lầ`n, khi Dallas đang nằ`m trong trường cái huấ`n, con Sylvia bắ`t đầ`u đeo riề`t lấ`y Johnny và ngon ngọt với nó, cho tới khi Steve thộp cổ con bé mà bảo nó mà giở trò gì ra với Johnny thì đích thân Steve sẽ cho con nhỏ một trận nên thân. Rồ`i nó giảng cho Johnny một bài về` đàn bà con gái và nào là một con nhỏ vụng trộm như con Sylvia có thể làm cho nó vướng vào rắ`c rồ`i ra sao. Kế`t quả là, Johnny chẳng bao giờ trò chuyện gì má`y với bọn con gái, nhưng đó là do nó sợ thắ`ng Steve hay vì nó nhút nhát thì tôi chịu không biế`t được.

Tôi cũng đã được thắ`ng Ba Láp lên lớp y như vậy sau khi bọn tôi làm quen ít đứa con gái dưới phồ` một ngày nọ. Tôi thắ`y chuyện đó thật ngộ, vì con gái là một đề` tài mà đề`n anh Darry cũng cho là tôi chịu suy nghĩ. Và chuyện đó quả là tề`u, vì thắ`ng Ba Láp đã nhướng một bên mày lên trong khi giảng đạo cho tôi, rồ`i nó kể cho tôi nghe má`y mẩu chuyện thiế`u đường làm tôi bò lăn ra giữa nhà hay kiểu vậy. Nhưng nó nói về` tụi con gái như Sylvia cũng như má`y đứa nó, Dally và má`y thắ`ng kia làm quen ở rạp chiế`u phim và dưới phồ`; nó chưa hề` nói gì đề`n tụi con gái Soc. Nên tôi nghĩ ngồ`i đó với tụi nó thì cũng không sao. Dù là tụi nó cũng có những rắ`c rồ`i riêng của mình. Tôi thực tình đã không thể nào hiểu nổi tụi Soc thì có thể lo nghĩ về` cái gì được - điể`m cao, xe hơi xịn, con gái đẹp, áo kẻ ô; xe Mustang và Corvair - trời ạ, tôi mà có những lo lắ`ng như vậy thì tôi sẽ tự cho mình là may má`n.

Giờ thì tôi đã hiểu hơn rồ`i.

Chương 3

Kết thúc buổi chiều, bọn tôi chợt nhận ra Cherry và Marcia không có cách nào về nhà. Thằng Ba Láp hào hiệp ngỏ lời đưa tụi nó về - phía Tây thị trấn chỉ cách đó chừng hai mươi dặm - nhưng hai đứa muốn gọi cho bố mẹ đến đón. Tuy nhiên cuối cùng thì Ba Láp cũng thuyết phục được. Tôi nghĩ tụi nó vẫn còn có chút sợ bọn tôi. Nhưng rồi, nỗi e dè cũng qua đi, vì bọn tôi đi bộ đến nhà Ba Láp để lấy xe. Tôi thấy ngộ là tụi Soc - nếu có thể lấy mấy đứa con gái này làm ví dụ - trông thế nhưng cũng như bọn tôi thôi. Tụi nó thích Beatles và cho là Elvis Presley đã hết thời, còn bọn tôi thì lại thích Beatles thật thối trong khi Elvis tuyệt cú mèo, nhưng đó hình như là điểm duy nhất khác biệt mà tôi biết. Dĩ nhiên tụi con gái Mỹ thì cư xử bạo tợn hơn nhiều, nhưng có một sự giống nhau cơ bản. Có lẽ chính tiêng mới là thứ ngăn cách chúng tôi.

“Không phải đâu,” Cherry chậm rãi giải thích khi tôi nói ra điều này. “Không chỉ là tiêng. Một phần là vậy, nhưng không phải tất cả. Dân Mỹ mấy cậu có một hệ giá trị khác. Bọn cậu có cảm xúc hơn. Bọn tui kiêu cách - điêm tĩnh đến không còn cảm thấy gì. Chẳng có gì thực ở bọn tui cả. Cậu biết không, đôi khi tui thấy mình nói chuyện với một con bạn, và nhận ra mình không thực bụng được một nửa trong những điều mình vừa nói. Tui chẳng nghĩ một buổi tiệc bia ở trên kênh là hết ý, nhưng lại nói say sưa về chuyện đó với một con bạn chỉ cho có chuyện mà nói.” Nó mỉm cười với tôi. “Tui chưa bao giờ nói với ai điều này cả. Tui nghĩ cậu là người đầu tiên tui có thể nói thật hết những gì mình nghĩ.”

Nó đang tâm sự với tôi hết sức thoải mái, có lẽ vì tôi là một thằng Mỡ, và nhỏ tuổi hơn; nó không phải giữ kẽ với tôi.

“Đua chen quyết liệt là một từ hết sức thích hợp để nói về điều này,” nó tiếp tục. “Bọn tui lúc nào cũng đi, đi, và đi, nhưng không bao giờ tự hỏi đi đâu. Cậu có bao giờ nghe tới sự quá đầy đủ không? Để ta không thể muốn gì thêm được nữa, và rồi bắt đầu tìm cái gì khác để thêm muốn? Như thể bọn tui luôn tìm cái gì đó để thỏa mãn mình, nhưng không bao giờ tìm thấy. Cũng có thể nếu bọn tui mất bình tĩnh được thì bọn tui sẽ tìm thấy.”

Đó là sự thật. Bọn Soc luôn ở sau một bức tường cách biệt, giữ sao cho không lộ ra con người thực của mình. Có lần tôi đã thấy một trận ẩu đả trong câu lạc bộ thân hữu. Thậm chí choảng nhau chúng cũng lạnh lùng, thực dụng và vô cảm.

“Vì vậy mà bọn mình cách biệt,” tôi nói. “Không phải tiêng, mà là cảm xúc - máy người chẳng cảm thấy gì, còn bọn tui thì lại cảm nhận quá mãnh liệt.”

“Và” - con bé cô giáo u một nụ cười - “chắc vì vậy mà tên bọn mình cứ thay phiên nhau lên báo.”

Ba Láp và Marcia thậm chí còn không nghe bọn tôi. Cả hai đang say sưa trong một cuộc chuyện trò không đầu không đuôi mà ngoài tụi nó ra chẳng ai hiểu được.

Tôi có tiếng là ít nói, cũng ít lời gằn như Johnny. Ba Láp cứ nói nó chẳng hiểu sao Johnny và tôi lại là hai thằng bạn thân thiết với nhau như thế. “Chắc tụi bay có kiểu nói chuyện thú vị lắm,” nó nói, nhướn một bên mày, “mày thì nín thinh còn thằng Johnny chẳng nói gì.” Nhưng Johnny và tôi hiểu nhau mà không cần phải lên tiếng. Trừ Soda ra, chẳng ai thực sự có thể khiên tôi nói. Cho đến khi tôi gặp Cherry Valance.

Tôi không hiểu sao mình lại có thể trò chuyện với con bé; có lẽ vì cùng cái lý do mà nó có thể trò chuyện với tôi. Thứ đầu tiên tôi kể với nó là về Chuột Mickey, con ngựa của Soda. Tôi chưa hề kể cho ai nghe về con ngựa của Soda. Chuyện đó riêng tư.

Soda từng có con ngựa lông vàng xám áy, chỉ có điều nó không phải của anh. Nó thuộc về một gã đã gởi nó ở chuồng ngựa nơi anh từng làm việc. Thế nhưng, Chuột Mickey là con ngựa của Soda. Hôm đầu tiên nhìn thấy nó anh đã thốt lên, “Đó là con ngựa của tao,” và tôi chưa hề nghi ngờ chuyện đó. Hồi đó tôi độ mười tuổi. Sodapop thuộc vào loại mê ngựa như điên u đỏ. Tôi nói nghiêm túc đó. Anh luôn la cà quanh mấy chuồng ngựa và mấy cuộc đua rodeo, phóc lên mình các chú ngựa mỗi khi có dịp. Hồi mười tuổi tôi nghĩ Chuột Mickey và Soda giống nhau từ trong ra ngoài. Chuột Mickey là một con ngựa lông vàng xám sẫm, hung hăng và xâu tính, không khác gì một con ngựa non. Nó chạy tới mỗi khi Soda kêu. Với những người khác thì không bao giờ. Con ngựa đó thương Soda. Nó đứng đó mà nhả cánh tay áo và cổ áo anh. Ôi trời, Soda chết mê chết mệt con ngựa đó. Anh xuông thăm nó mỗi ngày. Chuột Mickey là một con ngựa cộc cắ n. Nó đá mấy con ngựa khác và luôn sinh sự. “Tao đã vớ cho mình một chú ngựa đua xâu tính,” Soda nói, vuốt vuốt cổ nó. “Sao chú mày nhỏ nhen vậy hả, Chuột Mickey?” Chuột Mickey thường nhả cánh tay áo anh, thỉnh thoảng cắn anh. Nhưng không mạnh. Có thể là vật sở hữu của một gã nào đó, nhưng nó là con ngựa của Soda.

“Vậy cuối cùng thế nào?” Cherry hỏi.

“Nó bị bán đi rồi,” tôi nói. “Một hôm người ta đến bắt nó đưa đi. Nó rất đáng giá. Ngựa đua nước rút thuần chủng đấy.”

Con bé không nói gì thêm và tôi thấy mừng. Tôi không thể kể cho nó nghe là anh Soda đã khóc bù lu bù loa suốt đêm khi người ta

đến bắt Chuột Mickey. Tôi nữa, tôi cũng khóc, nếu bạn muốn biết sự thật. Soda chưa bao giờ thực sự muốn một cái gì khác ngoài một con ngựa, vậy mà anh đã mất Chuột Mickey của mình. Lúc đó anh Soda mười hai tuổi, sắp lên mười ba. Dù vậy, anh chẳng hề hé nửa lời với bố mẹ rằng mình cảm thấy thế nào, vì chúng tôi chưa bao giờ có đủ tiền, và vì chúng tôi phải chật vật lắm mới đủ sống. Trong cái xóm này, mười ba tuổi đã là biết nghĩ lắm. Tôi đã dành dụm cả năm trời, với niềm tin rằng một ngày nào đó mình có thể mua Chuột Mickey lại cho Soda. Ta chẳng hiểu biết gì lắm lúc lên mười.

“Câu đọc nhiều lắm, đúng không, Ponyboy?” Cherry hỏi.

Tôi giật mình. “Ừ. Sao vậy?”

Nó gằn như nhún vai. “Tui chỉ đoán được thôi. Tui dám chắc cậu cũng ngấm mặt trời lặn nữa.” Nó im lặng một lát khi tôi gật đầu. “Tui cũng thường ngấm, trước khi trở nên quá bận bịu...”

Tôi mừng tượng điếu đó, không thì cũng là cô mừng tượng. Chắc Cherry đứng lặng im nhìn mặt trời lặn trong khi đem rác đi đổ. Đúng đó mà ngấm và quên hết thấy mọi thứ cho đến khi anh nó quát giục nó. Tôi lắc đầu. Tôi thấy ngộ là hoàng hôn mà nó thấy từ hiên nhà mình và hoàng hôn mà tôi thấy từ những bậc thềm sau nhà chỉ là một. Có lẽ hai thế giới khác biệt mà chúng tôi sống không khác nhau lắm. Chúng tôi thấy cùng một hoàng hôn.

Marcia bỗng thở hắt ra. “Cherry, xem cái gì đang đến kia.”

Cả bọn tôi nhìn thì thấy một chiếc Mustang xanh đang chạy dọc đường. Cuối hẻm Johnny khẽ ực một tiếng, và khi tôi quay ra nhìn, mặt nó trắng bệch.

Marcia nhá p nhồm bồm chồm. “Bọn mình làm gì bây giờ?”

Cherry gặm móng tay. “Đứng đây,” nó nói. “Bọn mình còn biế t làm gì được nữa.”

“Ai thê ?” Ba Láp hỏi. “F.B.I.?”

“Không,” Cherry nói tuyệt vọng, “là Randy và Bob.”

“Và,” Ba Láp dữ tợn nói thêm, “còn mấ y thắ ng nhà giàu chuyên bậ n đồ ` sơ mi kẻ ô nữa.”

“Bạn trai mấ y cô à?” Giọng Johnny bình thản, nhưng vì đứng gầ n, tôi có thể thấ y nó đang run lẩy bẩy. Tôi lấ y làm lạ - Johnny bị suy nhược thầ n kinh, nhưng nó chưa hề hốt hoảng bậ n chồ n như vậy.

Con Cherry bắ t đầ u bước xuôi xuô ng đường. “Cũng có thể tụi nó sẽ không thấ y bọn mình đâu. Cứ làm bộ tự nhiên đi.”

“Ai làm bộ?” Ba Láp cười toét. “Tui là người tự nhiên bẩm sinh mà.”

“Ước gì ngược lại vậy,” tôi lảm bảm, rô `i thắ ng Ba Láp nói, “Đừng có mà bắ t đầ u leo mép đó, Ponyboy.”

Chiế c Mustang từ từ chạy ngang qua bọn tôi rô `i đi thẳng. Con Marcia thở phào nhẹ nhõm. “Thoát rô `i.”

Cherry quay qua tôi. “Nói tui nghe về ` anh cả cậu đi. Cậu chẳng nói gì mấ y về ` anh â y.”

Tôi cô ` nghĩ ra cái gì đó để nói về ` anh Darry, rô `i nhún vai. “Nói cái gì đây? Anh to con, bảnh trai và thích đá banh.”

“Ý tui là, anh như thê ` nào? Theo như cậu kể về ` Soda thì tui có cảm tưởng như tui quen Soda; kể tui nghe về ` anh Darry đi.” Và khi

tôi im lặng thì nó giục tôi. “Ảnh phóng túng và liê`u lĩnh như Soda? Hay mơ màng, như cậu?”

Tôi bậm môi trong khi mặt nóng bừng lên. Darry... Darry thế` nào nhỉ? “Ảnh...” Tôi mở miệng định nói anh là một anh chàng thân mê`n tô`t bụng nhưng không thố`t ra được. Tôi buột miệng cay đắ`ng: “Ảnh chẳng giồ`ng anh Sodapop chút nào và rõ là không ưa tui. Ảnh cứng rắ`n như đá và gầ`n giồ`ng con người thôi. Mắ`t ảnh hệt như băng á`y. Ảnh nghĩ tui là cái của nợ. Ảnh ưa anh Soda - ai cũng ưa anh Soda - nhưng ảnh không chịu nổi tui. Tui dám chắ`c ảnh ước gì nhét được tui vào một trại dậu đó, và ảnh sẽ làm vậy nế`u anh Soda để ảnh làm.”

Ba Láp và Johnny giờ đang trồ` mắ`t nhìn tôi. “Không...” Ba Láp nói, lặng người. “Không, Ponyboy, điề`u đó không đúng... mày hiểu sai rồ`i...”

“Trời,” Johnny nói nhỏ nhẹ, “tao tưởng mày, Darry và Soda hòa thuận lắ`m...”

“Đắ`y, không phải thế`,`,” tôi gắ`t, cảm thắ`y lồ` bịch. Tôi biế`t hai tai mình đã đỏ lựng lên như đang bô`c cháy, và tôi mừng là trời đang tồ`i. Tôi cảm thắ`y mình thật ngô`c. So với nhà Johnny thì nhà tôi là một thiên đường. Ít ra anh Darry không say xỉn và đánh đập tôi, hay đuổi cổ tôi ra khỏi nhà, và tôi còn có anh Sodapop mà ti tê. Chuyện đó làm tôi khùng lên, ý tôi là việc xử sự như một thắ`ng ngô`c trước mặt mọi người á`y. “Còn mày cầm miệng đi được rồ`i đó, Johnny Cade, vì cả đám bọn mình đầ`u biế`t ở nhà mày cũng dậu có được ai câ`n đầ`n. Và mày dậu trách họ được.”

Mắ`t Johnny tròn tròn và nó nhăn mặt như thể tôi vừa quắ`t nó. Thắ`ng Ba Láp tát ngang đầ`u tôi một cái đau điể`ng, và mạnh.

“Câm miệng đi, nhóc. Mà mà không phải em thả ãng Soda thì tao đã cho mà nhừ đòn rồi. Mà biết đáng ra không được nói với Johnny kiểu đó mà.” Nó để tay lên vai Johnny. “Nó không có ý vậy đâu, Johnny.”

“Tao xin lỗi,” tôi nói khổ sở. Johnny là bố ruột của tôi. “Tao chỉ giận quá.”

“Điều đó đúng mà,” Johnny nói với nụ cười thiếu não. “Tao cóc cá ãn.”

“Câm cái kiểu nói đó đi,” thả ãng Ba Láp nói dữ tợn, xoa đầu thả ãng Johnny. “Bọn tao chẳng làm ăn gì được nếu thiếu mà, vậy nên mà câm đi được rồi!”

“Thật không công bằng!” tôi kêu lên thốt nhiên. “Không công bằng khi bọn mình chịu mọi điều thua thiệt!” Không biết chính xác mình muốn nói gì, nhưng tôi đang nghĩ đến ông bố say sưa và bà mẹ nhếch nhếch ếch kỷ của thả ãng Johnny, bà mẹ phục vụ trong quán bar để nuôi Ba Láp và con em từ sau khi bố nó bỏ cả nhà mà đi, và thả ãng Dally - Dally hoang dại, gian xảo - trở thành một thả ãng du côn vì nó sẽ chết nếu nó không như thế, cả Steve nữa - nỗi hận cha toát ra trong cái giọng nhẹ nhàng, cay đắng và tính khí nóng nảy của nó. Anh Sodapop... thôi học ngang để kiếm việc làm và để tôi được đi học, còn anh Darry thì già trước tuổi khi cố lo toan một gia đình và cố giữ rịt lấy hai việc làm nên chẳng khi nào được vui chơi - trong khi bọn Soc thì lại có quá nhiều thời gian rỗi và tiền bạc đến độ tụi nó đi hành hung bọn tôi và choảng nhau mua vui, bày tiệc bia ngay giữa kênh vì chúng chẳng biết làm gì khác. Ở đâu thì mọi chuyện cũng đều nặng nề ảm đạm. Khắp khu Đông thôi. Tôi thấy khó mà chấp nhận chuyện đó.

“Tao biết t,” Ba Láp nói với cái miệng cười toe hều hạo, “thời thế bao giờ cũng khó khăn khi đến lượt bọn mình, nhưng đời là vậy. Dù muốn dù không thì cũng phải chịu thôi.”

Cherry và Marcia không nói gì. Tôi đoán tụi nó chẳng biết nói gì. Bọn tôi đã quên là tụi nó đang ở đó. Rồi chiếc Mustang xanh lại chạy xuôi xuống đường, chậm hơn.

“Thôi rồi i,” Cherry nói cam chịu, “tụi nó nhận ra mình rồi i.”

Chiếc Mustang dừng lại cạnh bọn tôi, rồi hai thằng ngó trước xuống xe. Đích thị là tụi Soc rồi. Một thằng mặc sơ mi trắng và áo trượt tuyết kẻ ô, còn thằng kia mặc sơ mi vàng nhạt và áo len dài tay màu rượu vang. Nhìn quần áo của tụi nó, lần đầu tiên trong buổi tối hôm ấy tôi nhận ra tất cả những gì mình có chỉ là cái quần jean và chiếc áo lạnh màu xanh biển cũ của anh Soda, hai ống tay áo đã cắt ngắn đi. Tôi nuốt khan. Thằng Ba Láp toan nhét áo vào quần, nhưng tự dừng lại kịp; nó xóc cổ áo khoác da đen lên rồi châm một điếu thuốc. Coi bộ tụi Soc còn không thấy bọn tôi nữa là.

“Cherry, Marcia, nghe bọn anh này...” thằng Soc tóc đen bảnh trai mặc áo len sẫm màu lên tiếng.

Johnny thở khò khè và tôi nhận thấy nó đang nhìn chằm chằm bàn tay thằng Soc. Nó đeo ba chiếc nhẫn to. Tôi nhìn nhanh Johnny, một ý nghĩ lóe trong tôi. Tôi nhớ đúng là một chiếc Mustang xanh đã dừng lại cạnh lô đất trống và mặt Johnny đã bị một đũa nào đó đeo nhẫn rạch...

Giọng thằng Soc cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi: “... chỉ vì lần trước bọn anh có quá chén chút chút...”

Cherry trông nổi cáu. “Chút chút hả? Anh gọi chân nam đá chân chiêu và say không còn biết trời đất gì ngoài đường là ‘chút chút’ sao? Bob, tôi đã nói anh rồi, tôi sẽ không bao giờ đi chơi với anh khi anh say, và tôi không nói chơi đâu. Quá nhiều thứ có thể xảy ra khi anh say. Hoặc tôi hoặc rượu.”

Thằng Soc còn lại, một thằng cao để kiểu tóc tựa tựa Beatles, quay qua con Marcia. “Cung à, em biết bọn anh đâu có thường xuyên say đâu...” Khi thấy con bé chỉ lạnh lùng nhìn mình, nó liền nổi khùng. “Mà nếu em có giận anh đi nữa thì cũng chẳng có lý do gì lại đi ngoài đường với mấy thằng ma cà bông này cả.”

Ba Láp rít một hơi thuốc dài, Johnny khuynh vai ngoéo hai ngón cái vào túi quần, còn tôi đờ người ra. Bọn tôi có thể có bộ dạng hết sức xấu xa khi bọn tôi cần - trông bặm trợn đôi lúc cũng được việc. Ba Láp gác cùi chỏ trên vai thằng Johnny. “Mày gọi ai là ma cà bông hả?”

“Nghe đây, mấy thằng Mỡ, bọn tao còn bốn thằng nữa ở ghế sau...”

“Thế thì tội nghiệp ghế sau quá,” Ba Láp nói trổng.

“Nếu u tụi bay muốn choảng...”

Ba Láp nhướn một bên mày lên, điệu này làm nó trông điệu nghệ hơn. “Ý mày là nếu u tao muốn một trận hành hung ra trò thì bọn mày đông hơn bọn tao, vậy là bọn mày ban nó cho bọn tao đó hả? Xem nào...” Nó chộp một cái vỏ chai, đập bể đít chai đưa cho tôi, rồi thò tay vào túi quần sau bật con dao bấm của nó ra. “Nhào vô thử coi.”

“Đừng!” Cherry la lên. “Thôi đi!” Nó nhìn thằng Bob. “Bọn em sẽ theo xe mấy anh về. Chờ một lát.”

“Sao thế?” Ba Láp hỏi. “Bọn tui không sợ tụi nó đâu.”

Cherry run bắ n lên. “Tui không chịu nổi đánh nhau... Tui không chịu nổi...”

Tôi kéo nó qua một bên. “Tui chẳng thể dùng cái này,” tôi nói, thả cái vỏ chai xuố ng. “Tui không thể nào đi chém ai cả...” Tôi phải nói con bé nghe, vì tôi đã thấ y ánh mắ t nó khi thắ ng Ba Láp bật dao bắ m ra.

“Tui biế t,” nó nói khẽ, “nhưng bọn tui nên theo tụi nó về` thì hơn. Ponyboy à... ý tui là... nếu tui thấ y cậu nơi hành lang ở trường hay đâu đó và không chào hỏi, ừ thì, chuyện đó không nhắ m vào cá nhân hay gì cả, mà là...”

“Tui biế t mà,” tôi nói.

“Bọn tui không thể để bồ` mẹ thấ y bọn tui với cả đám bọn cậu được. Cậu là một chàng trai rấ t tử tế` với lại là...”

“Không có gì đâu,” tôi nói, ước gì mình chề t quách đi và vùi thân đâu đó. Hay ít ra cũng có được một cái sơ mi cho thơm tắ t mà mặc. “Bọn mình không cùng tầ ng lớp. Chỉ cầ n đừng quên là một số` đứa bọn tui cũng ngắ m mặt trời lặn nữa.”

Nó lướt nhanh về` phía tôi. “Tui sẽ phải lòng Dallas Winston mắ t,” nó nói. “Tui mong sẽ không bao giờ gặp lại nó nữa, nếu không tui sẽ thế`.”

Nó bỏ tôi đứng đó há hỏ c mồm, và chiế c Mustang xanh vút đi mắ t.

Bọn tôi lại tiế p tục đi về` nhà, hầ u như nín thinh suố t. Tuy muố n hỏi thắ ng Johnny có phải đó chính là mắ y thắ ng Soc đã

đánh nó không, nhưng tôi không nói gì cả. Johnny chưa hề nhắc đến chuyện đó và bọn tôi chẳng hề thốt ra nửa lời.

“Ôi, đó là hai đứa con gái dễ thương nhất tao từng gặp.” Ba Láp ngáp dài khi bọn tôi ngồi xuống bên lề đường ngoài lộ đất trống. Nó rút trong túi ra một mẫu giấy rồi xì xẹt.

“Cái gì vậy?”

“Số điện thoại của con Marcia. Biết đâu chừng lại là số ma. Tao chắc đã mất trí rồi mới đi hỏi nó. Chắc tao có hơi xỉn tí.”

Vậy là nó đã uống rượu. Thằng Ba Láp khôn ngoan. Nó hiểu đời. “Tụi bay có về nhà không?” nó hỏi.

“Chưa về ngay đâu,” tôi nói. Tôi muốn hút một điếu nữa và ngắm sao. Tôi phải về nhà trước mười hai giờ, nhưng tôi nghĩ mình còn nhiều thời gian.

“Tao chẳng hiểu sao tao lại đưa mày cái chai bẻ đó,” Ba Láp nói, đứng lên. “Mày sẽ chẳng khi nào dùng đến nó.”

“Cũng có thể tao sẽ dùng,” tôi nói. “Mày đi đâu đó?”

“Đi thực bi-a và kiếm chút xì phé. Biết đâu chừng lại say mèm đây. Tao chả biết nữa. Mai gặp lại tụi mày ghen.”

Johnny và tôi nằm ngửa ra đất, ngắm sao trên trời. Tuy đang buốt cóng - đêm nay thật lạnh, trong khi tôi chỉ có mỗi một cái áo, nhưng tôi có thể ngắm sao trong thời tiết dưới không độ. Thây điếu thuốc của Johnny rực hồng trong đêm, tôi thoáng tự hỏi không biết trong lõi than hồng thì ra sao.

“Vì bọn mình là Mỡ,” Johnny nói, tôi biết nó đang nói về Cherry. “Bọn mình có thể đã làm tổn hại thanh danh nó.”

“Tao nghĩ vậy,” tôi nói, phân vân không biết có nên kể cho Johnny nghe những điều con bé đã nói về Dallas không.

“Trời ạ, thật là chiếc xe hebat ý. Xe Mustang keng thật.”

“Của các ông lớn Soc mà, rõ rồi,” tôi nói, một nỗi cay đắng rậm rứt lớn dần trong tôi. Không công bằng khi tại Soc có mọi thứ. Bọn tôi cũng gần như bọn chúng; bọn tôi không có lỗi khi là Mỡ. Chỉ là tôi không thể tỏ vẻ bất cần, như thằng Ba Láp, hay cứ mặc nó và gì thì gì cũng yêu đời, như anh Sodapop, hay chai sạn, như Dally, hay thậm chí còn tỏ vẻ khoái trá, như Tim Shepard. Tôi cảm thấy sự căng thẳng lớn dần trong mình và biết rằng hoặc là sẽ có thứ gì đó xảy ra, hoặc là tôi sẽ không thể chịu đựng nổi.

“Tao không thể chịu đựng hơn nữa.” Johnny nói ra chính cảm nghĩ của tôi. “Tao sẽ tự sát hoặc đại loại thế.”

“Đừng,” tôi nói, hốt hoảng bật dậy. “Mày không được tự sát, Johnny ơi.”

“Được rồi, tao sẽ không tự sát đâu. Nhưng tao phải làm cái gì đó. Hình như phải có một nơi nào đó không có tại Mỡ hay tại Soc, chỉ có người thôi. Những con người bình thường giản dị.”

“Ra khỏi mấy thành phố lớn,” tôi nói, ngả người xuống. “Ở quê...”

Ở quê... Tôi thích đồng quê. Tôi muốn ra khỏi thành phố, khỏi những náo nhiệt. Tôi chỉ muốn nằm ngửa dưới gốc cây mà đọc sách hay vẽ tranh, không lo bị chặn đánh, không phải kè kè mang theo một con dao, hay cuối cùng phải lấy một con nhóc lỉnh lỉnh ngu dần. Đồng quê sẽ như vậy, tôi mơ màng. Tôi có thể có một chú chó lai lông vàng, như tôi đã từng có, anh Sodapop có thể được cười Chuột Mickey trong mọi cuộc đua rodeo anh muốn, còn anh Darry

sẽ mất đi cái vẻ mặt lạnh lùng nghiêm khắc đó, trở lại như anh ngày xưa, tám tháng trước, trước khi bố mẹ mất. Vì đang mơ màng, tôi đưa luôn cả bố mẹ trở về... mẹ có thể nướng thêm ít bánh sô cô la, trong khi bố có thể lái xe tải ra đồng sớm cho gia súc ăn. Bố sẽ vỗ vào lưng anh Darry, khen anh sắp trở thành một người đàn ông thực thụ, một anh chàng hết tính cách bố, và hai người sẽ lại thân thiết với nhau như xưa. Có thể Johnny sẽ đến sống với chúng tôi, còn cả băng biết đâu cuối tuần lại về chơi, có lẽ Dallas cuối cùng cũng thấy là trên đời này vẫn còn có cái gì đó tốt đẹp, mẹ sẽ trò chuyện với nó và khiến nó cười nhả răng dù không muốn. “Mày có người mẹ tuyệt thật,” Dally thường nói. “Bà hiểu sự đời.” Mẹ có thể trò chuyện với thằng Dallas và giúp nó tránh được nhiều rắc rối. Mẹ tôi thật tuyệt vời và xinh đẹp...

“Ponyboy” - Johnny lay tôi - “Nè, Pony, dậy đi.”

Tôi ngò ì dậy, run cả m cặp. Nhưng vì sao đã lặn. “Trời đã t, má y giờ rồi?”

“Tao không biết. Nghe mày cứ huyền thuyên suốt nên tao cũng ngủ thiếp đi luôn. Mày nên về nhà thôi. Tao nghĩ tao sẽ ngủ lại đây hết đêm.” Bố mẹ Johnny chẳng cần biết nó có về nhà hay không.

“Ừ.” Tôi ngáp. Chúa ơi, nhưng trời lạnh quá. “Nếu mày bị lạnh hay gì đó thì cứ lại đây ngủ nhà anh em tao nghe.”

“Được.”

Tôi chạy về nhà, run sợ khi nghĩ sẽ đụng mặt anh Darry. Ngọn đèn ngoài hàng hiên vẫn còn sáng. Chắc hai anh đã ngủ và mình có thể lén vào, tôi nghĩ. Tôi hé mắt nhìn qua cửa sổ. Sodapop đang nằm dài trên sofa, ngủ say sưa, nhưng anh Darry đang ngò ì nơi ghế bành dưới ngọn đèn, đọc báo. Tôi nuốt nước bọt, rón rén mở

cửa. Anh Darry ngược lên khỏi tờ báo. Anh đứng phắt dậy. Tôi đứng đó, cắn móng tay.

“Mày đã ở cái chỗ chết tiệt nào vậy hả? Mày biết mấy giờ rồi không?” Đã lâu rồi tôi chưa thấy anh nổi giận như vậy. Tôi lấc cấc đầu không nói được gì.

“À, đã hai giờ sáng rồi, nhóc. Một giờ nữa là tao phải gọi cảnh sát đi kiếm mày đây. Mày đã ở đâu vậy, Ponyboy?” - giọng anh cao lên - “mày đã ở đâu dưới gầm trời này vậy hả?”

Nghe thật ngớ ngẩn, ngay cả với tôi, khi tôi ấp a ấp úng, “Em... em đã thiếp đi ngoài lô đất...”

“Mày sao?” anh thét lên, và Sodapop nhòm dậy dụi dụi mắt.

“Ê, Ponyboy,” anh nói ngái ngủ, “mày đi đâu vậy?”

“Em không cô ý mà.” Tôi năn nỉ Darry. “Em trò chuyện với thằng Johnny rồi cả hai bọn em thiu thiu ngủ...”

“Tao cho là mày chẳng bao giờ nghĩ đến việc hai anh mày có thể lo quăn lên, trong khi lại không dám gọi cảnh sát vì sợ làm thế có thể khiến hai đứa bay bị quăng vào trại trẻ ọc đến độ tội bay chổng mặt luôn. Vậy mà mày thì đang ngủ ngoài lô đất? Ponyboy, có chuyện quái gì với mày vậy? Mày không dùng cái đầu được sao? Mày thậm chí còn không mặc theo áo khoác nữa.”

Tôi cảm thấy những giọt nước mắt nóng hổi vì giận và thất vọng đang trào ra. “Em đã nói em không cô ý...”

“Em không cô ý!” Anh Darry quát, còn tôi muợn run lên. “Em không nghĩ! Em quên! Tao chỉ nghe được từng á ý thú từ miệng mày! Mày không thể để ý đến bất cứ gì được hả?”

“Anh Darry...” Sodapop mới chực mở miệng thì anh Darry đã quay qua anh. “Mày ngậm miệng mày lại! Tao phát bệnh và chán nghe mày bênh nó rồi.”

Anh chẳng bao giờ nên mắ'ng anh Soda. Không ai được quát ông anh của tôi. Tôi hể't chịu nổi. “Anh đừng có quát anh ấy!” tôi gào lên. Anh Darry quay lại tát cho tôi một cái mạnh đé'n nỗi cả người tôi văng vào cửa.

Không gian đột nhiên lặng phấ'c. Cả ba anh em tôi như hóa đá. Chưa hề' có ai trong nhà đánh tôi cả. Chưa ai. Anh Soda tròn mắ't. Anh Darry nhìn lòng bàn tay mình ửng đỏ rồi lại nhìn tôi. Mắ't anh mở to. “Ponyboy...”

Tôi quay người chạy ra khỏi cửa và cắ'm đầ'u cắ'm cổ chạy xuố'ng đường. Anh Darry gào lên “Pony, tao không cô' ý!”, nhưng lúc đó thì tôi đã chạy tới lô đấ't, lờ đi tấ't cả. Tôi đang bỏ nhà đi. Tôi thấ'y rõ ràng là anh Darry không muố'n có mình bên cạnh. Và tôi sẽ không ở lại đâu nế'u anh không muố'n. Anh sẽ không bao giờ còn đánh tôi nữa.

“Johnny?” tôi gọi, và giật mình khi nó xoay mình qua và bật dậy gầ'n như ngay dưới chân tôi. “Nào, Johnny, bọn mình sẽ bỏ nhà đi.”

Johnny chẳng hỏi câu nào. Bọn tôi chạy qua vài khô'i nhà cho đé'n khi hụt hể't cả hơi. Rồi bọn tôi cuố'c bộ. Rồi tôi khóc. Rồi cuộc tôi ngồ'i bệt xuố'ng lê' đường mà khóc, gục mặt xuố'ng cánh tay. Johnny ngồ'i xuố'ng bên cạnh, để một tay lên vai tôi. “Bình tĩnh đi, Ponyboy,” nó nói nhỏ nhẹ, “bọn mình sẽ ổn thôi mà.”

Cuố'i cùng tôi cũng nguôi ngoai và đưa cánh tay trầ'n lên quẹt nước mắ't. Kèm với mỗi nhịp thở vào của tôi là những tiế'ng thỏ'n thức run run. “Có thuố'c không?”

Nó đưa tôi một điếu u và đánh diêm.

“Johnny, tao sợ.”

“Nào, đừng sợ. Mà làm tao lo đó. Chuyện gì xảy ra vậy? Tao chưa hề thấy mày khóc bù lu bù loa kiểu đó.”

“Tao đâu có khóc thương. Là anh Darry đó. Anh đánh tao. Tao không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng tao không chịu được anh quát mắng tao và còn đánh tao nữa. Tao chả biết... đôi khi anh em tao hòa thuận lắm, rồi bỗng đâu anh nổi cơn tam bành với tao mà không thì cũng chì chiết tao suốt. Trước đây anh đâu có vậy... anh em tao từng hòa thuận lắm... trước khi bố mẹ mất. Giờ anh không chịu nổi tao.”

“Tao thì nghĩ sẽ thích hơn nếu bị ông già đánh.” Johnny thở dài. “Ít ra thì lúc đó tao biết ông còn biết tao là ai. Tao bước vào căn nhà đó, chẳng ai nói gì cả. Tao bước ra, chẳng ai mở miệng nửa câu. Tao ở ngoài cả đêm, chẳng ai để ý. Ít ra mà còn có ông Soda. Tao thì chẳng có ai.”

“Chết tiệt,” tôi nói, choàng tỉnh khỏi nỗi khổ của mình, “mày có cả băng mà. Hồi tôi này thằng Dally không nện mày vì mày là cục cưng. Ý tao là, trời ạ, mày có cả băng.”

“Cái đó không bằng được như chính cha mẹ mày quan tâm đến mày,” Johnny nói giản dị. “Không giống nhau.”

Tôi bắt đầu nguôi ngoai, phân vân không biết bỏ nhà đi có phải là một ý tốt hay không nữa. Tôi buồn ngủ và lạnh chết được, và tôi muốn được nằm trên giường, an toàn ấm áp dưới chăn và cánh tay Soda quàng trên người. Tôi quyết định sẽ về nhà, chỉ cần không nói gì với anh Darry. Nhà đó của Darry nhưng cũng là nhà của

tôi, và dù anh có làm ra vẻ như tôi không tồ n tại thì cũng chẳng sao. Anh chẳng thể ngăn tôi sống trong chính ngôi nhà của mình.

“Mình ra công viên rồi về đi. Lúc đó chắc tao sẽ đủ bình tĩnh để về nhà.”

“Ừ,” Johnny nói thoải mái. “Được.”

Mọi chuyện sẽ khá hơn, tôi nghĩ. Sẽ chẳng tệ hơn được. Tôi đã lắm.

Chương 4

Công viên rộng chừng hai khô*́*i nhà vuông, có đài phun nước ở giữa và một hồ*̀* bơi nhỏ cho trẻ con. Lúc này đang mùa thu nên hồ*̀* bơi cạn khô, nhưng đài phun nước vẫn phun rộn rã. Những cây du cao làm công viên có bóng râm và tồ*́*i, và nó có thể là một chỗ tới lui được đó, nhưng bọn tôi thích lô*́* đất trồ*́*ng của mình hơn, trong khi lũ Shepard lại khoái mắ*́*y lô*́*i đi xuôi theo đường ray, vậy nên công viên bị bỏ lại cho những đôi tình nhân và bọn nhóc con.

Chắ*́*ng có ai ở ngoài đường vào hai rườ*́*i sáng, và đó là một nơi thích hợp để nghỉ ngơi và nguôi ngoai. Lạnh hơn nữa thì chắ*́*c tôi thành que kem luôn quá. Johnny gài kín cái áo khoác jean và hắ*́*t cổ áo lên.

“Mày không sắ*́*p lạnh cóng đê*́*n chề*́*t đó chứ, Pony?”

“Mày đừng có gâu gâu lên nữa,” tôi nói, vừa xoa xoa hai cánh tay trầ*̀*n vừa rít thuồ*́*c lá. Tôi vừa định nói cái gì đó về lớp băng đang tụ lại trên thành ngoài của đài phun nước thì bắ*́*t thầ*̀*n một tiế*́*ng còi xe ré lên làm cả hai đứa giật mình. Chiề*́*c Mustang xanh thông thả lượn lờ quanh công viên.

Johnny lầ*̀*m rầ*̀*m chửi thề*̀*, trong khi tôi càu nhàu, “Chúng muồ*́*n gì đây? Đây là lãnh địa của bọn mình mà. Bọn Soc làm gì ở tận phía Đông này?”

Johnny lắ*́*c đầ*̀*u. “Tao chả biề*́*t. Nhưng tao cá là tụi nó đang tìm bọn mình. Bọn mình đã làm quen bạn gái tụi nó.”

“Ôi, trời đã ấ t,” tôi rên rỉ, “tao chỉ câ n mỗi vụ này nữa thôi là xong một đêm tuyệt cú mèo đây.” Tôi rít một hơi thuố c sau chót, nghiêng n mẩu thuố c dưới gót giày. “Muố n bỏ chạy không?”

“Giờ trễ quá rô i,” Johnny nói. “Tụi nó tới rô i đây.”

Năm thắ ng Soc đang đi thẳng về phía bọn tôi, và với cái kiểu chân nam đá chân chiêu đó thì tôi biế t là tụi nó đang lao đảo say khướt. Cái đó làm tôi sợ. Một thắ ng đại bọm tỉnh khô thì có khi cũng tô ng khứ được, nhưng không đâu nế u chúng áp đảo ta, những năm thắ ng so với hai, và lại đang say. Bàn tay thắ ng Johnny đưa vào túi sau, tôi nhớ ra con dao bắ m của nó. Tôi ước gì có cái vỏ chai bẻ. Chắ c chắ n tôi sẽ cho chúng thấ y mình cũng sẽ dùng đế n nó nế u câ n. Thắ ng Johnny đang sợ khiế p vĩa. Tôi nói nghiêm túc đó. Nó trá ng bệch như thầy ma, mắ t hoang dại như một con thú bị sập bẫy. Bọn tôi dựa lưng vào đài phun nước trong khi tụi Soc bao vây bọn tôi. Người chúng nô ng nặc mùi whiskey và nước hoa English Leather đế n mức tôi muố n ngạt thở. Tôi ước ao trong tuyệt vọng rắ ng anh Darry và Soda sẽ đi tìm mình. Bớ n đưa tôi có thể chơi tụi nó dễ dàng. Nhưng chẳng có ai ở đó cả, và tôi biế t hai đứa sẽ phải chố ng chơi lấ y một mình. Mặt thắ ng Johnny có cái vẻ chai lì, vô cảm - ta phải quen nó thì mới thấ y được cái ánh thấ t đăm trong mắ t nó. Tôi điề m tĩnh, trừng trừng nhìn bọn Soc. Có thể tụi nó làm bọn tôi sợ muố n chề t, nhưng bọn tôi sẽ không bao giờ cho tụi nó được một phen hả hê khi biế t điề u đó.

Đó là Randy, Bob và ba thắ ng Soc khác, và tụi nó đã nhận ra bọn tôi. Tôi biế t Johnny cũng đã nhận ra tụi kia; nó đang nhìn ánh sáng trắng hắ t trên má y cái nhẫn của thắ ng Bob bắ ng đôi mắ t mở to.

“Ê, tụi bay biế t gì không?” thắ ng Bob nói giọng có hơi run run, “đây là má y thắ ng nhóc Mỡ làm quen bạn gái tụi tao đó. Nè, Mỡ.”

“Tụi bay cú t về` đấ t tụi bay đi,” Johnny lí nhí cảnh cáo. “Tụi bay nên liệu hồ`n đi thì hơn.”

Thắ`ng Randy chửi vài câu, rồi chúng xáp lại. Thắ`ng Bob ngó Johnny. “Không, bồ` ơi, bọn mày mới là đũa phải liệu hồ`n đó. Lần sau bọn mày mà có câ`n một con nhỏ thì đi mà làm quen hạng của bọn mày đó - đồ` rác rưởi.”

Tôi như phát điên. Tôi căm ghét bọn nó đấ`n không còn giữ được bình tĩnh nữa.

“Tụi mày có biế`t một thắ`ng Mỡ là gì không?” thắ`ng Bob hỏi. “Lũ da trắ`ng mặt hạng để tóc dài.”

Tôi cảm thấ`y máu dồ`n cả lên mặt. Tôi đã bị rửa xả, bị người khác văng tục, nhưng chưa có gì chạm nọc tôi như cái đó. Nhịp thở của Johnnycake trở nên gắ`p gáp, ánh mắ`t nó nung nắ`u căm hờn.

“Bọn mày biế`t một thắ`ng Soc là gì không?” tôi nói, giọng tôi run lên vì thịnh nộ. “Đồ` da trắ`ng mặt hạng có xe Mustang và áo kẻ ô.” Và rồi, vì tôi không nghĩ ra được cái gì đủ thậm tệ để gọi chúng, tôi nhổ vào bọn chúng.

Thắ`ng Bob lắ`c đầ`u, mỉm cười ung dung. “Mày có thể tắ`m một cái, Mỡ ạ. Và một ca lao động cật lực nữa. Ta có cả đêm để làm chuyện đó. Tắ`m cho thắ`ng nhóc một cái đi, David.”

Tôi né và cô` thoát thân, nhưng một thắ`ng Soc đã tóm lắ`y cánh tay tôi mà vặn ra sau lưng tôi, rồi gí`m mặt tôi vào đài phun nước. Tôi vùng vẫy, nhưng bàn tay sau gáy tôi siế`t chặt và tôi phải nín thở. Mình sắ`p chấ`t, tôi nghĩ, rồi bản khoán không biế`t chuyện gì đang xảy ra với Johnny. Tôi không nín thở lâu hơn được nữa. Tôi lại vùng vẫy tuyệt vọng, nhưng chỉ càng làm nước tràn vào họng. Mình

đang chết đuối, tôi nghĩ, chúng đã đi quá xa... Một màn sương mù đỏ phủ kín tâm trí tôi, tôi từ từ buông xuôi và không biết gì nữa.

Tỉnh lại tôi thấy mình đang nằm trên nền gạch lát cạnh đài phun nước, sắc nước và thở hổn hển. Tôi nằm đó là người, hít không khí vào và ộc nước ra. Gió phả nạt thổi qua chiếc áo lạnh giá sưng nước và mớ tóc nước chảy tong tong. Rằng tôi cứ đánh lập cập chẳng thể nào dừng được. Cuối cùng thì tôi cũng dựng mình dậy được, dựa người vào đài phun nước, nước chảy dài trên mặt. Rồi tôi thấy Johnny.

Nó ngồi cạnh tôi, cùi chỏ dựa trên đầu gối, mắt nhìn trần trần về phía trước. Mặt nó tái xanh kỳ lạ, còn đôi mắt thì to chưa từng thấy.

“Tao giết nó rồi,” nó nói chậm rãi. “Tao giết thằng đó mất rồi.”

Bob, thằng Soc bảnh trai, đang nằm đó dưới ánh trăng, gập người lại, bất động. Một vũng đen kịt tràn ra từ người nó, từ từ lan ra khắp nền xi măng trắng xanh. Tôi nhìn tay Johnny. Nó đang nắm chặt con dao bấm, và con dao đâm đen đến tận chuôi. Ruột tôi lộn lên dữ dội và máu tôi đông băng lại.

“Johnny,” tôi ráng nói, cố nén cơn chóng mặt, “e là tao sắp nôn rồi.”

“Cứ việc,” nó vẫn nói bằng giọng điềm tĩnh. “Tao không nhìn mày đâu.”

Tôi quay đầu đi lảng lạng nôn một lát. Rồi tôi ngửa người ra và nhắm mắt để không thấy thằng Bob nằm đó.

Chuyện này không thể nào xảy ra. Chuyện này không thể nào xảy ra. Chuyện này không thể...

“Mày giết nó thiệt hả, Johnny?”

“Ừ.” Giọng nó run run. “Tao buộc phải làm vậy. Tụi nó trấn nước mày, Pony. Tụi nó có thể đã giết chết mày rồi. Và tụi nó có dao... tụi nó sẽ hành hung tao...”

“Như...” - tôi nuốt nước bọt - “như tụi nó đã làm trước đây?”

Johnny im lặng một lát. “Ừ,” nó nói, “như tụi nó đã làm trước đây.”

Thằng Johnny kể lại cho tôi chuyện đã xảy ra: “Tụi nó bỏ chạy khi tao đâm thằng đó. Cả bọn bỏ chạy...”

Một nỗi kinh hoàng dâng lên trong tôi, khi cái giọng nhỏ nhẹ của Johnny vẫn cứ tiếp tục vang lên. “Johnny!” Tôi gào như la thét thanh. “Tụi mình sẽ làm gì đây? Họ sẽ đưa mày lên ghế điện vì đã giết người đó!” Tôi run lên. Tôi cần một điều thuốc. Tôi cần một điều thuốc. Tôi cần một điều thuốc. Bọn tôi đã hút nhả bao cuối cùng rồi. “Tao sợ, Johnny. Tụi mình sẽ làm gì đây?”

Johnny nhồm dậy rồi túm áo lạnh của tôi mà lôi tôi đứng dậy. Nó lay tôi. “Bình tĩnh đi, Ponyboy. Trấn tĩnh lại đi.”

Tôi đã không nhận ra là mình đang kêu thét thanh. Tôi giả vờ ra. “Được,” tôi nói, “giờ tao ổn rồi.”

Johnny nhìn quanh, bôn chôn đưa tay vỗ túi. “Bọn mình phải đi khỏi đây. Đến đâu đó. Chạy trốn. Cảnh sát sẽ tới bây giờ đây.” Tôi run lẩy bẩy, chẳng phải chỉ vì lạnh không thôi. Nhưng thằng Johnny, trừ hai bàn tay đang giật giật ra, trông điềm tĩnh như anh Darry.

“Bọn mình cần có tiền. Có lẽ cả một khẩu súng nữa. Và một kế hoạch.”

Tiền. Một khẩu súng? Một kế hoạch. Làm thế quái nào bọn tôi kiếm được những thứ này?

“Dally,” Johnny nói cả quyết. “Dally sẽ kéo bọn mình ra khỏi đây.”

Tôi thở phào một cái. Sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ? Mà có bao giờ tôi nghĩ ra cái gì đâu? Dallas Winston có thể làm được tất.

“Tụi mình tìm nó ở đâu được?”

“Tao nghĩ ở chỗ Buck Merrill. Tôi nay ở đó có tiệc. Hôm chiều nay Dally có nói gì đó về bữa tiệc.”

Buck Merrill là bạn đua rodeo của thằng Dally. Nó là thằng đã kiếm cho Dally việc làm nài ngựa cho Slash J. Thằng Buck nuôi một số ngựa đua và kiếm được phần lớn xu từ các vụ đàn xếp trước kết quả cuộc đua và bán rượu lậu chút đỉnh. Tôi được cả anh Darry và anh Soda căn dặn kỹ là không được để bị tóm trong vòng mười dặm từ chỗ nó, mà chuyện này với tôi thì ổn thôi. Tôi chẳng ưa Buck Merrill. Nó là một thằng cao bô i lêu nghêu với mái tóc vàng và hàm răng hô. Hoặc giả nó đã từng hô trước khi bị gãy mất hai răng cửa trong một lần choảng nhau. Nó thật chẳng giống ai. Nó thích Hank Williams⁽⁵⁾ đó - bạn thầy góm cỡ nào chưa?

Khi bọn tôi gõ cửa thì thằng Buck ra mở, kéo theo một tiếng nhạc re tiền âm ỉ ủa ra. Tiếng ly cụng lạnh canh, tiếng cười đình tai, ồn ào, tiếng con gái rúc rích, và Hank Williams. Cái đó chà lên thân kinh non nớt của tôi như giầy nhám. Cầm lon bia trong tay, thằng Buck trừng trừng nhìn lại bọn tôi. “Tụi bay muốn gì?”

“Dally!” Johnny thở hắt ra, ngoái nhìn lui. “Tụi tao phải gặp thằng Dally.”

“Nó bận rồi,” thằng Buck gắ t, trong khi đứa nào đó trong phòng khách của nó hú lên “À ha!” và rồi “Hô-hô,” âm thanh đó làm thằng kinh tôi muốn đứt ra.

“Nói nó là có Pony và Johnny,” tôi ra lệnh. Tôi biết thằng Buck, và cách duy nhất ta có thể khiến nó làm gì cho ta là dằn mặt nó. Tôi nghĩ vì vậy mà Dallas mới trị nó dễ dàng thế, dù thằng Buck đâu đã hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, còn Dallas mới mười bảy. “Nó ra ngay.”

Buck trừng trừng nhìn tôi một lát, rồi loạng choạng quay đi. Nó gầ n như say mềm, điều này khiến tôi hơi run. Nếu Dally đang say và trong tâm trạng đáng sợ...

Ít phút sau Dally xuất hiện, mặc độc cái quần jean xanh lưng xệ, gãi gãi lông ngực. Nó cũng còn tỉnh táo phết, điều đó khiến tôi ngạc nhiên. Chắc nó đến đây chưa lâu.

“Được rồi, mấ y nhóc, tụi bay cần tao có chuyện gì vậy?”

Khi Johnny thuật lại cho nó nghe câu chuyện, tôi quan sát Dally, cố nghĩ thử cái gì ở thằng du côn bặm trợn này mà một đứa con gái như Cherry Valance lại yêu được. Tóc trắng với đôi mắt gian xảo, nhìn Dally chẳng bảnh trai chút nào. Vậy nhưng trên gương mặt chai sạn của nó có hiện lên cá tính, niềm kiêu hãnh và vẻ phớt đời thật hoang dại. Nó chẳng đời nào lại đi đáp lại tình yêu của Cherry Valance. Họ có là phép màu thì Dally mới yêu thương cái gì. Cuộc đấ u tranh sinh tồn đã khiến nó chai sạn bất cần.

Nó chẳng hề chớp mắt khi nghe chuyện, chỉ nhả răng cười và nói “Khá lấ m” khi Johnny trình bày đến đoạn nó đã lụi thằng Soc.

Cuối cùng Johnny cũng kể xong. “Tụi tao nghĩ nếu có ai có thể đưa bọn tao ra khỏi đây thì đó là mày. Xin lỗi vì tụi tao đã dứt mày ra khỏi buổi tiệc.”

“Ồi, chết tiệt, nhóc,” - Dally khinh khỉnh liếc ra sau - “tao đang trong phòng ngủ mà.”

Nó chợt nhìn tôi chòng chọc. “Trời đất, vậy mà tai mày cũng đỏ lựng lên được, Ponyboy.”

Tôi đang nhớ lại cái sự thường diễn ra trong mấy phòng ngủ tại tiệc của thằng Buck. Rồi Dally nhăn răng cười khi khoái trá nhận ra. “Chẳng có gì kiểu đó đâu, nhóc. Tao đang ngủ, hay cố ngủ, giữa đủ thứ điếc óc đó. Hank Williams” - nó trợn ngược mắt và thêm vài tính từ vào sau “Hank Williams”. “Tao cùng thằng Shepard đứng độ, và tao gãy mất mấy cái xương sườn. Tao chỉ cần một chỗ để ngã lưng thôi.” Nó thăm nảo xát xát bên sườn. “Ông bạn Tim đấy cũng mạnh phết. Nó sẽ chẳng nhìn được một bên mắt cả tuần cho xem.” Nó nhìn bọn tôi một lượt rồi thở dài. “Thôi được, chờ chút rồi tao coi tao có làm gì được cái vụ lộn xộn này không.” Rồi nó nhìn tôi thật kỹ. “Ponyboy, mày bị ướt rồi hả?”

“P-h-à-i,” tôi lấp ba lấp bấp qua hàm răng đánh lập cập.

“Trời ơi là trời!” Nó mở cánh cửa lưới rồi xô tôi vào, ra hiệu cho Johnny theo sau. Mày sẽ chết vì viêm phổi trước khi cóm sờ gáy đấy.”

Nó gằn như lôi tôi xềnh xệch vào một phòng ngủ trống, vừa đi vừa chửi. “Cởi cái áo lạnh đó ra.” Nó ném cho tôi cái khăn. “Lau khô rồi chờ đây. Thằng Johnny ít ra còn có cái áo khoác jean. Mày phải biết là không nên bỏ nhà đi mà chỉ mặc mỗi cái áo, lại là cái ướt nhẹp như vậy nữa. Mày chẳng bao giờ dùng cái dũ hay sao?” Giọng

điều nó giở ng anh Darry đến độ tôi nhìn nó chòng chọc. Nó cũng chẳng để ý, cứ vậy bỏ bọn tôi ngò i lại trên giường.

Johnny nằ m vật ra. “Ước gì tao kiế m được cho mình điề u thuố c.”

Lau khô người xong, tôi mặc độc một chiế c quầ n jean ngò i đỏ, hai đầ u gồ i rung bằ n bật.

Lát sau thì thằ ng Dally xuấ t hiện. Nó cẩn thận đóng cửa lại. “Nè” - nó đưa cho bọn tôi một khẩu súng và một xấ p tiề n - “súng nạp đạn đó, làm ơn làm phước, Johnny, đừng có chĩa nó vào tao. Đây là năm mươi đô la. Tô i nay tao chỉ moi thằ ng Merril được nhiều đó thôi. Nó làm bay hế t xu kiế m được từ cuộc đua mới đây rô i.”

Bạn có thể nghĩ rằ ng chính Dallas là đứ a dàn xề p trước các cuộc đua đó cho thằ ng Buck, làm thằ ng nài ngựa và này nọ, nhưng thật ra không phải. Thằ ng mới đây nhấ t nói bóng gió như vậy đã đi luôn ba cái rằ ng. Đó là sự thật. Dally đua một cách trung thực và làm hế t sức mình để thắ ng cuộc. Đó là thứ duy nhấ t mà Dally làm một cách tử tề .

“Pony nè, Darry và Sodapop biế t chuyện này chưa?”

Tôi lắ c đầ u. Dally thở dài. “Mẹ kiế p, tao chả ham làm liên lạc viên cho ông Darry để rô i lũng đầ u đâu.”

“Vậy thì đừng nói lại với mắ y anh â y,” tôi nói. Tôi ghét làm Sodapop lo lắ ng và rắ t muố n cho anh biế t rằ ng mặc dù tới nước này nhưng tôi vẫn ổn, tuy nhiên tôi chẳng câ n biế t anh Darry có lo đế n bạc đầ u đi không. Tôi quá chán khi cứ phải tự nhủ mình kém cỏi và không biế t điề u rô i. Tôi tự thuyế t phục mình là sẽ không công bằ ng khi bắ t thằ ng Dally báo cho anh biế t. Anh Darry sẽ

đánh nó chết vì đã cho bọn tôi tiêng và súng và tiệp tay bọn tôi ra khỏi thị trấn.

“Nè!” Thằng Dally đưa cho tôi một cái sơ mi rộng khùng bỏ.
“Của thằng Buck đó - mày với nó không cùng cỡ, được cái là khô.”
Nó đưa tôi cái áo khoác da nâu sẫm có viền lông cừu vàng của mình.
“Nơi tụi bay đến sẽ lạnh đó, nhưng tụi bay không thể liêu chắt theo cả đồ ng mê được.”

Tôi bắt đầu cài kín cúc. Cái áo gập như nút chúng tôi luôn.
“Đu tàu chờ hàng ba giờ mười lăm sáng đến Windrixville,” Dally chỉ dẫn. “Ở đó có một nhà thờ cũ bỏ hoang trên đỉnh núi Jay. Đẳng sau có một cái máy bơm nên khỏi lo thức uống. Hãy mua thực phẩm cho cả tuấn ngay khi tụi bay tới đó vào sáng nay, trước khi chuyện lan ra, và đừng manh động, cho dù chỉ là thò mũi ra ngoài cửa. Tao sẽ lên đó ngay khi thấy an toàn. Trời, tao cứ tưởng ở New York chỉ có tao mới bị dây vào tội giết người thôi chứ.”

Nghe từ “giết người” thằng Johnny hực một tiếng khẽ trong cổ họng và run bấn.

Dally đưa bọn tôi trở ra cửa, tắt đèn ngoài hàng hiên trước khi cả lũ bước ra. “Đi đi!” Nó vò đầu thằng Johnny. “Bảo trọng, nhóc,” nó nhẹ nhàng.

“Ừ, Dally, cảm ơn.” Và bọn tôi chạy vào bóng tối.

Hai đứa chúng tôi ngò thu lu trong bụi rậm cạnh đường ray xe lửa, lắng nghe tiếng còi tàu mỗi lúc một to hơn. Xe lửa từ từ dừng lại. “Đi,” Johnny thì thào. Bọn tôi chạy và đẩy mình lên một toa chờ hàng mở cửa. Cả hai ép người sát vào vách tàu, cố nín thở trong khi nghe nhân viên hỏa xa đi tới đi lui bên ngoài. Một người thò đầu vào bên trong, bọn tôi chết trân. Nhưng ông ta không thấy bọn tôi,

tiếp theo toa chở hàng kêu rầm rập và xe lửa bắt đầu chuyển bánh.

“Trạm đầu tiên sẽ là Windrixville,” Johnny nói, rón rén đặt khẩu súng xuống. Nó lặc đầu. “Tao chả hiểu sao nó lại đưa tao cái này. Tao đâu thể bán ai.”

Thế rồi lần đầu tiên, thực vậy, tôi nhận ra bọn tôi đang lâm vào hoàn cảnh nào. Johnny đã giết chết một người. Johnny bé bỏng vẫn ăn nói nhỏ nhẹ và trầm lặng, thảnh thơi chẳng bao giờ có ý làm hại một sinh vật, đã lấy đi một mạng người. Thực tế là bọn tôi đang chạy trốn, trong khi cảnh sát săn đuổi vì tội giết người, và một khẩu súng nạp đạn bên cạnh. Tôi ước gì lúc ấy bọn tôi hỏi xin Dally một bao thuốc...

Tôi nằm dài ra và kê chân thảnh thơi Johnny làm gối. Tôi cuộn tròn người lại, thắm cảm ơn cái áo khoác của thảnh thơi Dally. Nó to sụ, nhưng ấm. Cả tiếng tàu xình xịch cũng chẳng đánh thức nổi tôi, và rồi tôi ngủ thiếp đi trong cái áo khoác của một thảnh thơi du côn, cùng khẩu súng nằm bên bàn tay mình.

Tôi hầu như vẫn chưa tỉnh khi cùng Johnny nhảy từ tàu xuống đồng cỏ. Chỉ đến khi đáp xuống lớp sương đọng rồi giật mình vì bị ướt, tôi mới nhận ra mình đang làm gì. Thảnh thơi Johnny chắc đã kêu tôi dậy và bảo tôi nhảy, nhưng tôi không nhớ được chuyện đó. Bọn tôi nằm giữa đám bụi rậm cao ngút và thảm cỏ ướt, thở hồng hộc. Bình minh đang lên. Đàng Đông dawning hừng sáng, một tia vàng phốt lên những ngọn đồi. Mây ánh lên màu hồng còn lữ chim chiêm chiêm trên đồng cỏ đang lú lo hót. Đây là đồng quê, tôi nghĩ, nửa mơ nửa tỉnh. Giấc mơ của tôi đã thành sự thật, tôi đang ở đồng quê.

“Khô´n kiế´p, Pony” - Johnny xoa xoa chân - “tại mày mà giò tao tê cả rô´i. Tao còn không đứng dậy được. Vừa rô´i gầ´n như là tao rơi khỏi tàu.”

“Tao xin lỗi. Sao mày không đánh thức tao?”

“Thôi, không sao. Tao không muố´n kêu mày dậy cho đế´n khi buộc phải làm thế´.”

“Giờ làm sao bọn mình tìm ra núi Jay đây?” tôi hỏi Johnny. Tôi vẫn còn ngái ngủ và muố´n ngủ mãi mãi ngay tại đó, trong sương sớm và bình minh.

“Đi mà hỏi ai đó đi. Chuyện còn chưa lên báo đâu. Giả làm thắ´ng bé nhà nông đi dạo hay gì đó đi.”

“Trông tao đâu có giồ´ng thắ´ng bé nhà nông,” tôi nói. Tôi chợt nghĩ đế´n mái tóc dài chải ngược ra sau và dáng đi khuỳnh khuỳnh theo thói quen của mình. Tôi nhìn thắ´ng Johnny. Tôi thắ´y nó chẳng giồ´ng thắ´ng nhóc nông dân chút nào. Nó vẫn còn làm tôi liên tưởng đế´n một con cún đi lạc cứ bị đá bị đập hoài, nhưng lâ´n đầ´u tiên tôi thắ´y nó theo cái cách một người lạ vẫn thắ´y. Johnny trông đanh ră´n và bặm trợn, vì cái áo phong đen, quầ´n jean xanh cùng áo khoác, vì tóc nó xức dầ´u nhiề´u và quá dài. Thắ´y tóc nó vén ra sau tai, tôi nghĩ: Cả hai đứa câ´n phải cắt tóc và ít áo quầ´n tử tê´ rô´i. Tôi nhìn xuố´ng cái quầ´n jean xanh sòn bạc màu của mình, cái áo sơ mi rộng khùng khiế´p của mình, và cái áo khoác sòn của thắ´ng Dally. Người ta sẽ nhận ra bọn tôi là du côn ngay khi nhìn thắ´y, tôi nghĩ.

“Tao phải ngô´i lại đây thôi,” Johnny nói, xoa xoa hai giò. “Mày đi xuố´ng đường hỏi người đầ´u tiên mày gặp xem núi Jay đâu.” Nó nhăn mặt vì đau ở chân. “Rô´i trở về` đây. Và làm ơn làm phước, chải tóc một cái và bỏ cái kiểu thông vai như một thắ´ng lưu manh đó đi.”

Vậy là cả thảy Johnny cũng nhận thấy chuyện đó. Tôi lôi cái lược trong túi sau ra chải tóc cẩn thận. “Tao nghĩ chắc giờ tao trông được rồi, nhỉ, Johnny?”

Nó nhìn kỹ tôi. “Mày biết không, mày trông giống Sodapop khiêu p, cách mày để tóc tai các thứ. Ý tao là, chỉ trừ việc hai mắt mày là màu xanh lá thôi.”

“Đâu phải xanh lá, xám mà,” tôi nói, đỏ mặt. “Và tao trông giống anh Soda cũng như mày vậy thôi mà.” Tôi đứng lên. “Ảnh đẹp trai.”

“Chết tiệt,” Johnny nói và toét miệng cười, “mày cũng vậy.”

Tôi trèo qua hàng rào dây thép gai mà không nói gì thêm. Tôi nghe thấy Johnny đang cười tôi, nhưng chẳng thèm quan tâm. Tôi thả bộ dọc con đường đất đỏ, hy vọng sắc da tự nhiên của mình tươi tắn lại trước khi tôi gặp ai đó. Không biết giờ này anh Darry và anh Sodapop đang làm gì nhỉ, tôi vừa nghĩ vừa ngáp dài. Lần đầu tiên, anh Soda được một mình một giường. Tôi dám chắc anh Darry đang hời hện vì đã đánh tôi. Anh sẽ lo thật khi biết Johnny và tôi đã giết chết thằng Soc đó. Rồi, trong chỗ lát, tôi hình dung mặt anh Soda khi anh hay tin. Ước gì mình đang ở nhà, tôi lơ đãng nghĩ, ước mình đang ở nhà và vẫn còn nằm trên giường. Chắc tôi đang thế. Có lẽ tôi chỉ đang mơ...

Chỉ mới tôi qua đây thôi Dally và tôi còn ngơ ngác sau lưng hai đứa con gái đó ở Nightly Double. Trời đất, đầu tôi quay cuồng bới rối, mọi chuyện xảy ra nhanh quá. Quá nhanh. Tôi nghĩ mình chẳng thể vướng vào rắc rối nào tệ hại hơn chuyện giết người. Johnny và tôi sẽ phải trốn tránh đến hết đời. Ngoài thằng Dally ra chẳng ai biết bọn tôi ở đâu, và nó sẽ chẳng thể nói cho ai, vì có thể nó sẽ lại bị tống vào nhà đá vì cái tội đưa bọn tôi khẩu súng đó. Nếu Johnny bị tóm, họ sẽ cho nó lên ghế điện, và nếu họ tóm được tôi, tôi sẽ bị

tô ng vào trại cải huấ n. Tôi đã nghe thắ ng Curly Shepard kể về` trại cải huấ n và chẳng muố n vô đầ y chút nào. Vậy nên bọn tôi sẽ phải làm ả n sĩ đế n hế t đời, không bao giờ được gặp ai ngoài thắ ng Dally. Không gặp anh Darry, không anh Sodapop. Hay cả đế n Ba Láp hay Steve cũng không. Dù đang ở thôn quê, nhưng tôi biế t mình sẽ chẳng thích nó nhiề u như mình tưởng. Có những thứ còn tệ hơn làm một thắ ng Mỡ.

Tôi gặp một ông nông dân rám nắ ng đang lái máy kéo xuôi xuố ng đường. Tôi vẫy ông và ông dừng lại.

“Bác làm ơn cho cháu biế t núi Jay ở đâu được không?” tôi hỏi lễ phép hế t sức có thể.

Ông chỉ về` cuố i đường. “Theo đường này đế n ngọn đầ i lớn đầ ng đó. Là nó đó. Đi bộ à?”

“Vâng, thưa sế p.” Tôi cô` trông có vẻ ngượng ngùng. “Bọn cháu đang chơi trò tập trận và cháu phải về` trình diện tại tổng hành dinh ở đó.”

Tôi có thể nói đầ i ngon ơ đế n độ đôi khi việc đó làm tôi hoảng sợ - anh Soda bảo là do đọc sách quá nhiề u. Nhưng nghĩ kỹ thì thắ ng Ba Láp cũng nói đầ i như cuối suố t, mà nó có bao giờ giờ sách đâu.

“Các cậu bé thì vẫn cứ là các cậu bé thôi,” ông nông dân ngoác miệng cười, trong khi tôi lơ mờ nghĩ ông nghe chừng có vẻ thật thà như Hank Williams. Ông đi tiế p còn tôi trở về` chỗ Johnny đang chờ.

Bọn tôi leo lên con đường dẫn đế n nhà thờ, dù nó xa hơn ta thắ y nhiề u. Càng bước thì con đường càng đầ c. Tôi cảm thắ y gầ n như say - tôi luôn như vậy khi trở nên quá buồ n ngủ - và hai giờ tôi mỗi

lúc một nặng hơn. Tôi đoán thắ`ng Johnny còn buồ`n ngủ hơn tôi nữa - nó đã thức trên tàu để chắ`c chắ`n rắ`ng bọn tôi sẽ xuồ`ng đúng chỗ. Phải mắ`t khoảng bắ`n mươi lăm phút hai đũa mới đế`n nơi. Bọn tôi trèo vào qua cửa sổ phía sau. Đó là một ngôi nhà thờ nhỏ, cũ kỹ, ma quái, mạng nhện giăng đầ`y. Nó làm tôi nổi da gà.

Tôi đã từng đi nhà thờ rô`i. Tôi đi đầ`u, ngay cả sau khi bắ`t mẹ mắ`t. Thắ` rô`i một Chủ nhật nọ, tôi thuyế`t phục được anh Soda đi cùng mình và Johnny. Anh chẳng muố`n trừ khi Steve cũng đi, trong khi với Ba Láp thì chẳng có vắ`n đầ` gì. Dally lúc ấy đang ngủ cho giấ` con say vắ`ng vắ`t, còn anh Darry thì đi làm. Khi Johnny và tôi tới nơi, bọn tôi ngô`i đầ`ng sau, cô` học nhìn cho ra được chút gì có ích ở bài thuyế`t giáo và tránh mặt mọi người, vì hầ`u như bao giờ bọn tôi cũng ăn mặc không được tươ`m tắ`t cho lắ`m. Nhưng hình như chẳng ai bận tâm cả, và hai đũa tôi quả thật rắ`t thích nơi này. Nhưng ngày hôm đó... thắ` đầ`y, anh Soda chẳng thể ngô`i yên lâu đủ để thưởng thức một bộ phim, nói chi là một bài thuyế`t giáo. Chẳng mắ`y chắ`c anh, Steve và Ba Láp đã ném nùi giấ`y vào nhau rô`i làm trò, cuố`i cùng thắ`ng Steve làm rơi cuố`n thánh ca đánh rắ`m một cái - không cô` ý, dĩ nhiên rô`i. Hắ`t thấy mọi người ở đó quay lại nhìn bọn tôi, còn Johnny và tôi chỉ muố`n chui xuồ`ng gầ`m ghế` dài. Và, thắ`ng Ba Láp *vắ`y chào* họ.

Từ đó đế`n nay tôi chưa đi nhà thờ lại.

Có đầ`u, nhà thờ này làm tôi nổi gai ô`c. Phải gọi đó là gì nhỉ? Linh cảm? Tôi ngô`i phịch xuồ`ng sàn nhà - và tức thì quyế`t định là sẽ không như thắ` lầ`n nào nữa. Sàn nhà bắ`ng đá, rắ`t cứng. Thắ`ng Johnny nắ`m dài ra cạnh tôi, gắ`i đầ`u lên cánh tay. Tôi mở miệng định nói nó cái gì đó, nhưng lại ngủ thiế`p đi trước khi thắ`t ra thành lời. Tuy nhiên, Johnny chẳng nhận ra. Nó cũng đã ngủ mắ`t rô`i.

Chương 5

Tôi tỉnh dậy khi chiều muộn. Thoạt tiên tôi không biết mình đang ở đâu. Bạn cũng biết mà, khi ta tỉnh dậy ở một nơi xa lạ, tự hỏi mình đang ở nơi nào, cho đến khi ký ức tràn qua ta như một cơn sóng. Tôi gập ghềnh như tự thuyết phục mình rằng, hết thảy những gì xảy ra tôi qua đều chỉ là một cơn mơ. Thực ra mình đang nằm trên giường ở nhà, tôi nghĩ. Đã gần trưa rồi, cả hai anh Darry và Sodapop đều đã dậy. Darry đang chuẩn bị bữa sáng, và lát nữa thôi hai người sẽ vào lôi tôi khỏi giường, vật tôi xuống thọc lét tôi cho đến khi tôi không thể chịu nổi nữa. Lát này đến lượt tôi và Soda rửa chén bát khi bọn tôi ăn xong, và rồi cả ba anh em sẽ ra ngoài chơi bóng. Johnny, Ba Láp và tôi sẽ đòi Darry về đội, vì Johnny và tôi quá nhỏ con trong khi Darry là cậu thủ giỏi nhất. Mọi chuyện sẽ diễn ra như một buổi sáng cuối tuần vô thức. Tôi cố tự nhủ điều đó khi đang nằm trên sàn đá cứng, quấn mình trong áo khoác của Dally và nghe gió lùa qua lá cây khô bên ngoài.

Cuối cùng tôi thôi không vờ vịt nữa và gượng mình dậy. Tôi cứng đờ và ê ẩm vì ngủ trên sàn đá cứng đó, nhưng quả thực tôi chưa bao giờ ngủ say đến vậy. Tôi vẫn còn uể oải. Tôi gạt áo khoác jean của thằng Johnny ra, thứ chẳng hiểu sao lại quăng ngang người tôi, rồi chớp mắt gãi đầu. Im lặng khiếp quá, chỉ có tiếng gió lùa trong cây. Đột nhiên, tôi nhận ra Johnny không có ở đó.

“Johnny?” tôi gọi to, ngôi nhà thờ cũ bằng gỗ liền nhại vọng lại tiếng tôi, *onny onny...* Tôi cuống cuồng nhìn quanh, gập ghềnh như kinh hoàng, nhưng rồi thoáng thấy mấy chữ viết nghiêng trên lớp bụi dưới nền nhà. *Đi mua đồ. Về ngay. J.C.*

Tôi thở hắt, rồi tới cái máy bơm uống nước. Nước từ máy bơm giông như băng lỏng, nó có vị là lạ, nhưng dù sao cũng là nước. Tôi tát chút nước lên mặt và cảm thấy tỉnh ra khá nhanh. Tôi lau mặt vào cái áo khoác jean của Johnny rồi ngó xuống bậc thềm đằng sau. Từ phía cửa hậu, ngọn đèn đột ngột đổ xuống chừng sáu thước, và ta có thể nhìn xa tới tận. Giông như ngó trên đỉnh thế giới.

Khi chẳng có gì để làm, người ta thường nhớ lại mọi chuyện dù chẳng muốn. Tôi có thể nhớ lại từng tình tiết của đêm qua, có điều nó cứ mờ ảo như một giấc mơ. Dường như đã lâu hơn hai mươi bốn giờ, từ khi Johnny và tôi gặp Dally ở góc giao đường Pickett và Sutton. Có khi thật. Có khi Johnny đã đi cả tuần rồi còn tôi chỉ ngủ thôi. Có khi nó đang bị cảnh sát đánh đập và chờ ngày lên ghế điện vì không chịu khai ra tôi ở đâu. Có khi Dally đã thiệt mạng trong một tai nạn xe hay gì đó và sẽ không ai biết được tôi đang ở đâu, tôi sẽ đơn giản là chết dần chết mòn tại đây, một mình, cho tới khi thành một bộ xương. Trí tưởng tượng quá tích cực lại làm tôi sợ hãi. Tôi hít thở rờn rờn xuống mặt rồi lưng, và tôi run cầm cập. Đầu tôi quay mòng mòng, tôi ngả người và nhắm mắt lại. Tôi nghĩ mình bị như thế phần vì cú sốc đến chậm. Cuối cùng bụng tôi cũng dễ chịu lại, tôi bớt căng thẳng đi một chút và mong là Johnny sẽ nhớ mua thuốc lá. Tôi sợ hãi, ngó một mình.

Tôi nghe có ai đó bước qua lớp lá úa tiển về phía sau nhà thờ, nên tôi nấp vào bên trong cửa. Đoạn tôi nghe một tiếng huýt sáo, dài và khẽ, ngưng đột ngột bằng một nốt cao. Tôi biết khá rõ tiếng huýt sáo đó. Nó được bọn tôi và băng đảng Shepard dùng để chỉ “Ai đó?” Tôi thận trọng đáp lại, rồi lao ra khỏi cửa nhanh đến nỗi tôi lăn khỏi bậc thềm và ngã sòng soài ngay dưới chân Johnny.

Tôi chớng tay lên và cười toe toét với nó. “Ê, Johnny. Ngạc nhiên khi gặp mày ở đây đó.”

Nó nhìn xuống tôi qua một gói đồ̀ to tướng. “Tao thề đó, Ponyboy, mày làm bộ cư xử càng lúc càng giồ́ng thắ̀ng Ba Láp.”

Tôi cố́ nhướng một bên mày lên mà không được. “Ai làm bộ?” Tôi lăn người qua và bật dậy, vui vì chỗ này đã có thêm hơi người. “Mày mua những gì rối?”

“Vào trong đi. Dally dặn tụi mình phải ở trong đó.”

Bọn tôi vào trong. Johnny dùng áo khoác phủi sạch bụi trên một cái bàn rối bắ́t đầ̀u soạn đồ̀ trong túi ra, xếp thành hàng ngay ngắ́n. “Dự trữ cho một tuầ̀n gồ̀m xúc xích, hai ổ bánh mì, một hộp diêm...” Johnny tiế́p tục.

Chán nhìn nó làm tá́t cả rối, vậy nên tôi bắ́t đầ̀u tự tay vọc vào túi. “Chu choa!” Tôi ngồ́i xuống một cái ghé́ bụi bặm và ngó trăn trăn. “*Cuốn theo chiề̀u gió!* Sao mày biế́t tao vẫn luôn muốn có quyền này?”

Johnny đỏ mặt. “Tao nhớ có lần mày đã nói gì đó về̀ nó mà. Với lại tao và mày đã đi xem phim đó, nhớ không? Tao nghĩ biế́t đâu mày sẽ đọc to lên để giế́t thì giờ hay gì á́y.”

“Trời, cảm ơn ghen.” Tôi miễn cưỡng để cuốn sách xuống. Tôi muốn bắ́t đầ̀u đọc ngay lúc này. “Ôxy già? Một bộ bài...” Bỗng tôi nhận ra cái gì đó. “Johnny, mày tính...”

Johnny ngồ́i xuống lôi con dao ra. “Bọn mình sẽ cắ́t tóc, và sẽ tẩy tóc cho mày.” Nó vụng về̀ nhìn xuống đấ́t. “Người ta sẽ đưa mô tả về̀ bọn mình lên báo. Bọn mình không thể giồ́ng má́y hình đó được.”

“Ôi, không!” Tay tôi lướt nhanh trên tóc. “Không, Johnny, không phải với tóc tao!”

Nó là niềm kiêu hãnh của tôi. Nó dài và mượt, y như tóc Soda, chỉ hoe đỏ hơn một chút. Tóc của anh em tôi đẹp lắm - bọn tôi không phải dùng nhiều dầu. Tóc bọn tôi còn xác định bọn tôi là dân Mỹ - đó là nhãn hiệu của bọn tôi. Là thứ duy nhất bọn tôi tự hào. Có thể bọn tôi không có xe Corvair hay sơ mi kẻ ô, nhưng bọn tôi có mái tóc.

“Đằng nào thì bọn mình cũng phải vậy thôi nếu bị tóm. Mà biết điều đầu tiên thẩm phán làm là bắt ta cắt tóc mà.”

“Sao phải thế chứ,” tôi cay đắng. “Daddy tóc ngắn vậy mà cũng trấn lột người ta để không đó thôi.”

“Tao cũng chẳng biết - đại loại là cách để cô đập tan bọn mình. Mấy lão đó quả thực chẳng làm gì được tụi Curly Shepard hay Tim; cái gì làm được thì họ cũng đã làm rồi. Và họ chẳng lấy đi được bất cứ gì của chúng vì ngay từ đầu tụi nó đã chẳng có gì ráo. Nên họ cắt tóc tụi nó.”

Tôi nhìn Johnny van nài. Johnny thở dài. “Tao cũng sẽ cắt tóc tao nữa, rồi gội sạch dầu đi, nhưng tao không tẩy tóc được. Da tao ngăm quá chẳng trông như thừng tóc vàng cho nổi. Ồ, thôi nào, Ponyboy,” nó van nài. “Rồi nó sẽ lại dài ra mà.”

“Thôi được,” tôi nói, mắt mở to. “Làm phứt đi.”

Johnny bật lưỡi cạo từ con dao bấm của nó ra, nắm tóc tôi, bắt đầu cạo. Tôi giật bắn mình. “Đừng ngắn quá nghe,” tôi van nài. “Johnny, làm ơn đi...”

Cuối cùng thì cũng đã xong. Tóc tôi trông là lạ, vương vãi từng nhúm khắ p nề n nhà. “Nó sáng màu hơn tao tưởng,” tôi nói, sẫm soi tóc mình. “Giờ tao ngó xem tao ra sao được chưa?”

“Chưa đâu,” Johnny nói chậm rãi, nhìn tôi chắ m chắ m. “Tụi mình phải tẩy tóc đã.”

Sau khi đã ngồ i dưới nắ ng mười lăm phút để hong khô ôxy già rô i thì Johnny mới cho tôi nhìn vào mảnh gương cũ mà hai đứa tìm thắ y trong một căn buồ ng nhỏ. Tôi nhìn lại lầ n nữa. Tóc tôi giờ còn vàng hơn cả tóc Sodapop. Tôi chưa bao giờ chải nó qua một bên như thế này. Đơn giản là trông không giồ ng tôi. Nó khiế n tôi trông trẻ con hơn, và yế u đườ i hơn. Mẹ kiế p, tôi nghĩ, cái này quá khiế n mình trông bảnh chọe đây. Tôi trông như một thắ ng ẻo lả trời đánh thánh đăm. Tôi thật thảm hại.

Johnny đưa tôi con dao. Cả nó cũng sợ. “Cắ t đắ ng trước và tĩa mỏng những chỗ còn lại. Gội xong tao sẽ chải ngược ra sau.”

“Johnny,” tôi chán nản, “mày không gội đầ u với nước đá trong thời tiế t này được đâu. Mày sẽ bị cảm lạnh đó.”

Nó chỉ nhún vai. “Cứ cá t đi.”

Tôi cố hế t sức mình. Nó chịu trận tới khi xong việc rô i gội đầ u, dùng thanh xà phòng nó mua. Tôi mừng là mình đã chạy trố n cùng nó thay vì Ba Láp, Steve hay Dally. Xà phòng - đó là một thứ tụi nó sẽ chẳng bao giờ nghĩ đế n. Tôi đưa Johnny cái áo khoác của Dally để quắ n tóc vào, rô i nó ngồ i ở má y bậc thang cửa sau, run lẩy bẩy dưới nắ ng, tựa người vào cửa rô i chải tóc ra sau. Đó là lầ n đầ u tiên tôi thắ y nó có lông mày. Trông không giồ ng Johnny. Trán nó, chỗ trước đây là tóc mái, trắ ng treó hơn; chuyện đó sẽ tể u phế t nề u bọn tôi hiện giờ không sợ hãi như vậy. Nó vẫn còn đang run

cả m cặp vì lạnh. “Tao nghĩ,” nó nói yếu ớt, “tao nghĩ bọn mình đã cải trang rồi đó.”

Tôi ử rữ dựa kê bên nó. “Tao nghĩ vậy.”

“Ôi, chết tiệt,” Johnny nói với vẻ vui tươi giả tạo, “chỉ là tóc thôi mà.”

“Chết tiệt quái gì,” tôi gắ t. “Phải rắ t lâu tao mới để được mái tóc đó đúng như tao muố n. Với lại, đây đâu phải là mình. Chẳng khác nào mặc đồ hóa trang Halloween mà lại chẳng cỏi ra được.”

“Thôi nào, bọn mình phải quen với ý tưởng đó,” Johnny nói dứt khoát. “Bọn mình đang gặp rắc rắ i to và cắ n phải chọn hoặc là về ngoài của mình hoặc là mình.”

Tôi bắ t đầ u nhá một thanh kẹo. “Tao vẫn còn mệt,” tôi nói. Thật đáng ngạc nhiên, khi mặt đầ t nhòa đi và tôi cảm thắ y nước mắ t tràn xuố ng má. Tôi vội vàng lau nước mắ t. Johnny trông cũng khổ sở như tôi đang cảm thắ y.

“Tao xin lỗi vì đã cắ t tóc mày, Ponyboy à.”

“Ồ , không phải vậy,” tôi vừa nói vừa ăn sô cô la. “Ý tao là, không phải tắ t cả á y. Tao hơi hoảng sợ. Tao thực tình không biế t có chuyện gì nữa. Chỉ là tao thắ y cứ rắ i tinh rắ i mù cả lên.”

“Tao biế t,” Johnny nói qua hàm răng đánh lậ cặp khi chúng tôi vào trong. “Mọi chuyện xảy ra nhanh quá...” Tôi quàng tay quanh vai sườn á m cho nó.

“Thắ ng Ba Láp đáng ra phải tới cái tiệm bé tẹo đó mới được. Trời hời, bọn mình đang ở một nơi khi ho cò gắ y; căn nhà gắ n nhắ t cũng cách đây những hai dặm. Mọi thứ cứ nắ m chờ hơ ra đó, chỉ đợi có ai láu cá như thắ ng Ba Láp tới mà lượm thôi. Nó rinh cả nửa cửa

hàng ra cũng được áy chứ.” Johnny ngả người cạnh tôi, và tôi cảm thấy nó đang run cầm cập. “Ông bạn Ba Láp tốt bụng,” nó nói giọng run run. Nó chắc cũng đang nhớ nhà như tôi.

“Có nhớ tôi qua bọn mình bông lơn sao không?” tôi nói. “Tôi qua... chỉ mới tôi qua đây thôi bọn mình còn đưa Cherry và Marcia tới nhà thằng Ba Láp. Chỉ mới tôi qua thôi bọn mình còn nằm ngoài lô đất, ngược nhìn sao trời và mơ mộng...”

“Thôi đi!” Johnny thở dồn dập giữa hàm răng nghiến chặt. “Câm miệng chuyện tôi qua đi! Tôi qua tao đã giết chết một thằng nhóc. Nó chẳng thể quá mười bảy hay mười tám, vậy mà tao đã giết nó. Mà thích sống với chuyện này lắm chắc?” Nó khóc. Tôi ôm Johnny giống Soda đã làm vào cái hôm bọn tôi tìm thấy nó nằm ngoài lô đất.

“Tao không cô ý,” cuối cùng nó thốt lên, “nhưng tại nó đang trăn nước mắt, và tao sợ quá...” Nó im lặng giây lát. “Bên trong con người có nhiều máu thiết.”

Nó đột ngột đứng lên và bắt đầu đi tới đi lui, vổ vổ các túi.

“Bọn mình sẽ làm gì bây giờ?” Đến lúc đó thì tôi cũng khóc. Trời đang tối dần, tôi lạnh và cô đơn. Tôi nhắm mắt và ngửa cổ ra sau, áy vậy mà nước mắt vẫn cứ trào ra.

“Chuyện này là tại tao,” Johnny khỏ sở. Nó đã nín khi tôi bắt đầu. “Vì đã lôi một thằng nhóc mười ba tuổi theo. Át mày phải về nhà thôi. Mày không thể dính vào bất kỳ rắc rối nào. Mày đâu có giết nó.”

“Không!” tôi thét lên. “Tao mười bốn tuổi! Tao mười bốn được một tháng rồi! Và tao cũng dính vào chuyện đó như mày vậy. Tao sẽ nín ngay đây... Tao không nhận được.”

Nó ngồ i sụp xuống bên tôi. “Tao không có ý nói kiểu đó, Ponyboy. Đừng có khóc, Pony, bọn mình sẽ không sao đâu. Đừng khóc...” Tôi dựa vào nó và khóc thành tiếng cho đến khi ngủ thiếp đi.

Tôi tỉnh dậy lúc đêm khuya. Johnny đang dựa vào tường còn tôi thì ngủ bên vai nó. “Johnny?” tôi ngáp. “Mày thức à?” Tôi thấy ấm áp và buồn ngủ.

“Ừ,” nó nói khẽ.

“Bọn mình sẽ không khóc nữa, đúng không?”

“Ừ. Giờ cả hai đứa mình đều đã khóc hết cả nước mắt rồi. Bọn mình sẽ quen với ý nghĩ đó. Giờ bọn mình sẽ ổn thôi.”

“Tao cũng nghĩ thế,” tôi thần thờ. Lần đầu tiên từ khi Dally và tôi ngồ i sau lưng máy đưa con gái ở Nightly Double, tôi thấy thoải mái. Giờ bọn tôi đã có thể đón nhận bất cứ điều gì sắp xảy đến.

Bốn năm ngày sau đó là những ngày dài nhất đời tôi. Bọn tôi giết thời gian bằng cách đọc *Cuốn theo chiều gió* và chơi xì phé. Johnny rõ là mê tíu cuốn đó, dù nó chẳng hiểu mô tê gì về Nội chiến còn kiên thức về đời thì còn tệ hơn, và tôi phải giải thích rất nhiều cho nó. Tôi thấy ngạc nhiên là Johnny rút ra được nhiều ý nghĩa từ một số điều trong sách hơn cả tôi - thế mà tôi vốn được xem là một đứa sâu sắc. Ở trường Johnny đã bị lưu ban một năm và chưa bao giờ được điểm cao - nó không thể hiểu thứ gì nhò i nhét vào nó quá nhanh, chắc hẳn thấy cô nghĩ nó đơn giản là ngu. Nhưng nó không ngu. Nó chỉ hơi chậm hiểu, và một khi hiểu rồi thì nó thích tìm hiểu thêm cặn kẽ mọi thứ. Nó mê các quý ông miền Nam nước Mỹ lắm - Johnny thấy ấn tượng vì cung cách và sự quý n của họ.

“Tao cá họ là những anh chàng tuyệt vời,” nó nói, mắt long lanh khi tôi đọc xong đoạn họ lao vào cái chết mười mười bởi tính cách cao thượng. “Họ làm tao nghĩ đến thằng Dally.”

“Dally á?” tôi nói, giật mình. “Chết tiệt, nó thì hơn gì tao. Và mày đã thấy nó đối xử với mấy đứa con gái đó đêm trước ra sao rồi đó. Anh Soda mới giống họ, mấy gã miền Nam áy.”

“Ừ... giống ở phong cách, và cả sự quậy rũ, tao nghĩ vậy,” Johnny thong thả nói, “nhưng một đêm tao thấy thằng Dally bị cảnh sát thộp cổ, vậy mà nó vẫn giữ được sự bình tĩnh điềm đạm suốt. Họ tóm nó vì tội phá cửa sổ tòa nhà trường học, nhưng chính thằng Ba Láp mới là đứa làm chuyện đó. Dally biết. Nhưng nó đón nhận hình phạt mà chẳng hề nao núng hay thậm chí là chới bỏ. Như vậy là cao thượng.”

Đó là lần đầu tiên tôi nhận thấy mức độ tôn thờ thần tượng mà Johnny dành cho Dally Winston. Trong cả bọn, Dally là đứa tôi ít ưa nhất. Nó không có sự cảm thông hay hăng hái của Soda, khiếu hài của thằng Ba Láp, hay cả những phẩm chất siêu nhân của Darry. Có điều, tôi nhận thấy ba người này làm tôi ấn tượng vì họ giống những người hùng trong mấy tiểu thuyết tôi đọc. Dally thì bảnh xương bảnh thịt. Tôi thích sách vở và hoàng hôn và mây trời. Còn Dally thực đến độ nó làm tôi sợ.

Johnny và tôi không hề bước chân ra trước nhà thờ. Từ ngoài đường ta có thể nhìn thấy phía trước, và bọn nhóc nông dân đôi lúc cưỡi ngựa ngang qua trên đường đến cửa hàng. Vậy là bọn tôi ở ngay đằng sau, thường ngồi nơi mấy bậc thềm nhìn về phía thung lũng. Bọn tôi có thể thấy xa tít tắp; thấy dải đường quốc lộ, những chòm nhỏ nhà và xe. Bọn tôi không thể thấy hoàng hôn, vì phía sau quay mặt về hướng Đông, nhưng tôi thích ngắm màu của những cánh đồng và những sắc thái dịu nhẹ ở đường chân trời.

Một buổi sáng tôi tỉnh dậy sớm hơn mọi khi. Johnny và tôi chụm vào nhau ngủ cho ấm - Dally nói đúng, nơi chúng tôi đến sẽ lạnh hơn. Cần thận để không làm Johnny thức giấc, tôi đến ngò i trên máy bậc thêm hút thuốc. Bây giờ bình minh đang lên. Phấn thung lũng thấp bên dưới bị sương mù giăng kín, thi thoảng những dải sương nhỏ lại vỡ ra và trôi đi thành từng đám mây con. Bầu trời sáng hơn ở đằng Đông, chân trời là một nét vàng mỏng manh. Mây chuyển từ xám sang hồng, và sương mù nhuộm vàng rực rỡ. Trong khoảnh khắc, vạn vật như đều nín thở, và rồi mặt trời mọc. Thật đẹp.

“Trời à,” giọng Johnny bên cạnh làm tôi giật cả mình - “đẹp thiệt.”

“Phải.” Tôi thở dài, ước gì mình có ít màu để vẽ một bức tranh trong khi cảnh vật vẫn còn tươi mới trong trí tôi.

“Sương mù mới đẹp chứ,” Johnny nói. “Toàn một màu vàng và bạc.”

“Ừmmmmm,” tôi nói, cố thổi ra một vòng khói.

“Đáng buồn là nó không thể tồn tại mãi hoài như vậy.”

“Không gì huy hoàng mãi.” Tôi đang nhớ lại một bài thơ có lần tôi đã đọc.

“Hả?”

“Thiên nhiên tự thuở mở trời,

Rực sắc vàng phiêu vơi.

Lá thắm khác gì hoa;

Nhưng nửa khắc trôi qua.

Lá chỉ còn là lá.

Đĩa Đàng không người xuôi,

Bình minh tắt nụ cười.

Không gì huy hoàng mãi.”

Johnny đang nhìn tôi chầm chầm. “Mày học được cái đó ở đâu thế? Đó chính là cái tao muốn nói.”

“Robert Frost viết đây. Nhưng ý ông muốn nói ở đó nhiều hơn là tao hiểu được.” Tôi đang cố hiểu cho ra cái ý nghĩa mà nhà thơ muốn biểu đạt, nhưng nó vượt quá sức hiểu biết của tôi. “Tao nhớ mãi bài thơ đó vì tao chưa bao giờ hiểu trọn cái ông muốn thể hiện qua bài thơ đó.”

“Mày biết không,” Johnny thông thả nói, “tao chưa hề để ý đến màu sắc, mây trời và các thứ đại loại thế cho đến khi mày cứ nhắc mãi về chúng. Cứ như thể trước đây chúng chưa từng có ấy.” Nó ngẫm nghĩ một lát. “Nhà mày ngộ ghê.”

“Ngộ là ngộ làm sao?” tôi hỏi cứng.

Johnny nhìn nhanh tôi. “Tao không có ý gì đâu. Ý tao là, đây, Soda trông khá giống mẹ mày, nhưng cư xử thì lại hết như bố mày. Còn Darry là từ một khuôn ông già mày đúc ra, nhưng nó lại không phóng túng và lúc nào cũng tươi cười như ông. Nó lại cư xử như mẹ mày. Còn mày thì cư xử chẳng giống ai cả.”

“Tao biết,” tôi nói. “Ờ,” tôi trầm ngâm, “mày không giống bất kỳ đứa nào trong băng. Ý tao là, tao không thể nói với thằng Ba Láp hay Steve hay ngay cả Darry về hoàng hôn mây trời các thứ. Tao thậm chí còn không thể nhớ lại được bài thơ đó khi ở bên họ. Ý tao là,

bọn họ đơn giản là không chịu hiểu. Chỉ có mày và Sodapop. Và có lẽ cả Cherry Valance.”

Johnny nhún vai. “Ừ,” nó thở dài. “Tao nghĩ bọn mình khác.”

“Chết tiệt,” tôi nói, thổi ra một vòng khói thật tròn, “có thể *bọn họ* khác.”

Đến ngày thứ năm thì tôi đã ngấy xúc xích đến độ muốn nôn mỗi khi nhìn thấy. Bọn tôi đã ăn hết sạch mấy thanh kẹo trong hai ngày đầu. Tôi thèm một chai Pepsi chết được. Tôi là loại mà người ta có thể gọi là con nghiện Pepsi. Tôi uống Pepsi như nghiện, và năm ngày trời mà không có một chai nào khiến tôi như chết đến nơi. Johnny hứa sẽ mua một ít nếu bọn tôi hết đồ dự trữ và cần mua thêm, nhưng chuyện đó chẳng giúp gì được tôi ngay lúc này. Ở đây tôi hút nhiều hơn bình thường - chắc tại tôi nghĩ cần có chuyện để làm - dù Johnny đã báo trước là tôi sẽ bệnh nếu hút tợn như vậy. Bọn tôi phải cẩn thận khi hút thuốc - ngôi nhà thờ cũ đó mà bắt lửa thì sẽ không ngăn được.

Đến ngày thứ năm thì tôi đã đọc *Cuốn theo chiều gió* đến chỗ tướng Sherman bao vây Atlanta, nợ Johnny một trăm năm mươi đô la chơi xì phé, hút hai gói Camel, và đúng như Johnny đã báo trước, ngã bệnh. Cả ngày tôi đã chẳng được ăn gì; và hút thuốc với một cái bao tử lép kẹp chẳng làm ta cảm thấy dễ chịu lắm đâu. Tôi nằm cuộn tròn một góc ngủ cho già thuốc. Chỉ vừa mới thiêu thiêu thì tôi nghe thấy, như thể từ đâu xa lắm, một tiếng huýt sáo dài và dứt bằ ng một nốt cao đột ngột. Tôi buồ n ngủ quá chẳng để ý, dù thằ ng Johnny chẳng có lý nào lại huýt sáo như thế. Nó đang ngồ i nơi mắ y bậc thềm sau cô đọ c *Cuốn theo chiều gió*. Tôi gầ n như đã cho là mình đang mơ thấy thế giới bên ngoài, một thế giới chẳng có gì thực cả ngoài bánh sandwich xúc xích, cuộc Nội chiế n, ngôi nhà thờ cũ và sương mù dưới thung lũng. Tôi thấy hình như

mình đã sống trong nhà thờ này tự bao giờ rồi, hoặc giả đã từng sống vào thời Nội chiến rồi vì một lý do nào đó mà chuyển tới chỗ khác. Chuyện đó cho bạn thấy tôi có trí tưởng tượng phóng túng thế nào.

Một ngón chân chọc bên sườn tôi. “Trời đất,” một giọng thô lỗ nhưng quen thuộc nói, “đề tóc đó nó trông khác ghê.”

Tôi xoay người qua và ngoảnh dậy, dụi mắt cho tỉnh ngủ và ngáp. Bỗng tôi chớp mắt.

“Ê, Dally!”

“Ê, Ponyboy!” Nó nhìn xuống tôi cười nhạo. “Hay tao phải gọi là Người Đẹp Ngủ Trong Rừng?”

Tôi chưa hề nghĩ mình sống để thấy cái ngày tôi mừng quỳnh lên khi thấy Dally Winston, nhưng ngay lúc này chuyện đó có nghĩa là: tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Và điều đó bỗng dung trở nên thực hữu và sống động.

“Anh Sodapop sao rồi? Cảnh sát có đuổi theo tụi tao không? Anh Darry có ổn không? Mấy thằng có biết bọn tao ở đâu không? Cái...”

“Gượm đã, nhóc,” Dally ngắt lời. “Tao đâu thể một lúc mà trả lời hết được. Hai bay có muốn kiếm cái gì bỏ miệng không đã? Tao bỏ bữa sáng và sắp chết đói rồi đây.”

“Mày mà chết đói?” Johnny phần nộ đến độ nó gằn như rít lên. Tôi nhớ lại món xúc xích.

“An toàn ra ngoài được rồi hả?” tôi hăm hờ.

“Ồ.” Dally nói sau khi mò trong túi áo sơ mi tìm điếu thuốc nhưng không thấy. “Có điếu ung thư không, Johnnycake?”

Johnny ném cho nó cả gói.

“Cảnh sát sẽ chẳng lùng tụi bay quanh đây đâu,” Dally nói, quẹt lửa. “Bọn họ tưởng tụi bay bỏ chạy về hướng Texas rồi. Tao đổ con T-bird của thằng Buck hơi xa dưới đường một chút. Ồi lạy Chúa tôi, mấy anh bạn, tụi bay chẳng ăn gì cả sao?”

Johnny trông giật mình. “Phải đấy. Cái quái gì khiến mày nghĩ bọn tao không ăn?”

Thằng Dally lắc đầu. “Cả hai bay đều xanh xao và sụt cân. Sau vụ này, phải ra năng nhiều hơn. Tụi bây trông như vừa trải qua gian khó ấy.”

Tôi định bảo nó “Dòm lại mình đã rồi hẵng nói người khác” nhưng lại nghĩ sẽ an toàn hơn nếu không nói. Thằng Dally cần phải cạo râu mới được - một đám râu lún phún xanh rì phủ kín hàm nó - và trông như nó mới là người đã mặc quần áo bẩn cả tuần mà đi ngủ chứ không phải bọn tôi; tôi biết cả tháng rồi nó chẳng ghé thợ cắt tóc. Nhưng sẽ an toàn hơn nếu không lăm lòi với Dally Winston.

“Nè, Ponyboy” - nó mò trong túi sau lấy ra một mẫu giấy - “tao có thư cho mày đây.”

“Một lá thư à? Của ai?”

“Tổng thống, dĩ nhiên rồi, ngu à. Của Soda đó.”

“Sodapop?” tôi nói, ngơ ngác. “Nhưng làm sao anh biết...?”

“Mấy bữa trước nó lại chỗ thằ`ng Buck có chút chuyện và thắ`y cái áo lạnh đó. Tao đã nói nó tao không biế`t tụi bay ở đâu, nhưng nó đâu có tin. Nó đưa tao lá thư này và nửa lương của nó để đưa mày. Nhóc, mày phải thắ`y Darry mới được. Nó đang chịu...”

Tôi không nghe nó. Tôi dựa ra vách nhà thờ và đọc:

Ponyboy,

Nào, tao đoán mày gặp chút dắ`c đô`i, hả? Anh Darry và tao muố`n điên lên khi mày chạy ra như vậy. Anh Darry hế`t sức hô`i hận vì đã đánh mày. Mày biế`t anh không cô` ý mà. Tiế`p đó mày và Johnny lại biệt tích rô`i nào là thằ`ng nhóc chề`t ở công viên đó, nào là Dally bị lôi cổ về` đô`n, mắ`y chuyện đó làm tụi tao sợ thắ`t đảm. Cảnh sát đã đế`n khảo tụi tao và tụi tao đã kể cho họ những gì tụi tao biế`t. Tao chẳng thể nào tin Johnny bé bỏng lại giế`t chề`t ai đó. Tao biế`t Dally biế`t tụi bay ở đâu, nhưng mày biế`t nó rô`i đó. Nó ngậm cam và sẽ chẳng cho tao hay gì đâu. Anh Darry chẳng biế`t tí gì về` chuyện mày đang ở đâu và chuyện đó gắ`n như giế`t chề`t anh. Tao ước gì mày trở về` và đầ`u thú nhưng tao cho là mày không thể vì Johnny có thể bị nguy. Tụi bay nổi tiế`ng thiệt rô`i đó. Tụi bay lại còn được một đoạn chên báo nữa chớ. Bảo chọng và chào Johnny giùm bọn tao.

Sodapop Curtis

Anh nên xem lại chính tả thôi, tôi nghĩ sau khi đọc kỹ ba, bớ`n lầ`n. “Thế` nào mà mày lại bị bắ`t?” tôi hỏi Dally.

“Chề`t tiết, nhóc” - nó cười nhe răng như chó sói - “mắ`y thằ`ng tụi nó ở đô`n giờ đã biế`t tiế`ng tao quá rô`i. Chỉ câ`n có chuyện xảy ra trên đấ`t mình là tao bị sờ gáy. Lúc ở đó tao gắ`n như bắ`n tin là

bọn mày đang chạy về hướng Texas. Vậy nên đó là nơi tụi nó đang lùng.”

Nó rít một hơi thuốc và văng tục hể hảo vì không phải thuốc lá Kool. Johnny lắng nghe thán phục. “Mày chửi thế ngon ơ thiệt đó, Dally.”

“Còn phải nói,” Dally đồng ý cái rụp, hãnh diện về vốn từ của mình. “Nhưng bọn nhóc bay đừng có mà học theo thói xấu của tao đó.”

Nó vò mạnh đầu tôi. “Nhóc, tao thế là tóc mày bị vặt trụi rồi thì chẳng giống mày gì cả. Trước đây tóc mày từng trông bánh lắm. Mày và thằng Soda có mái tóc trông bánh nhất vùng đó chứ.”

“Tao biết,” tôi chua chát. “Tao trông tệ quá, nhưng đừng có nói mãi chuyện đó.”

“Tụi bay có muốn ăn gì không?”

Johnny và tôi bật dậy. “Mày cứ tin chắc là có đi.”

“Trời,” Johnny băng khuâng, “được trèo lên xe lại hẳn là hết sảy lắm đây.”

“Được rồi,” Dally dài giọng, “tao sẽ đưa mày đi một vòng thật đáng đồng tiền bát gạo.”

Thằng Dally luôn khoái chạy nhanh, như thể chẳng cần biết nó có đến được đích hay không, rồi bọn tôi rời núi Jay xuống con đường đất đỏ mà chạy tám mươi lăm dặm một giờ. Tôi thích ngồi xe chạy nhanh còn thằng Johnny thì mê đua xe, nhưng cả hai đứa tôi có hơi xanh mặt khi thằng Dally ôm cua ở góc đường trên hai bánh với tiếng két rẹt của thắng xe. Có lẽ vì đã lâu rồi bọn tôi không ngồi xe.

Bọn tôi dừng ở Dairy Queen và thứ đầu tiên tôi mua là một chai Pepsi. Johnny và tôi ngó n sandwich thịt heo và kem banana split.

“Trời đất,” Dallas nói, ngạc nhiên nhìn bọn tôi nuốt trộng thức ăn. “Tụi bay không phải làm như mỗi miếng là miếng cuối cùng đâu. Tao còn bọn xu đây. Từ từ thôi, tao không muốn tụi bay ọe lên tao đâu. Vậy mà tao nghĩ tao đang đói!”

Johnny lại càng ăn nhanh hơn thôi. Tôi thì chẳng ăn chậm lại cho đến khi văng cả đầu.

“Tao chưa nói tụi bay nghe một chuyện,” Dally nói, ăn xong cái hamburger thứ ba. “Tụi Soc và bọn mình đang có một cuộc chiến tranh toàn diện khắp thành phố. Thằng nhóc tụi bay thịt đó có kô i bạn bè khắp thị trấn vậy nên đó sẽ là Soc đầu Mỡ. Bọn mình tuyệt đối không thể đi một mình. Tao đã phải bắt đầu giết theo súng...”

“Dally!” tôi thốt kinh. “Mày sẽ giết người mất!”

“Không phải tụi bay cũng đã giết chết tụi nó bằng dao băm đó sao, nhóc?” Dally nói bằng giọng chai sạn. Johnny nuốt nước bọt. “Đừng lo,” Dally nói tiếp, “súng không nạp đạn mà. Tao đâu có định để bị tóm vì tội giết người. Nhưng nó chắc chắn sẽ đủ để lòn bíp. Tôi mai bằng thằng Tim Shepard và bằng bọn mình sẽ thanh toán sòng phẳng vụ đó với bọn Soc đang lộ đầu t rố ng. Bọn mình đã tóm được chủ nhiệm một câu lạc bộ thân hữu của tụi nó và đã có một hội đồng chiến tranh. Ừ phải,” - Dally thở dài, và tôi biết nó đang nhớ về New York - “hệt như những ngày oanh liệt xưa kia. Nếu tụi nó thắ ng, mọi sự sẽ lại tiếp tục như cũ. Nếu bọn mình thắ ng, tụi nó sẽ phải rút xéo khỏi lãnh địa của bọn mình mãi mãi. Mấy hôm trước thằng Ba Láp bị chặn đánh. Suýt nữa thì Darry và tao đến trễ, nhưng nó không bị rắ c rồ i gì lắ m. Ba Láp là một tay đắ m đá cừ.

Mà nè, tao vẫn chưa nói tụi bay là bọn mình đã kiếm được một gián điệp đó.”

“Một gián điệp?” Johnny nhìn lên khỏi ly kem banana split của mình. “Ai?”

“Cô em xinh xinh mà tao đã cô làm quen cái tô i tụi bay giết thằng Soc đó. Con tóc hoe đỏ, Cherry bá vợ nào đó.”

Chương 6

Johnny mắ c ghen còn tôi suýt làm đổ ly kem hot-fudge sundae của mình. “Cherry?” cả hai đứa tôi hỏi cùng một lúc. “Con nhỏ Soc đó hả?”

“Phải,” Dally nói. “Nó đã lại đắ ng lô đắ t trắ ng cái đêm Ba Láp bị hành hung. Thắ ng Shepard với vài đứa cùng băng và tụi mình đang quanh quẩn ở đó thì nó lái chiế c Sting Ray thân yêu bé bỏng chạy lại. Phải bạo gan lắ m mới làm được vậy. Vài thắ ng bọn mình muố n hành hung nó ngay tại đó, nó là bạn gái của thắ ng nhóc đã chế t và này nọ, nhưng thắ ng Ba Láp ngăn tụi tao lại. Khi thật, lầ n sau có câ n một con nhỏ thì tao sẽ chỉ làm quen hạng của tao thôi.”

“Phải,” Johnny nói chậm rãi, và tôi tự hỏi, có phải cũng như tôi, nó có đang nhớ lại một giọng khác, cũng dữ dắ n và trắ m sâu đắ y nam tính: “Lầ n sau bọn mày có câ n một con nhỏ thì đi mà làm quen hạng của bọn mày đó...” Điề u này làm tôi nổi da gà.

Dally nói tiế p: “Nó nói nó cảm thắ y toàn bộ vụ lộn xộn là lỗi của mình, mà đúng quá còn gì, và nó sẽ theo sát tin tức tụi Soc bàn về trận ẩu đả và sẽ làm chúng là tụi Soc say và gây sự đánh nhau và rắ ng tụi bay đánh trả vì tự vệ.” Nó cười nham hiểm. “Con nhỏ đó rõ là ghét tao. Tao ngỏ lời đưa nó tới The Dingo uố ng Coca thì nó nói: ‘Không, cảm ơn’ rồ i bảo tao có thể đi đâu đó bắ ng những lời lẽ hế t sức lịch thiệp.”

Nó sợ phải lòng mày đó, tôi nghĩ. Vậy là Cherry Valance, đội trưởng đội cổ vũ, bạn gái của thắ ng Bob, một con Soc, đang cô g giúp bọn tôi. Không, không phải Cherry Soc đang giúp bọn tôi, mà là

Cherry mơ mộng ngắ m hoàng hôn và không chịu được đắ m đá. Khó mà tin một con nhỏ Soc sẽ giúp bọn tôi, lại là một con nhỏ Soc thích ngắ m mặt trời lặn nữa chứ. Dally không để ý. Nó đã quên khuấ y chuyện đó rồi.

“Trời đắ t, chỗ này lạc lõng quá đi. Bọn họ làm gì cho vui quanh đây, chơi cờ đam chắ c?” Thắ ng Dally quan sát quang cảnh mà chẳng có chút hứng thú gì. “Trước đây tao chưa từng về quê. Hai bay về quê bao giờ chưa?”

Johnny lắ c đầu còn tôi nói, “Bồ tao thường dẫn cả mắ y anh em tao đi săn. Tao đã về quê rồi. Sao mày biế t có ngôi nhà thờ?”

“Tao có đưa em họ số ng đầu đây. Nó mách tao đó là một chỗ ẩn náu hế t sắ y nế u có chuyện. Nề, Ponyboy, tao nghe mày là tay thiện xạ trong nhà.”

“Ừ,” tôi nói. “Nhưng anh Darry lại luôn kiế m được nhiề u vịt trời nhắ t. Anh và bồ tao. Anh Soda và tao thì cứ nghịch ngợm hoài, làm phầ n lớn thú săn sợ bay mắ t.” Tôi không thể nói với Dally là tôi ghét bắ n giế t. Nó sẽ nghĩ tôi ủy mị.

“Đó là một ý hay đó, ý tao nói vự cắ t tóc và tẩy màu á y. Người ta đã đăng mô tả tụi bay trên báo, nhưng tụi bay giờ rõ là không còn giồ ng mắ y hình đó nữa rồi.”

Johnny, vừa lặ ng lẽ ăn nô t cái sandwich thịt lợn thứ năm vừa tuyên bố: “Bọn tao sẽ trở về đầu thú.”

Đế n lượt thắ ng Dally ghen hợ ng. Nó vắ ng tặc một hơi. Rồi nó quay qua Johnny và hỏi: “Sao?”

“Tao nói bọn tao sẽ quay về đầu thú,” Johnny nhắ c lại bắ ng giọng trầ m tĩnh. Tôi ngạc nhiên nhưng không sử ng số t. Tôi đã nghĩ

đến chuyện đầu thú nhiều lần rồi, nhưng rõ ràng toàn bộ cái ý kiến đó là một cú điếu người đối với Dallas.

“Tao có nhiều khả năng được tha,” Johnny nói tuyệt vọng, và tôi không biết là nó đang cố thuyết phục Dally hay bản thân. “Tao chưa có tiền án tiền sự gì và đó là hành động tự vệ. Ponyboy và Cherry có thể làm chứng chuyện đó. Tao cũng không định ở lại trong cái nhà thờ đó cả đời.”

Quả là phải cố lắm Johnny mới nói được điều đó. Đôi mắt đen của nó mở lớn hơn bao giờ hết khi nghĩ tới chuyện vô tội, vì Johnny sợ có khi phải cố lắm, nhưng nó nói tiếp: “Bọn tao sẽ không khai ra là mày đã giúp bọn tao đâu, Dally, và bọn tao sẽ trả lại mày khẩu súng và chỗ tiền còn lại, ngoài ra bọn tao sẽ nói là đi nhờ xe về để mày không bị mắc mớ vào chuyện không hay. Chịu không?”

Dally đang nhai một góc thẻ căn cước của mình, cái thẻ đem lại cho nó số tuổi hai-mươi-mốt để nó được mua rượu. “Mày có chắc muốn trở lại không đó? Tụi Mỡ mình lãnh nặng hơn bất kỳ ai khác đâu.”

Johnny gật. “Tao chắc. Thật không công bằng cho Ponyboy khi nó phải thức dậy trong cái nhà thờ đó, trong khi Darry và Soda lo nghĩ về nó suốt. Tao không nghĩ...” - nó nuốt khan và cố để không có vẻ thiệt tha - “tao không nghĩ bố mẹ tao lo lắng về tao hay gì cả, phải vậy không?”

“Có bọn tao lo lắng mà,” Dally thản nhiên nói. “Thằng Ba Láp sắp đi Texas tìm tụi bay đó.”

“Bố mẹ tao,” Johnny khẳng khái nhắc lại, “họ có hỏi han gì tao không?”

“Không,” Dally gắ t, “họ không hỏi. Khô n kiế p, Johnny, họ thì có nhắ m nhò gì? Chết tiệt, ông già tao đé ch thềm biế t tao đang nắ m nhà đá, ngủm trong một vụ đụng xe hay say mềm dưới rãnh nước. Mà tao cũng cóc câ n.”

Johnny không nói gì. Nhưng nó nhìn chắ m chắ m cái chắ n bùn với vẻ hoang mang khổ sở làm tôi muố n khóc.

Dally lâ m bắ m chửi rủa và thiế u đường làm tung cả cái hộp số xe T-bird khi bọn tôi rô máy rời Dairy Queen. Tôi thắ y lắ y làm tiế c giùm cho thắ ng Dally. Nó thực lòng khi nói nó cóc câ n ông bà già. Nhưng nó và má y thắ ng khác trong băng đê u biế t Johnny bậ n lòng và làm tá t cả nhữ ng gì có thể để bù đắ p cho nó. Tôi không biế t ở Johnny có cái gì - có lẽ chính cái vẻ của một chú cún lạc lỏng và đôi mắ t to sọ sệt đã khiế n mọi người trở thành anh của nó. Nhưng tại nó không thể, dù có cô cách má y, thế chỗ ông bà già nó. Tôi nghĩ về chuyện đó một lúc - Darry và Sodapop là anh tôi và tôi yêu thương cả hai, dù anh Darry có làm tôi sợ; nhưng ngay cả vậy anh Soda cũng không thể thế chỗ bố mẹ. Mà hai người là anh ruột của tôi, không chỉ là kiểu anh em kế t nghĩa. Hèn gì thắ ng Johnny đau lòng vì bố mẹ không câ n nó. Thắ ng Dally có thể chịu được điề u đó - Dally là loại có thể chịu được tá t, vì nó cứng rắ n và chai lì, mà nế u không như vậy, nó cũng có thể trở nên cứng rắ n và chai lì. Johnny là đũa đánh nhau cừ và có thể xử sự điề m tĩnh, nhưng nó nhạy cảm và đó không phải là kiểu câ n có khi ta là một thắ ng Mỡ.

“Khô n kiế p, Johnny,” Dally lầu bầu khi bọn tôi phóng như bay dọc con đường đắ t đỏ, “sao mày không nghĩ đế n chuyện đầ u thú năm ngày trước đi? Vậy thì đã bớt được khô i phiề n phức rô i.”

“Tao sợ,” Johnny nói xác quyế t. “Tao vẫn còn sợ.” Nó lầ n ngón tay dọc một bên tóc mai đen ngắ n củ n. “Tao nghĩ tại mình làm hỏng mắ t tóc mà chẳng được tích sự gì cả, Ponyboy.”

“Tao cũng nghĩ vậy.” Tôi mừng là bọn tôi quay về. Tôi đã chán ngấy cái nhà thờ đó. Tôi cóc cần kể cả tôi có trọc đi nữa.

Thằng Dally đang quắc mắt, và qua kinh nghiệm xương máu lâu dài tôi biết tốt hơn là không nói gì với nó khi mắt nó lộ hung quang kiểu đó. Tôi sẽ bị nện vào đầu thật chứ chẳng chơi. Chuyện đó đã xảy ra rồi, cũng như vẫn xảy ra với cả băng lúc này lúc khác. Bọn tôi hiêm khi đánh nhau - Darry là thủ lĩnh không chính thức, vì anh biết giữ bình tĩnh nhất, Soda và thằng Steve là bạn chí cốt từ hồi tiểu học và không choảng nhau bao giờ, còn thằng Ba Láp thì quá lười chẳng buồn gây gổ với ai. Johnny lúc nào cũng cứ im như thóc thì làm gì mà cãi cọ, và chưa hề có đứa nào choảng nhau với Johnny. Tôi nữa, cũng nín thinh luôn. Nhưng Dally thì lại là chuyện khác. Nếu có gì trái ý nó, nó không giữ trong bụng đâu, còn nếu ta làm trái ý nó - coi chừng. Ngay cả anh Darry cũng chẳng muốn mắc mớ gì tới nó. Nó rất nguy hiểm.

Johnny chỉ ngó lơ đó nhìn chằm chằm xuống hai bàn chân. Nó không muốn bắt cứ đứa nào trong bọn tôi giận nó. Nó trông buồn thiu. Thằng Dally liếc nhìn nó qua khóe mắt. Tôi nhìn ra cửa sổ.

“Johnny,” Dally cao giọng lên, khản nài, dùng cái ngữ điệu tôi chưa hề nghe từ miệng nó trước đây, “Johnny, tao không giận mày đâu. Tao chỉ không muốn mày bị tổn thương. Mày chẳng biết một vài tháng trong tù có thể làm gì mày đâu. Ôi, khôn khiếp, Johnny” - nó hất mái tóc vàng trắng khỏi mắt - “mày sẽ chai sạn đi trong nhà đá. Tao không muốn chuyện đó xảy ra với mày. Như nó đã xảy ra với tao...”

Tôi vẫn dăm dăm nhìn ra khung cảnh lướt nhanh qua ngoài cửa kính, nhưng tôi cảm thấy mắt mình đang tròn xoe ra. Dally chưa hề nói như vậy. Chưa hề. Dally chẳng quan tâm đến bất kỳ ai ngoài bản thân mình, nó lạnh lùng, chai đá và xa u xa. Nó chưa hề

kể về quá khứ của mình hay chuyện ở tù kiểu đó - nếu nó có nhấc đến chẳng thì cũng chỉ là bốc phét thôi. Và tôi chợt nghĩ đến Dally... mười tuổi đã ở tù... Dally lớn lên từ đâu đường xó chợ.

“Mày muốn tao sống trốn tránh đến hết đời hơn sao, lúc nào cũng chạy trốn?” Johnny hỏi nghiêm túc.

Nếu Dally nói ừ, Johnny chắc đã trở lại nhà thờ chẳng chút do dự. Nó nghĩ Dally hiểu biết nhiều hơn nó, và lời nói của Dally là luật. Nhưng nó không bao giờ nghe thấy câu trả lời của thằng Dally, vì bọn tôi đã lên đến đỉnh núi Jay và thằng Dally bắt đầu động đậy xe và nhìn trên trời. “Ôi, trời đất ơi!” nó thì thào. Nhà thờ đang bốc cháy!

“Tôi xem có chuyện gì đi,” tôi nói, nhảy phóc ra.

“Đề làm gì?” Dally nghe có vẻ cáu. “Trở lại xe trước khi tao phải cúi đầu mày vô đó.”

Tôi biết thằng Dally có thể đỗ xe lại và tóm được tôi trước khi nó thực hiện lời đe dọa của mình, nhưng Johnny đã bước theo tôi ra ngoài, nên tôi nghĩ mình an toàn rồi. Bọn tôi còn nghe nó chửi rủa, nhưng Dally chưa nổi đóa đến mức phải đuổi theo hai đứa. Có một đám đông trước nhà thờ, phần đông là trẻ con, và tôi thắc mắc làm sao chúng đến được đó nhanh vậy. Tôi vỗ vai một người lớn đứng gần nhất. “Có chuyện gì vậy?”

“Ừ thì, chúng tôi cũng không rõ lắm,” người đàn ông nói với nụ cười toe lên lạnh. “Chúng tôi đang tổ chức dã ngoại của trường trên đây và rồi chưa gì thì đã thấy chỗ đó cháy bùng lên. Ồn trời, hiện giờ đang là mùa mưa và dù gì thì cái thứ cũ kỹ ấy cũng chẳng đáng gì.” Đoạn, quay qua bọn nhóc, ông quát, “Đứng lùi lại, các con. Lính cứu hỏa sẽ đến bây giờ.”

“Tao dám chắc là tụi mình đã gây ra chuyện đó,” tôi nói với Johnny. “Chắc tụi mình đã làm rơi chiếc thuốc cháy dở hay gì ấy.”

Khoảng lúc đó một người phụ nữ chạy lại. “Jerry, có mấy đứa lạc đầu mất rồi.”

“Chắc tụi nó đâu đó quanh đây thôi mà. Nhộn nhạo thế này thì ta chẳng thể nào biết được tụi nó ở đâu đâu.”

“Không đâu.” Bà ta lắc đầu. “Tụi nó mất tích cũng đã được nửa giờ là ít. Tôi nghĩ tụi nó đã lên đồi...”

Rồi hết thấy chúng tôi đứng chết trân. Thoảng nhạt, chỉ thoảng nhạt thôi, ta có thể nghe thấy ai đó đang kêu thét. Và nghe như nó vang ra từ bên trong nhà thờ.

Người đàn bà thất sắc. “Tôi đã dặn chúng không được chơi trong nhà thờ... tôi đã nói rồi mà...” Bà trông như sắp sửa thét lên, nên ông Jerry lay bà.

“Tụi sẽ đi kiếm tụi nó, đừng lo!” Tôi toan cầm đầu cầm cổ chạy về phía nhà thờ thì ông túm cánh tay tôi. “Tôi sẽ đi kiếm tụi nó. Nhóc tụi bay tránh ra!”

Tôi vùng ra và cứ chạy. Tôi chỉ nghĩ được mỗi một thứ: Bọn tôi đã gây ra chuyện này. Bọn tôi đã gây ra chuyện này. Bọn tôi đã gây ra chuyện này!

Tôi không định đi qua ô cửa lớn đang cháy rần rạt đó, nên tôi phang một cục đá lớn vào cửa sổ và trèo vào. Bây giờ nghĩ lại, thật là tôi đã không rách cả mình mẩy mà chết.

“Ê, Ponyboy.”

Tôi ngoái lại, giật mình. Tôi đã không nhận ra là Johnny vẫn ở ngay sau tôi suốt. Tôi hít một hơi thật sâu, và bắt đầu ho. Khói xông đầy mắt và nước mắt tôi bắt đầu trào ra. “Lão đó có tới không?”

Johnny lắc đầu. “Cửa sổ chặn lão lại rồi.”

“Sợ quá à?”

“Không...” Johnny nhìn tôi cười nhạo. “Mập quá.”

Tôi chẳng cười được vì tôi sợ mình chết chìm trong khói. Tiếng ầm ầm và răng rắc trở nên to hơn, và Johnny gào câu hỏi tiếp.

“Bọn nhóc đâu?”

“Tao nghĩ chắc là ở đằng sau,” tôi la lên, và bọn tôi bắt đầu loạng choạng xuyên qua nhà thờ. Đúng ra mình phải sợ chứ, tôi nghĩ với một cảm giác phân thân kỳ lạ, nhưng mình không sợ. Tro và than hồng bắt đầu đổ xuống người bọn tôi, làm nhói râm ran và nhức nhói như kiến đốt. Bất chợt, trong ánh đỏ rực và bụi mù, tôi nhớ mình đã thối chí là bên trong hòn than hồng ra sao, và tôi nghĩ: Giờ thì mình đã biết rồi đó, nó là địa ngục đỏ. Nhưng sao tôi lại không sợ?

Bọn tôi xô cửa ra gian sau và thấy bốn năm đứa nhỏ, độ tám tuổi hay nhỏ hơn, túm tụm vào với nhau trong một góc. Một đứa đang gào la đến lạc giọng, Johnny bèn hét, “Nín! Bọn tao sẽ đưa tụi bay ra!” Thằng bé trông ngạc nhiên và thôi không gào la nữa. Tôi giật mình - Johnny đang hành động không giống con người nó trước đây chút nào. Nó ngoái nhìn ra sau và thấy cửa lớn đã bị lửa bít cả, bèn xô tung cửa sổ ra rồi ném thằng nhỏ đứng gần nhất ra ngoài. Tôi liếc thật nhanh mắt nó; vắn vện đỏ lựng than hồng và mờ mờ, nhưng nó nhạo cười với tôi. Nó nữa, nó cũng không sợ. Đó

là lần duy nhất mà tôi còn nhớ được khi tôi thấy nó không còn cái ánh thua cuộc, hoài nghi trong mắt nữa. Nó như thể đang có được khoảnh khắc của đời mình.

Tôi xô c một thằ ng nhóc lên, và nó tức thì cắ n tôi, nhưng trong tình huồ ng cắ p bách như vậy, tôi vẫn nhòai ra cửa sổ và thả nó xuồ ng nhẹ nhàng hế t mức. Đế n lúc đó thì đã có đông người vây xung quanh. Thằ ng Dally cũng đứng đầ y, và khi thắ y tôi thì nó thét lên, “Làm ơn làm phước, ra khỏi đó đi! Cái mái đó sắ p sập không biế t lúc nào đó. Quên mắ y thằ ng nhóc trời đánh đó đi!”

Tôi chẳng may bận tâm, dù những miế ng mái cũ đang đồ sụm xuồ ng sát rạt. Tôi chộp một đũa khác lên, hy vọng nó không cắ n, rồ i thả nó ra ngoài mà không chờ xem nó có chạm đầ t an toàn không nữa. Tôi ho rữ rượi đế n hầ u như không đứng thẳng được, và tôi ước mình có thời gian mà cởi cái áo khoác của thằ ng Dally ra. Nóng quá. Khi bọn tôi thả đũa nhóc cuố i cùng ra ngoài thì cũng là lúc phầ n trước nhà thờ bắ t đầ u đồ sụm. Johnny xô tôi tới cửa sổ. “Ra!”

Tôi thót qua cửa sổ và nghe thắ y cây gỗ đồ xuồ ng và lửa bắ c lên dữ dội ngay sau lưng. Tôi loạng choạng, suýt ngã, ho sặc và hỏn hển thở. Rồ i tôi nghe thắ y Johnny thét lên, và trong khi tôi định quay trở lại chỗ nó thì thằ ng Dally chửi thề một tiế ng, lắ y hế t sức bình sinh quật xuồ ng lưng tôi, tôi chìm vào một bóng tớ i êm đềm.

Khi tỉnh lại, tôi thắ y mình đang bị dồ n nén, nhức nhố i và đau đớn, rồ i tôi mang máng tự hỏi không biế t mình đang ở đâu. Tôi cố nghĩ nhưng đang có tiế ng rít xé tai, và tôi không thể phân biệt nó đế n từ trong đầ u tôi hay ở ngoài. Thề rồ i tôi nhận ra đó là tiế ng còi hú. Cảnh sát, tôi nghĩ lơ mờ. Có m đã mò đế n chỗ bọn tôi. Tôi cố nén một tiế ng rên và mong có anh Soda ở bên kinh khủng. Ai đó

đang cầ m miế ng giẻ ướ lạnh nhẹ nhàng chấ m chấ m lên mặt tôi, rồi một giọng nói cất lên, “Tôi nghĩ thắ ng bé tỉnh lại rồi.”

Tôi mở mắ t. Trời tồ i. Mình đang nằ m trên xe, tôi nghĩ. Họ giải mình tới nhà đá?

“John...?” tôi nói giọng khản đặc, chẳng thể thồ t được gì thêm. Cổ họng tôi đau rát. Tôi chớp mắ t với người lạ đang ngồ i cạnh tôi. Nhưng ông ta không phải là người lạ... Tôi đã thắ y ông ta rồi...

“Cứ bình tĩnh đi, nhỏ. Em đang nằ m trên xe cứu thương.”

“Johnny đâu?” tôi gào lên, thắ t kinh vì nhìn thắ y trong xe toàn người lạ. “Còn Dallas?”

“Tụi nó trong xe cứu thương khác, ngay sau mình đây. Cứ bình tĩnh đi. Em sẽ ổn. Em chỉ bị ngắ t thôi.”

“Không đúng,” tôi nói bắ ng một giọng chán đời, ba gai mà bọn tui dành cho người lạ và cóm. “Dallas đánh tôi. Sao lại thế?”

“Vì lưng em cháy, chỉ vậy thôi.”

Tôi ngạc nhiên. “Thế sao? Trời đắ t, tui không cảm thắ y. Không đau.”

“Chúng tôi đã dập tắt được trước khi em bị bỏng. Cái áo khoác đó cứu em khỏi bị bỏng nặng, cứu mạng em nữa cũng nên. Em chỉ bắ t thầ n ngắ t đi vì hít phải khói và hơi số c một chút - dĩ nhiên, cú đánh đó không phải là nguyên nhân chính đâu.”

Tôi bèn nhớ ra ông ta là ai - Jerry nào đó, phục phịch quá đẽ n nổi không chui qua cửa sổ được. Hẳn ông ta là thắ y giáo, tôi nghĩ. “Mắ y người chở bọn tui đế n đồn cảnh sát hả?” Tôi vẫn còn rồ i tỉnh rồ i mù về những gì đang xảy ra.

“Đồ`n cảnh sát?” Đồ`n lượt ông ta ngạc nhiên. “Chúng tôi lại muô`n đưa các em đồ`n đồ`n cảnh sát để làm gì? Chúng tôi đang đưa cả ba em đồ`n bệnh viện mà.”

Tôi bỏ lơ câu đồ`u của ông. “Johnny và Dally có sao không?”

“Đứa nào là đứa nào?”

“Johnny tóc đen. Dally là thắ`ng trông lắ`c câ`c â`y.”

Ông ta chăm chú nhìn chiế`c nhẫn cưới của mình. Chắ`c ông ta đang nghĩ đồ`n bà vợ, tôi nghĩ. Tôi ước ông ta nói cái gì đó.

“Chúng tôi nghĩ thắ`ng bé tóc trắ`ng sẽ không can gì. Dù một tay nó bị bỏng khá nặng, khi cô`lôi thắ`ng nhỏ kia ra khỏi cửa sổ. Johnny, à, tôi không rõ nó ra sao. Một khúc gỗ rớt trúng lưng nó - chắ`c nó bị gãy lưng rô`i, và nó còn bị bỏng khá nặng. Nó đã ngắ`t đi trước khi kịp trèo ra cửa sổ. Giờ người ta đang truyề`n huyề`t thanh cho nó.” Hắ`n đã thắ`y vẻ mặt tôi nên ông ta nhanh chóng chuyển chủ đề. “Tôi thề` đắ`y, ba đứa em là những đứa trẻ gan dạ nhắ`t mà lâu rô`i tôi mới thắ`y. Đồ`u tiên em và thắ`ng tóc đen trèo qua cửa sổ đó, rô`i đồ`n thắ`ng nhỏ trông gan lì vào lại trong đó để cứu nó. Bà O'Briant và tôi nghĩ bọn em được trời phắ`i xuô`ng. Hay bọn em đơn giản là những anh hùng chuyên hành hiệp cứu người, hoặc cái gì đại loại như thế`?”

Trời phắ`i xuô`ng? Ông đã nhìn kỹ mặt thắ`ng Dallas chưa?
“Không, bọn tui là Mỗ,” tôi nói. Tôi quá lo lắ`ng và sợ hãi đồ`n nỗi không để ý nhiề`u cái chi tiế`t là ông ta đang cô`lín cười.

“Bọn em là gì cơ?”

“Mỗ. Ông biế`t không, như du côn â`y, tội phạm vị thành niên. Johnny đang bị truy nắ` vì tội giế`t người, còn Dallas thì có hồ` sơ ở

sở cảnh sát dài cả dặm đấ'y."

"Em nói đùa với tôi đấ'y à?" Jerry ngó tôi trân trân như thể ông nghĩ tôi vẫn còn đang bị sốc hay gì á'y.

"Tui đâu có đùa. Đưa tui xuố'ng thị trấ'n đi rô'ì ông sẽ biế't ra ngay thôi."

"Đầ'ng nào thì chúng tôi cũng đang đưa bọn em tới bệnh viện ở đó. Thẻ tên trên ví của em có ghi địa chỉ của bọn em. Tên em là Ponyboy thật sao?"

"Phải. Ngay cả trên giấ'y khai sinh của tui cũng vậy. Và đừng chọc tui về` chuyện đó. Mấ'y..." - tôi cảm thấ'y lạ đi - "tụi nhỏ không sao chứ?"

"Không sao cả. Chắ'c có hoảng hô'n chút xíu. Ngay sau khi các em đã thoát ra ngoài cả thì có vài tiế'ng nổ ngắ'n. Nghe cứ hết như tiế'ng súng á'y."

Tiế'ng súng. Thê' là tiêu luôn khẩu súng của bọn tôi. Và *Cuố'n theo chiề'u gió*. Bọn tôi được trời phái xuố'ng sao? Tôi bắ't đầ'u cười yế'u ớt. Tôi nghĩ chắ'c ông ta biế't tôi quả thực mấ'p mé trạng thái kích động thê' nào, vì ông nói với tôi bằ'ng giọng nhỏ nhẹ vồ' về` suố't cả chặng đường đế'n bệnh viện.

Tôi đang ngồ'ì trong phòng đợi, chờ nghe xem Dally và Johnny ra sao. Tôi đã được khám, và ngoại trừ vài vế't bỏng và một vế't bằ'm to trên lưng ra thì không có vấ'n đề` gì. Tôi đã nhìn theo họ khiêng Dally và Johnny trên băng ca vào. Mắ't thắ'ng Dally nhắ'm, nhưng khi tôi lên tiế'ng thì nó cô' nhắ'n rằng ra cười, đe rằ'ng tôi mà còn làm một chuyện ngu xuẩn kiểu đó nữa thì nó sẽ cho một trận nên thân. Nó vẫn còn chửi rửa tôi khi người ta đưa nó vào trong. Johnny thì đang hôn mê. Tôi đã sợ phải nhìn nó, nhưng tôi nhẹ cả người khi

thấy mặt nó không bị bóng. Chỉ là trông nó hết sức xanh xao và im lìm, kiểu như bệnh vậy. Lẽ ra tôi đã khóc khi thấy nó như thế, nhưng tôi không thể khóc trước mặt thiên hạ.

Jerry Wood đã ngồi lại bên tôi suốt thời gian đó. Ông cứ một hai cảm ơn tôi vì đã đưa được bọn nhóc ra. Ông không có vẻ gì là chấp nhận chuyện bọn tôi là du côn. Tôi kể lại cho ông nghe đầu đuôi câu chuyện - từ khi Dallas, Johnny và tôi gặp nhau ở góc đường Pickett giao Sutton. Tôi bỏ qua chuyện khẩu súng và chỉ tiết bọn tôi đi quá giang tàu chở hàng. Ông rất thoáng về chuyện đó và nói vì tội tôi là anh hùng nên điều đó có thể sẽ giúp bọn tôi tránh được rắc rối, nhất là khi đó lại là tự vệ hoặc đại loại thế.

Tôi đang ngồi đó hút thuốc thì ông Jerry trở vào phòng sau khi gọi một cuộc điện thoại. Ông nhìn tôi chằm chằm một lát. “Em không nên hút thuốc.”

Tôi giật mình. “Sao thế?” Tôi nhìn điếu thuốc của mình. Tôi thấy nó chẳng sao cả. Tôi nhìn quanh tìm tầm biến “Không hút thuốc” và chẳng thấy tầm nào. “Tại sao?”

“Tại sao, à,” Jerry lấp bắp, “ừ thì, em còn nhỏ quá.”

“Thế à?” Tôi chưa hề nghĩ tới chuyện đó. Người trong xóm tôi, kể cả con gái, ai cũng hút thuốc. Trừ Darry ra, người quá tự hào về thể chất khỏe mạnh của mình nên chẳng đại mà hút thuốc, thì cả bọn tôi đứa nào cũng đều bắt đầu hút từ rất sớm. Johnny bắt đầu hút từ hồi chín tuổi; Steve bắt đầu hồi mười một tuổi. Vậy nên chẳng ai thấy có gì lạ khi tôi bắt đầu hút. Trong nhà tôi là thằng nghiện thuốc lá - Soda chỉ hút khi cần tỉnh thần vững vàng hay khi muốn trông có vẻ ngầu ngầu.

Jerry chỉ thở dài, rồi cười tươi. “Có vài người đến gặp em đó. Xung là anh trai em hay gì ấy.”

Tôi chồm dậy và chạy ra cửa, nhưng cửa đã mở mất rồi và anh Soda ôm cứng lấy tôi và đu tôi vòng vòng. Gặp anh tôi mừng muồn khóc. Cuối cùng anh để tôi xuống và nhìn tôi. Anh hất tóc tôi ra sau. “Ồ, Ponyboy, tóc mày... mái tóc tuyệt, tuyệt cú mèo của mày...”

Rồi tôi thấy Darry. Anh dựa bên khung cửa, mặc cái quần jean màu ô liu và áo phông đen. Anh vẫn là anh Darry cao, vai rộng; nhưng hai nắm tay anh nhét trong túi quần và mắt anh van xin. Tôi chỉ nhìn anh. Anh nuốt nước bọt rồi nói giọng khàn khàn, “Ponyboy...”

Tôi buông Soda ra và đứng đó một lát. Darry không ưa tôi... anh đã đuổi cổ tôi tôi hôm đó... anh đã đánh tôi... Anh cứ la mắng tôi suốt... anh cốc cấn tôi... Chợt tôi nhận ra, thật không thể ngờ, là anh Darry đang khóc. Anh không nói tiếng nào, nhưng nước mắt lăn dài trên má. Đã nhiều năm rồi tôi không thấy anh khóc, ngay cả ngày bố mẹ mất. (Tôi nhớ lại hôm đám tang. Lúc đó tôi đã khóc sùi sụt dù không muốn; anh Soda suy sụp và khóc nhe như em bé; còn anh Darry chỉ đứng đó, hai nắm tay đút túi quần và cái vế đó trên mặt anh, cũng là cái vế vô vọng, van xin mà anh đang có lúc này.)

Trong khoảnh khắc đó đều Soda, Dally và Ba Láp đã cô nói với tôi thắm vào. Darry có quan tâm đến tôi, chắc cũng nhiều như quan tâm đến Soda, và vì anh quan tâm nên anh cố hết sức làm tôi nên người. Khi anh quát, “Pony, mày đi đâu suốt từ này đến giờ?” là anh muốn nói “Pony, mày làm tao sợ muốn chết. Làm ơn cẩn thận, vì tao không chịu nổi nếu có gì xảy ra với mày.”

Anh Darry cúi đầu và lặng lẽ quay đi. Tôi bỗng choàng tỉnh.

“Anh Darry!” tôi thét lên, rồi chuyện tiếp theo mà tôi biết được là tôi ôm eo anh và ghì anh chặt cứng.

“Anh Darry,” tôi nói, “em xin lỗi...”

Anh vuốt tóc tôi và tôi còn nghe được những tiếng nấc rung cả người khi anh cố nén khóc. “Ôi, Pony, tao tưởng tao mất mày rồi... như mình đã mất bố mẹ...”

Đó là nỗi sợ âm thầm của anh lúc đó - mất một người yêu thương nữa. Tôi nhớ là anh và bố đã giằng nhau ra sao, và tôi tự hỏi, sao mình lại có lúc nghĩ là anh nghiêm khắc và không có tình cảm. Tôi lắng nghe tim anh đập qua lớp áo phông và biết giờ đây mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Tôi đã đi một con đường trở về thật dài, nhưng cuối cùng thì tôi cũng đã về nhà. Để ở lại.

Chương 7

Giờ thì ba anh em tôi ngồi trong phòng đợi ngóng tình hình của Dally và Johnny. Rồi phóng viên và cảnh sát đến. Họ hỏi quá nhiều và quá nhanh, làm tôi rối cả lên. Nếu bạn muốn biết sự thật thì trước hết tôi thấy không được khỏe lắm. Thật tình là như muốn bệnh. Và lại tôi cũng sợ cảnh sát. Mấy tay phóng viên hỏi dồn dập hết câu này đến câu khác khiến tôi lúng túng không còn biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Rồi cuộc Darry phải bảo họ tôi không được khỏe nên khó mà chịu được áp lực như vậy, họ mới chậm lại một chút. Anh Darry khá là cừ.

Sodapop cứ làm họ cười không nhìn được. Anh chớp cái mắt của một gã nhà báo, camera của một gã khác rồi giả làm phóng viên truyền hình đi quanh phòng và mấy cô y tá. Anh cố thò khẩu súng của một viên cảnh sát và cười toe toét đến nỗi khi anh bị bắt quả tang viên cảnh sát cũng nhăn răng cười theo. Anh Soda có thể làm bất cứ ai cười. Tôi cũng cố kiếm cho được tí dầu tóc và chải tóc ngược ra sau để trông dễ coi hơn chút trước khi họ chụp hình. Tôi chột mắt nếu phải lên báo với mái tóc trông tởm như vậy. Darry và Sodapop cũng được chụp; ông Jerry Wood bảo tôi là nếu anh Sodapop và anh Darry không bánh trai đến thế thì họ đã chẳng chụp hình quá trời vậy. Đó gọi là “hấp dẫn công chúng”, ông nói.

Anh Soda quả đã được một bữa vui nhộn nhờ chuyện này. Tôi nghĩ chắc anh sẽ còn vui thích hơn nếu chuyện không nghiêm trọng vậy, nhưng anh không cưỡng lại được bất cứ điều gì đem lại lắm hào hứng. Tôi thêm đây, đôi lúc anh làm tôi nhớ đến một chú ngựa non. Một con ngựa bờm vàng có đuôi màu sáng cùng bộ vó dài cứ phải chõ

mũi vào mọi thứ. Đám phóng viên giương mắt nhìn anh ngưỡng mộ; tôi đã nói với bạn là anh giống một minh tinh màn bạc rồi mà, và anh kiểu như đang tỏa sáng ấy.

Cuối cùng, đến cả Sodapop cũng mệt mỏi với máy gã phóng viên - thứ gì cũng vậy, chỉ sau một lát là anh chán ngay - nằm thẳng cẳng trên ghế dài, kê đầu vào lòng anh Darry mà ngủ thiếp. Tôi nghĩ cả hai đều mệt - đã khuya và tôi biết cả tuần rồi hai anh chẳng ngủ giấc gì đâu. Ngay cả khi đang trả lời các câu hỏi thì tôi cũng nhớ được là chỉ mới vài giờ trước thôi tôi vẫn còn phải ngủ cho già trước lá trong góc nhà thờ. Vậy mà nó đã là một giấc mơ không thực rồi, lúc đó tôi chẳng thể hình dung ra thế giới nào khác. Cuối cùng, phóng viên lục tục bỏ về, cùng với cảnh sát. Một người trong số họ quay lại hỏi, “Em sẽ làm gì ngay lúc này nếu em có thể làm bất cứ điều gì mình muốn?”

Tôi nhìn ông ta mệt mỏi. “Tắm.”

Họ nghĩ chuyện đó khá tệ, nhưng tôi nói thật đó. Tôi cảm thấy mình bản thủ quá. Họ đi rồi thì bệnh viện trở nên thật yên tĩnh. Tiếng động duy nhất là bước chân nhẹ nhàng của cô y tá và tiếng thở êm của Soda. Darry nhìn xuống anh và nhăn răng cười gượng. “Nó chẳng ngủ ghê gì đã nhiều tuần rồi,” anh nói dịu dàng. “Nó háu như chẳng ngủ tí nào.”

“Hừmmmmm,” Soda ngái ngủ, “anh cũng đâu có ngủ.”

Y tá sẽ chẳng cho bọn tôi hay tin gì về Johnny và Dally, nên anh Darry đi tìm bác sĩ. Bác sĩ bảo bọn tôi ông sẽ chỉ báo với người nhà thôi, nhưng cuối cùng anh Darry cũng làm cho ông hiểu được rằng bọn tôi cũng gần như là cái gia đình mà Dally và Johnny có.

Thằng Dally sẽ ổn sau khi nằm viện hai ba ngày nữa, ông nói. Một cánh tay bị bong nặng, để lại sẹo suốt đời, nhưng sẽ cử động lại

được hoàn toàn trong vài tuầ n nữa. Thắ ng Dally sẽ không sao, tôi nghĩ. Dallas lúc nào cũng vậy. Nó có thể chịu được bấ t cứ gì. Chính Johnny mới là đứa tôi lo.

Nó đang trong tình trạng nguy kịch. Lưng nó gãy khi bị khúc gỗ đó rơi trúng người. Nó bị sô c nặng và bị bỏng cá p độ ba. Người ta đang làm tâ t cả những gì có thể để làm dịu vết thương, dù lưng nó đã gãy đế n độ thậm chí còn không cảm thấ y được vết bỏng dưới thắ t lưng. Nó cứ gọi đòi Dallas và Ponyboy. *Nế u nó sô ng... Nế u?* Làm ơn, đừng, tôi nghĩ. Làm ơn đừng có “nế u”. Mặt tôi trắ ng bệch, anh Darry quàng tay siế t chặt vai tôi... Dù nó có sô ng đi nữa thì nó cũng què quặt suô t đời. “Các em muô n nghe sự thật thì đã được nghe sự thật rồ i đó,” bác sĩ nói. “Giờ thì về nhà mà nghỉ ngơi chút đi.”

Tôi run lên. Nỗi đau dồ n lên từ trong cổ họng và tôi muô n khóc, nhưng dân Mỡ không khóc trước mặt người lạ. Một sô đưa bọn tôi chẳng hê khóc. Như Dally, Ba Láp và Tim Shepard - tụi nó đã chẳng biế t khóc là gì từ hỏ i còn nhỏ. Johnny bị què suô t đời? Mình đang mơ, tôi hoảng hỏ n, mình đang mơ. Có lẽ tôi sẽ tỉnh dậy ở nhà hay trong nhà thờ và mọi sự sẽ lại như trước. Nhưng tôi không tin mình. Dù Johnny có sô ng đi nữa thì nó cũng sẽ què quặt và không bao giờ còn chơi bóng hay yểm trợ cho bọn tôi khi có ầu đả được nữa. Nó sẽ phải ở lại trong căn nhà mà nó ghét, nơi người ta không câ n nó, và mọi sự có thể sẽ không bao giờ còn như trước nữa. Tôi không dám tin mình nế u mở miệng. Chỉ câ n tôi nói một lời thôi, cái cục nghẹn trong cổ họng tôi sẽ dâng lên và tôi sẽ khóc dù không muô n.

Tôi hít vào một hơi thật sâu và nín thinh. Lúc này thì Soda đã tỉnh dậy, và dù trông anh không có biể lộ gì, như thể anh chưa nghe được lời nào ông bác sĩ vừa nói, mắ t anh cũng vô vọng và bàng hoàng. Thực tại nặng nề khó mà xuyên thấ u Soda, nhưng khi nó đã xuyên qua, nó làm anh chấ n động. Anh trông như tôi cảm thấ y vào cái lúc

tôi thấy thấy Soc tóc đen đó nằm gập người bất động dưới trăng.

Anh Darry xoa nhẹ sau đầu tôi. “Mình nên về nhà thôi. Mình chẳng làm được gì ở đây cả.”

Trong chiếc Ford, một cơn buồn ngủ thành linh xâm chiếm tôi. Tôi ngả người ra sau và nhắm mắt, vậy là bọn tôi về đến nhà hôm nào không hay. Anh Soda lay nhẹ tôi. “Nè, Ponyboy, dậy đi. May phải vào nhà đã chứ.”

“Ừmmmm,” tôi nói bằng giọng ngái ngủ rồi nằm vật xuống ghế. Dù có cố cách mấy tôi cũng chẳng thể dậy được. Tôi vẫn nghe được tiếng hai anh, nhưng như thể từ đâu xa lắm.

“Ôi, thôi nào, Ponyboy,” Soda nài nỉ, lay tôi mạnh hơn chút, “bọn tao cũng buồn ngủ mà.”

Tôi nghĩ chắc Darry đã phát mệt phải cù cưa mắt thời giờ, vì anh xô tôi lên và bế tôi vào trong.

“Nó to xác lắm rồi sao mà bế cho nổi,” anh Soda nói. Tôi muốn bảo anh im đi để tôi ngủ, nhưng tôi chỉ ngáp.

“Nó thật là sụt cân quá rồi,” anh Darry nói.

Tôi ngái ngủ nghĩ là ít nhất mình cũng nên cởi giày ra đã, nhưng tôi chẳng cởi. Tôi thiếp đi ngay khi anh Darry ném tôi vào giường. Tôi đã quên mất cái giường mềm mại đến thế nào.

Sáng hôm sau tôi là đứa dậy đầu tiên. Anh Soda chắc đã cởi giày và sơ mi cho tôi; tôi vẫn còn đang mặc quần jean. Thế nhưng lúc đó anh chắc đã buồn ngủ rồi rồi nên không thay đồ; anh nằm dài cạnh tôi mặc nguyên áo quần. Tôi trườn ra khỏi cánh tay Soda, kéo chăn lên đắp cho anh rồi đi tắm. Khi ngủ, anh trông trẻ hơn là

sắ p lên mười bảy nhiê`u, nhưng tôi đã để ý là cả Johnny cũng trông trẻ con hơn khi nó ngủ, nên tôi nghĩ ai cũng vậy. Chắ c ai cũng trông trẻ hơn khi họ ngủ.

Tắ m xong, tôi tìm một bộ áo quầ n sạch mặc vào và mắ t chừng năm phút kiể m thử xem có chút dầ u về t tóc mai lơ mờ nào trên mặt không và nuô`i tiể c mái tóc của mình. Cái kiể u tóc hạng bét đó làm hai tai tôi vểnh ra.

Darry vẫn còn ngủ khi tôi vào bắ p chuẩn bị buổi sáng. Ai đây trước phải lo bữa sáng và những người còn lại lo phầ n rửa chén. Đó là quy định trong nhà chúng tôi, và thường thì chính anh Darry là người chuẩn bị bữa sáng, việc rửa chén chừa lại cho tôi và anh Soda. Tôi lục khắ p tủ lạnh và tìm thắ y ít trứng. Ba anh em tôi mỗi người thích món trứng một kiể u. Tôi thích trứng luộc chín, Darry thích trứng kẹp trong sandwich thịt nguộ i, cà chua, còn Sodapop ăn với mứt nho. Cả ba anh em tôi đầ u khoái có bánh sô cô la trong bữa sáng. Mẹ không bao giờ cho phép ăn bánh sô cô la cùng thịt nguộ i và trứng, nhưng anh Darry lại để Soda và tôi thuyể t phục anh ăn kiể u này. Thực ra không phải bọn tôi lôi kéo anh; anh Darry cũng chứa khoái bánh sô cô la như bọn tôi. Sodapop luôn để ý sao cho đêm nào cũng có một ít bánh trong tủ lạnh và nế u không có thì anh liề n nướng một cái thật nhanh. Tôi thích bánh anh Darry làm hơn; anh Soda lúc nào cũng cho quá nhiê`u đường vào lớp sô cô la. Tôi chẳng hiểu sao anh lại ăn được cả ba thứ mứt, trứng và bánh sô cô la cùng một lúc, nhưng coi bộ anh thích. Darry uố ng cà phê đen, còn anh Sodapop và tôi uố ng sữa sô cô la. Bọn tôi được uố ng cà phê nế u muố n, nhưng bọn tôi thích sữa sô cô la. Cả ba anh em đầ u mê món sô cô la. Anh Soda nói nế u người ta có từng làm thuố c lá sô cô la thì có khi tôi đã có đủ thứ tôi muố n.

“Có ai ở nhà không?” một giọng quen quen từ cửa lưới trước gọi với vào, rô`i thắ ng Ba Láp và Steve bước vào. Bọn tôi lúc nào cũng

thò đầu vô nhà nhau mà hét tướng “Ê” rồi vào. Cửa trước nhà anh em tôi luôn để ngỏ không khóa, phòng khi một trong mấy thằng nỏi khùng ở nhà cha mẹ và cần một nơi dừng chân để nguôi giận. Khó mà biết được sáng dậy mình sẽ thấy ai đang nằm dài trên sofa. Thường thì là thằng Steve, bố nó cứ đâu chừng tuấn một lần lại bảo nó rút đi đừng bao giờ quay về nữa. Chuyện đó gần như làm thằng Steve điên tiết, dù là ngày hôm sau ông già nó có cho nó năm sáu đô la để bù lại. Mà cũng có khi là Dally, thằng mà chỗ nào sống được là nó sống. Có lần bọn tôi còn thấy cả Tim Shepard, thủ lĩnh băng Shepard đang rời xa khỏi lãnh địa của nó, ngơì đọc báo sáng nơi ghế bành. Nó chỉ nhìn lên, nói “Chào,” rồi thông thả bỏ đi mà chẳng ở lại ăn sáng. Mẹ thằng Ba Láp dặn bọn tôi đừng phòng trộm, nhưng anh Darry, gã cơ bắp lòi ra như mấy trái bóng chày ngoại cỡ, kéo dài giọng là anh cóc sợ thằng trộm bẻ khóa nào, và rằng bọn tôi thật ra cũng chẳng có gì đáng giá mà lấy. Anh sẵn sàng chịu bị trộm, anh nói, nếu điều đó nghĩa là tránh cho một thằng trong băng khỏi nỏi khùng lên mà đi cướp trạm xăng hay gì đó. Vậy nên cửa chẳng bao giờ khóa.

“Trong này này!” tôi kêu lên, quên mất là Darry và Sodapop còn đang ngủ. “Đừng sập cửa.”

Tụi nó liền sập cửa cái rầm, dĩ nhiên rồi, và thằng Ba Láp chạy vào bế p. Nó ghì chặt lấy người tôi, xoay tôi thành vòng tròn, chẳng thềm để ý là tay tôi đang cầm hai quả trứng sống.

“Ê, Ponyboy,” nó kêu lên hơn hở, “lâu quá không gặp.”

Bạn ấ t sẽ nghĩ đã năm năm rồi chứ không phải năm ngày từ lần cuối tôi gặp nó, nhưng tôi không để bụng. Tôi khoái ông bạn Ba Láp; nó là một thằng bõ ruột hết ý. Nó quay tôi qua thằng Steve, thằng này vui vẻ phát vào cái lưng tím bầm của tôi và xô tôi qua

phòng. Một quả trứng văng ra rơi trên cái đồ `ng hồ ` trong khi quả còn lại bị tôi nắ `m chặt đé `n vỡ vụn, chảy nhằ `y nhựa đầ `y tay tôi.

“Ê, nhìn coi mày làm gì nè,” tôi càu nhàu. “VẬY là đi dứt bữa sáng của bọn tao rô `i. Hai đứa mày không chờ cho tao để trứng xuô `ng rô `i mới xô tao đi khắ `p nước được sao hả?” Thực tình tôi có hơi bực, vì tôi mới nhận ra cũng khá lâu rô `i tôi chưa ăn chút gì. Món cuố `i cùng tôi ăn là cái kem hot fudge sundae trong tiệm Dairy Queen ở Windrixville, và tôi đang đói.

Ba Láp thông thả đi quanh tôi, tôi thở dài vì biế `t chắ `c sắ `p có chuyện xảy ra.

“Trời đầ `t, coi thắ `ng hói nè!” Nó nhìn đầ `u tôi chắ `m chắ `m khi đang rảo bước. “Tao chẳng thể tin được. Tao tưởng bọn mọi da đỏ ở Oklahoma đã được thuậ `n hóa cả rô `i chứ. Con mọi da đỏ bé bỏng nào đã lắ `y mắ `t túm giẻ lau điều nghệ của mày rô `i hả, Ponyboy?”

“Ôi dào, thôi đi,” tôi nói. Đầ `u tiên là vì tôi cảm thắ `y không được khỏe lắ `m, gầ `n như thể tôi đang có triệu chứng gì đó. Ba Láp nháy mắ `t với Steve, và Steve nói, “Thì sao, nó phải cắ `t tóc để có hình này lên báo chớ. Bọn họ sẽ chẳng bao giờ tin một thắ `ng Mỡ ngồ ` lại là một anh hùng được. Mày thắ `y làm anh hùng khoái không, người nổi tiế `ng?”

“Tao khoái cái gì?”

“Làm anh hùng. Mày biế `t đó” - nó sô `t ruột dúi tờ báo sáng cho tôi - “lại còn như một người nổi tiế `ng nữa chứ.”

Tôi nhìn chăm chăm tờ báo. Trên trang đầ `u phầ `n hai chạy dòng tít: TÔI PHẠM VỊ THÀNH NIÊN TRỞ THÀNH ANH HÙNG.

“Cái tao khoái là chút ‘trở thành’ đó đó,” Ba Láp nói, chùi sạch trứng dưới sàn nhà. “Cả mấy bay từ đầu đến đầu đã là anh hùng rồi. Tụi bay đâu khi không mà ‘trở thành’.”

Tôi háu như không nghe nó nói. Tôi đang đọc tờ báo. Cả trang báo là bài viết về bọn tôi - vụ ẩu đả, giết người, cháy nhà thờ, tụi Soc say rượu, đủ cả. Ở đó có hình chụp tôi cùng Darry và Sodapop. Bài báo nói rằng Johnny và tôi đã liều mình cứu mấy đứa nhóc đó ra sao, và có lời bình luận của một trong mấy phụ huynh, nói là nếu không nhờ bọn tôi thì cả lũ tụi nó lẽ ra đã chết cháy rồi. Bài báo thuật lại toàn bộ câu chuyện bọn tôi đánh nhau với tụi Soc - chỉ có điều họ không gọi là “Soc”, vì háu hết người lớn không biết gì về các xung đột diễn ra giữa chúng tôi. Họ phỏng vấn Cherry Valance, con bé nói Bob đã say và rằng mấy thằng con trai đã tính chuyện đánh nhau khi chúng chở nó về nhà. Thằng Bob đã nói với con bé là nó sẽ trừng phạt bọn tôi vì tội làm quen bạn gái của nó. Thằng bạn thân Randy Anderson của nó, đứa đã tiếp tay hành hung bọn tôi, cũng nói đó là lỗi bọn nó và rằng bọn tôi chỉ đánh trả để tự vệ. Nhưng người ta buộc Johnny tội ngộ sát. Rồi tôi nhận ra là mình phải có mặt tại tòa án dành cho vị thành niên phạm pháp vì đã bỏ nhà đi, và cả Johnny nữa, nếu nó bình phục. (Đừng có nếu, tôi lại nghĩ. Sao người ta cứ nói nếu mãi thế?) Một lần này thôi, chẳng có lời nào buộc tội Dally cả, và tôi biết nó sẽ tức điên lên vì tờ báo biến nó thành anh hùng khi đã cứu Johnny trong khi không nhắc gì nhiều đến hồ sơ của nó ở sở cảnh sát mà nó có phần lầy làm hãnh diện. Nó mà tóm được mấy gã nhà báo đó thì nó sẽ giết họ chết. Có một cột báo khác chỉ nói về anh Darry, anh Soda và tôi: anh Darry làm hai việc một lúc và làm tốt cả hai, và về thành tích nổi bật của anh ở trường; nhắc đến chuyện Sodapop thôi học ngang để bọn tôi được sống với nhau, rằng tôi luôn có tên trong bảng danh dự ở trường và có thể sẽ là một ngôi sao chạy bộ trong tương lai. (Ồ, phải rồi, tôi quên - tôi trong đội chạy A, là đứa nhỏ

tuổi nhất. Tôi là một thằng chạy cù.) Rồi bài báo nói bọn tôi không nên bị tách ra sau khi bọn tôi đã cố gắng nhiều như vậy để được sống cùng nhau.

Ý nghĩa của dòng cuối đó rõ ràng cuộc cũng làm tôi chấn động. “Ý mày là...” - tôi nuốt khó khăn - “là họ đang tính chuyện bỏ tao và anh Soda vào trại trẻ hoặc cái gì như vậy phải không?”

Steve cẩn thận chải tóc ra sau thành những vòng xoắn cáu kỳ. “Gần như thế.”

Tôi sửng sốt ngơ ngác. Anh em tôi không thể nào bị chia rẽ được. Không, khi mà tôi và anh Darry cuối cùng cũng đã hiểu nhau, và giờ đây khi trận đánh trọng đại cận kề rồi và bọn tôi sẽ giải quyết vụ Soc-Mở này một lần cho xong. Không phải bây giờ, khi Johnny cần bọn tôi và Dally vẫn còn nằm viện không thể ra ngoài mà tham gia đấu đả được.

“Không,” tôi nói to, và thằng Ba Láp, lúc này đang lau vết trũng nơi cái đồng hồ, quay lại trở mắt nhìn tôi.

“Không cái gì?”

“Không, họ sẽ không thể tống tui tao vào trại trẻ được.”

“Đừng lo chuyện đó,” Steve nói, ra cái điệu nó và anh Sodapop có thể liệu được mọi thứ xảy đến. “Họ sẽ chẳng thể làm những chuyện như vậy với anh hùng. Soda với Siêu Nhân đâu?”

Nó chỉ nói được đến đó, vì anh Darry, lúc này cạo râu và thay đồ xong, đã tới sau lưng thằng Steve và nhấc bổng nó lên khỏi sàn rồi thả xuống. Cả bọn chúng tôi đều thỉnh thoảng gọi anh Darry là “Siêu Nhân” hay “Vai U Thịt Bắp”; nhưng có lần thằng Steve đã phạm sai lầm khi nói anh “hữu dũng vô mưu”, và anh Darry đã suýt

đập vỡ hàm nó. Steve không gọi anh vậy nữa, nhưng anh Darry không bao giờ tha thứ cho nó; anh Darry chưa bao giờ thực sự quên chuyện không được học lên đại học. Đó là lần duy nhất tôi thấy Soda giận thẳng Steve, dù anh chẳng xem trọng việc học hành. Trường học làm anh chán. Chẳng có hoạt động gì sất.

Anh Soda chạy vào. “Cái sơ mi xanh em giặt hôm qua đâu rồi?” Anh nốc một ngụm sữa sô cô la ngay trong bình.

“Tao chẳng ưa nói chuyện này với mày đâu,” Steve nói, vẫn còn nằm thẳng cẳng giữa nhà, “nhưng mày phải mặc đồ vào thì mới đi làm được. Có một nội quy hay gì đó.”

“Ồ, phải rồi,” anh Soda nói. “Cả cái quần jean màu lúa mì đó đâu?”

“Tao ủ rồi. Trong tủ của tao,” anh Darry nói. “Lẹ lên, tụi bay trễ mất.”

Anh Soda chạy lui, lảo bảo. “Em đang gập đây. Em đang gập đây.”

Steve theo sau anh và ngay lập tức là một trận ném gỏi loạn xạ như mọi khi. Tôi lơ đãng nhìn anh Darry khi anh lục trong tủ lạnh tìm bánh sô cô la.

“Anh Darry ơi,” tôi đột ngột nói, “anh có biết vụ tòa án vị thành niên không?”

Không quay lại nhìn tôi, anh nói đều đều, “Có, cóm có cho anh hay hông í tôi qua.”

Lúc đó tôi mới biết anh đã nhận ra bọn tôi có thể bị chia tách. Không muốn làm anh lo thêm nữa, nhưng không hiểu sao tôi lại nói,

“Tôi qua em lại mơ thấy giấc mơ ấy. Giấc mơ em không tài nào nhớ ra được.”

Anh Darry quay lại nhìn mặt tôi, nỗi sợ hãi lộ rõ trên mặt anh.
“Sao?”

Tôi đã mơ thấy ác mộng vào cái đêm đám tang bố mẹ. Hôm ấy còn bé thỉnh thoảng tôi vẫn gặp ác mộng và có những giấc mơ lộn xộn, nhưng hoàn toàn không giống như lần này. Tôi tỉnh dậy la khóc om sòm. Và tôi chưa hề nhớ ra được cái làm tôi sợ là gì. Nó cũng làm anh Sodapop và anh Darry sợ khiếp như tôi; vì đêm này sang đêm khác, trong nhiều tuần liên tiếp, tôi thường mơ thấy giấc mơ này và tỉnh dậy, hoặc toát mồ hôi lạnh hoặc la hét. Tôi chẳng bao giờ nhớ được chính xác điều gì diễn ra trong giấc mơ. Anh Soda bắt đầu ngủ chung với tôi, thế là giấc mơ không lặp lại quá đều đặn nữa, nhưng nó vẫn xảy ra thường xuyên đủ để anh Darry phải đưa tôi đi bác sĩ. Ông bác sĩ nói tôi tưởng tượng quá nhiều. Ông cũng có một cách chữa trị đơn giản: học chăm hơn, đọc nhiều hơn, vẽ nhiều hơn, và đá banh nhiều hơn. Sau một trận banh hết mình và bốn năm giờ đọc sách, tôi quá mệt, về thể xác lẫn tinh thần, đâu còn mơ thấy gì được. Nhưng Darry chưa bao giờ quên được chuyện đó, thỉnh thoảng anh vẫn hỏi tôi có mơ thấy gì nữa không.

“Nó ghê lắm à?” Ba Láp hỏi. Nó biết toàn bộ câu chuyện, và chưa hề mơ thấy gì ngoài máy cô tóc vàng, nên để ý lắm.

“Không,” tôi nói dối. Tôi đã tỉnh dậy toát mồ hôi lạnh và run cầm cập, nhưng anh Soda ngủ say chẳng biết trời đất gì. Tôi đã ngộ nguậy nhích tới gần anh hơn và thức trắng suốt vài giờ, run lên dưới cánh tay anh. Giấc mơ đó luôn làm tôi sợ chết khiếp.

Darry định nói gì đó, nhưng anh chưa kịp mở miệng thì Sodapop và Steve đã bước vào.

“Biết gì không?” Sodapop nói trống không. “Khi bọn mình nên tui Soc no đòn rồi, tui và Steve đây sẽ mở một buổi tiệc lớn và mọi người sẽ được bí tỉ. Rồi bọn mình sẽ đuổi tui Soc đến tận Mexico.”

“Vậy chớ mày sẽ kiếm đâu ra tiền, thằng nhãi?” Anh Darry đã tìm thấy bánh và đang chia phần.

“Em sẽ tìm cách,” Sodapop vừa cá quyết với anh vừa ăn bánh.

“Anh có dẫn Sandy tới tiệc không?” tôi hỏi, chỉ nói cho có chuyện. Một sự im lặng tức thì diễn ra. Tôi nhìn quanh. “Có chuyện gì vậy?”

Anh Sodapop ngó ngậy xuống hai bàn chân, nhưng hai tai anh đỏ lên. “Không. Nó đến sống với bà ở Florida rồi.”

“Sao vậy?”

“Nghe này,” thằng Steve nói, đột nhiên nổi xung, “nó có cần phải giải thích cận kề cho mày không? Hoặc vậy hoặc cưới nhau, mà ông bà già nó tí nữa là nổi trận lôi đình khi nghĩ là con gái ông bà đi cưới một thằng nhóc mười sáu tuổi.”

“Mười bảy,” anh Soda nói nhỏ nhẹ. “Ít tuổi nữa là tao mười bảy tuổi rồi.”

“Ôi,” tôi nói, đỏ mặt. Anh Soda cũng chẳng hề lạnh lùng gì đâu; tôi đã có mặt trong mấy trận đấu láo và anh cũng to mồm như ai. Nhưng chưa bao giờ về Sandy. Chưa một lần về Sandy. Tôi nhớ là đôi mắt xanh của con bé sáng lên khi nhìn anh, và tôi lấy làm tiếc cho nó.

Bao trùm tất cả là một sự im lặng nặng nề. Anh Darry bèn nói, “Ta đi làm thôi, Pepsi-Cola.” Anh Darry hiềm khi gọi anh Soda bằng cái biệt danh cục cưng mà bố gọi anh, nhưng lúc đó anh làm vậy vì biết anh Sodapop khổ sở ra sao về chuyện Sandy.

“Tao chẳng muố n bỏ mày ở nhà một mình, Ponyboy à,” anh Darry nói chậm rãi. “Ắ t là tao phải nghỉ phép một ngày thôi.”

“Em đã từng ở nhà một mình rô i mà. Anh không kham nổi việc phải mấ t một ngày lương đâu.”

“Phải, nhưng mày mới vừa về nên quả tình là tao phải ở nhà...”

“Tao làm vú em trông nó cho,” thắ ng Ba Láp nói, né đi khi tôi cho nó một cú đấ m bặt. “Tao chẳng có gì hay hơn để làm cả.”

“Sao mày không đi kiế m việc làm đi?” Steve nói. “Có bao giờ nghĩ đế n chuyện đi làm kiế m sô ng không hả?”

“Đi làm?” Ba Láp thắ t kinh. “Đề rô i hủy hoại thanh danh của tao á? Tao cũng chẳng giữ thắ ng nhóc đây nế u tao mà biế t có một nhà trẻ tử tề nào làm việc thứ Bảy.”

Tôi giật ngược cái ghế nó đang ngồ i và chồ m lên nó, nhưng nó quật tôi xuố ng trong chớp mắ t. Tôi muố n hực cả hơi. Phải hút ít đi thôi, nế u không tôi sẽ chẳng thể chạy thi vào năm tới.

“Đầ u hàng đi.”

“Không,” tôi nói, vùng vẫy, nhưng tôi không còn sức như mọi ngày.

Anh Darry đang mặc áo khoác. “Hai bay rửa chén bát cho xong đi. Nế u muố n bay có thể đi xem phim trước khi đi thăm Dally và Johnny.” Anh ngừng một lát, nhìn thắ ng Ba Láp đang đề tôi bẹp gí. “Ba Láp, thôi đi. Nó coi bộ không được khỏe lắ m. Ponyboy, mày uố ng vài viên aspirin đi và hút vừa vừa thôi. Bữa nay mày mà hút hơn một bao thì tao sẽ lột da mày đó. Hiểu chưa?”

“Dạ,” tôi nói, đứng lên. “Bữa nay anh mà xách hai đồ ́ng vật liệu lộp mái một lúc thì em và anh Soda sẽ lột da anh đó. Hiểu chưa?”

Anh cười một cái toét miệng hiế ́m hoi. “Ừ. Chiế ́u gặp lại tụi mày ghen.”

“Anh đi ghen,” tôi nói. Tôi nghe chiế ́c Ford của bọn tôi *vù đi* và nghĩ: anh Soda lái. Và họ đi.

“... dù sao, tao đang dạo dưới pho ́ và vừa đi tắ ́t qua một con hẻm” - thắ ́ng Ba Láp đang kể cho tôi về ́ một trong những chiế ́n tích của nó trong lúc bọn tôi rửa chén. Ý tôi là, trong lúc tôi rửa chén. Nó ngồ ́i trên tủ bệ ́p, mài cái dao bắ ́m cán đen mà nó rắ ́t đồi tự hào - “... thì tao đụng phải ba thắ ́ng. Tao nói ‘Mẹ kiế ́p’ và tụi nó chỉ nhìn nhau. Đoạn một thắ ́ng nói ‘Bọn tao đáng ra đã xử lý mày rô ́i, nhưng vì mày cũng láu cá như tụi tao nên tụi tao nghĩ chắ ́c mày cũng chẳng có gì đáng lột cả’. Tao nói ‘Anh bạn à, đúng đó’ rô ́i bỏ đi một nước. Bài học: Khi ta gặp một băng sô ́ng ngoài lê ́ xã hội trong một con hẻm thì làm gì là an toàn nhắ ́t?”

“Gọi một tay judo có hạng?” tôi đoán.

“Không, một thắ ́ng sô ́ng ngoài lê ́ xã hội khác!” Thắ ́ng Ba Láp cười ặc ặc, và muo ́n té khỏi tủ vì cười ngắ ́t. Tôi cũng không nén được cười. Nó nhìn mọi sự thật giản dị và biế ́n chúng thành cái gì đó tiế ́u lâm.

“Bọn mình phải dọn dẹp nhà cửa thôi,” tôi nói. “Phóng viên, cảnh sát hay ai đó có thể ghé qua, với lại đắ ́ng nào thì cũng đã đế ́n giờ mắ ́y gã nhà nước đó đế ́n kiểm tra bọn tao rô ́i.”

“Nhà này đâu có bừa bọn gì. Mày phải thắ ́y nhà tao mới được.”

“Tao thấy rõ i. Và nếu mày cảm thấy có trách nhiệm thì mày nên cố đỡ đầu ở nhà đi thay vì cứ lông bông.”

“Chết tiệt, nhóc, tao mà làm vậy thì bà già tao sẽ chết vì sốc mất.”

Tôi ưa mẹ thằng Ba Láp. Bà cũng có khiêu u hài hước và cái kiêu ba phải như nó. Bà không lười biếng như nó, nhưng bà để nó nghịch ngợm mà không bị làm sao. Nhưng tôi cũng chẳng biết nữa - vì gần như chẳng thể nào mà nổi đóa với nó được.

Khi bọn tôi đã xong xuôi cả rõ i, tôi mặc cái áo khoác nâu của Dally vào - sau lưng cháy đen thui - rõ i bọn tôi đi ra đường số Mười.

“Đề tao chở,” Ba Láp nói khi bọn tôi đi bộ lên đường cô vẫy xe đi nhờ, “nhưng thằng xe tao hư rõ i. Suýt làm tao và con Kathy toi mạng đêm nọ.” Nó hất cổ áo khoác da đen lên để che gió khi chằm một điếu thuốc. “Mày phải thấy thằng anh con Kathy mới được. Giờ là thằng du côn rõ i. Nó chơi nhiều đầu đến nỗi đi cũng trượt được. Nó tới tiệm hớt tóc để bôi lại lượt dầu mới chứ không phải cắt tóc nữa.”

Lẽ ra tôi đã cười rõ i, nhưng tôi đang đau đầu kinh khủng. Bọn tôi ghé Tasty Freeze mua Coca rõ i nghỉ chân, và chiếc Mustang xanh đã theo đuôi bọn tôi qua tám khối nhà chạy lại gần. Tôi chút nữa đã định chạy rõ i, còn thằng Ba Láp chắc đã đoán được, vì nó vẫn hơi lắc đầu như mọi khi và thấy cho tôi điếu thuốc. Khi tôi quẹt lửa thì máy thằng Soc hành hung Johnny và tôi ở công viên đã phóc ra khỏi chiếc Mustang. Tôi nhận ra Randy Adderson, bạn trai của con Marcia, và thằng cao kều đã trấn nước tôi suýt chết. Tôi căm ghét chúng. Tại chúng mà thằng Bob chết; tại chúng mà Johnny đang hấp hối; tại chúng mà anh Soda và tôi có thể sẽ bị

tổn vào trại trẻ. Tôi căm ghét chúng một cách cay đắng và khinh bỉ như Dally Winston căm ghét chúng vậy.

Thằng Ba Láp kê cùi chỏ lên vai tôi và dựa vào tôi, rít thuốc lá. “Tụi mày biết luật rồi đó. Không khua tay múa chân trước trận đấu đâu đâu,” nó nói với mấy thằng Soc.

“Bọn tao biết,” thằng Randy nói. Nó nhìn tôi. “Lại đây này. Tao muốn nói chuyện với mày.”

Tôi liếc thằng Ba Láp. Nó nhún vai. Tôi theo thằng Randy đến xe nó, xa khỏi tầm nghe của mấy đứa kia. Bọn tôi ngồi đó trong xe nó một lát, im lặng. Trời ạ, đó là chiếc xe tuyệt cú mèo nhất tôi từng được ngồi lên.

“Tao đã đọc về mày trên báo,” cuối cùng thằng Randy nói. “Sao thế được?”

“Tao chả biết. Chắc tao muốn xử sự anh hùng.”

“Tao thì chắc đã chẳng thể làm thế. Tao thì có lẽ đã để mấy đứa nhóc đó chế t cháy rồi.”

“Chưa chắc đâu. Có lẽ mày cũng sẽ làm giống vậy thôi.”

Thằng Randy rút ra một điếu thuốc và ấn vào cái bật lửa trên xe. “Tao chả biết. Tao chả biết gì nữa cả. Tao lẽ ra chẳng bao giờ tin nổi một thằng Mỡ lại làm được cái gì như vậy.”

“Mỡ’ hay lão chẳng liên quan gì chuyện đó cả. Thằng bạn tao đây kia có lẽ đã không làm vậy. Có thể mày cũng đã làm y như vậy, có thể một thằng bạn mày sẽ không làm. Chuyện đó là vấn đề của riêng từng người.”

“Tao sẽ không tới trận đấu đá tô i nay đâu,” thắ ng Randy nói chậm rãi.

Tôi nhìn nó chăm chú. Nó chừng mười bảy tuổi, vậy mà đã già rô i. Như Dallas vậy. Cherry đã nói bạn bè nó đứng đưng đế n không còn cảm thắ y gì, vậy nhưng nó vẫn còn nhớ mà ngắ m hoảng hờn. Thắ ng Randy lẽ ra phải quá lạnh lù ng đế n không còn cảm thắ y gì, vậy mà vẫn có nỗi đau trong ánh mắ t nó.

“Tao chán ngắ y toàn bộ chuyện này rô i. Chán và mệt mỏi. Bob là một thắ ng tô t. Nó là đứ a bạn thân tô t nhắ t một thắ ng có thể có. Ý tao là, nó là một thắ ng đánh đắ m cừ và độc đắ o và này nọ, nhưng nó còn là một người đàn ông đích thực nữa. Mà y có hiểu không?”

Tôi gậ t.

“Nó chế t - mẹ nó suy sụp thắ n kinh. Họ đã làm hư nó. Ý tao là, hầ u hế t cha mẹ sẽ tự hào có một thắ ng con như thế - bắ nh trai, thông minh, đứ thứ, nhưng họ cứ nhượng bộ nó luôn. Nó cứ cố làm cho ai đó nói ‘Không’ nhưng họ chẳng bao giờ làm vậy. Họ không bao giờ làm vậy. Đó là cái nó muố n. Là ai đó nói ‘Không’ với nó. Có ai đó đặt ra luật, định ra các giới hạn, cho nó cái gì đó đáng tin cậy để nó theo. Đó là điề u tắ t cả bọn tao đề u muố n, thực đắ y. Có lâ n...” - Randy cố toét miệng cười, nhưng tôi dám nói là nó sắp khóc - “có lâ n nó về nhà say không còn biế t trời đắ t gì. Nó tin chắ c họ sẽ nổi cơn tam bắ nh. Mà y biế t họ làm gì không? Họ tưởng đó là chuyện do họ gây ra. Họ tưởng đó là lỗi họ - rắ ng họ đã làm nó thắ t vọng và đẩy nó tới chỗ đó hoặc cái gì đại loại thế . Họ nhận mọi trách cứ và chẳng làm gì nó cả. Giá như ông già á y chỉ nện nó - chỉ một lâ n thôi, biế t đâu nó vẫn còn số ng. Tao không biế t tại sao lại nói điề u này với mà y. Tao chẳng thể nói với ai khác. Bạn bè tao - tụi nó nghĩ tao dở hơi hoặc đã trở nên mê m lù ng. Mà có lẽ cũng đúng vậy. Tao

chỉ biết rằng tao đã chán hết cái vụ lộn xộn này rồi. Thằng nhóc đó - thằng bạn mày đó, thằng bị bóng - ắt nó sẽ chết hả?”

“Ừ,” tôi nói, cô không nghĩ đến Johnny.

“Còn tôi nay... sẽ có đứa bị thương trong trận đấu, biết đâu chừng chết nữa. Tao chán quá vì nó chẳng ích lợi gì cả. Tụi mày không thể thắng, mày biết thế, phải không?” Và khi tôi vẫn làm thinh thì nó nói tiếp: “Tụi mày không thể thắng, dù cho tụi mày có hạ được tụi tao đi nữa. Tụi mày vẫn sẽ ở nơi tụi mày ở trước giờ - tận đây. Và bọn tao vẫn sẽ là những đứa may mắn được mọi ưu đãi. Vậy nên chuyện đó chẳng ích lợi gì sất, đánh đập và giết chóc. Nó chẳng chứng minh cái gì cả. Tụi bay có thắng hay không thì bọn tao cũng sẽ quên nó. Mỡ vẫn sẽ là Mỡ và Soc vẫn sẽ là Soc. Có lúc tao nghĩ chính tụi ở giữa mới thực là những đứa bình thường...” Nó hít vào một hơi sâu. “Nên tao sẽ choảng nếu tao nghĩ nó có ích lợi gì. Tao tính sẽ bỏ thị trấn mà đi. Lầy chiếc Mustang yêu dấu bé bóng và tất cả tiền tao có thể mang theo mà đi khỏi đây.”

“Bỏ nhà đi sẽ chẳng được gì.”

“Ồ, chết tiệt, tao biết chứ,” Randy gằn như thỏn thức, “nhưng tao làm gì được? Tao sẽ bị gán là hèn nhát nếu tao rút lui không tham gia đấu, nhưng tao sẽ giận mình nếu tao làm thế. Tao không biết phải làm sao nữa.”

“Tao sẽ giúp mày nếu tao có thể,” tôi nói. Tôi nhớ giọng nói của Cherry: *Ở đâu thì mọi chuyện cũng đều nặng nề cả*. Lúc đó tôi mới hiểu ra ý nó nói gì.

Nó nhìn tôi. “Không, mày sẽ không làm thế đâu. Tao là một thằng Soc. Tao có một chút tiền và thế là cả thế giới căm ghét tao.”

“Không,” tôi nói, “mày căm ghét cả thế giới.”

Nó chỉ nhìn tôi - qua cách nó nhìn tôi thì nó già đi cũng mười tuổi. Tôi ra khỏi xe. “Nếu mày ở đây thì mày cũng có thể đã cứu mấy đứa nhỏ đó,” tôi nói. “Mày có thể đã cứu tụi nó cũng như bọn tao đã làm.”

“Cám ơn, Mờ,” nó nói, cười toe toét. Đoạn nó khựng lại. “Tao không có ý đó. Ý tao là, cảm ơn, nhóc.”

“Tên tao là Ponyboy,” tôi nói. “Vui được nói chuyện với mày, Randy.”

Tôi bước lại chỗ thằ`ng Ba Láp, và thằ`ng Randy bắ`m còi kêu tụi bạn nó lại lên xe.

“Nó muố`n gì vậy?” Ba Láp hỏi. “Ngài Siêu Soc có gì muố`n nói vậy?”

“Nó không phải là một thằ`ng Soc,” tôi nói, “nó chỉ là một thằ`ng con trai. Nó chỉ muố`n nói chuyện thôi.”

“Mày có muố`n mình đi xem phim trước rô`i đi thăm Johnny và Dallas không?”

“Không,” tôi nói, chậm một điể`u thuố`c nữa. Tôi vẫn còn nhức đầu, nhưng tôi thắ`y đỡ hơn rô`i. Suy cho cùng tụi Soc cũng chỉ là những thằ`ng con trai. Ở đâu thì mọi chuyện cũng đề`u nặng nề` cả, nhưng như vậy hay hơn. Như vậy thì ta có thể nói cả đứa kia cũng là người.

Chương 8

Cô y tá không cho bọn tôi gặp Johnny. Nó đang trong tình trạng nguy kịch. Các khách vào thăm. Nhưng thằng Ba Láp đâu có chịu. Thằng bồ ruột của nó nằm trong đó và nó muốn gặp bạn mình. Cả hai đứa tôi năn nỉ ỉ ôi, nhưng cũng chẳng được gì cho đến khi ông bác sĩ biết chuyện.

“Cho chúng vào đi,” ông nói với cô y tá. “Thằng bé cứ hỏi về tội nó suốt. Giờ thì không sao nữa đâu.”

Ba Láp không nhận thấy cái vẻ lạ trong giọng ông. Đúng rồi, tôi lò mò nhận ra, nó đang hấp hối. Bọn tôi vào, gần như rón rén, vì sự yên tĩnh trong bệnh viện làm hai đứa sợ. Johnny nằm im lìm, mắt nhắm nghiền, nhưng khi thằng Ba Láp nói, “Ê, nhóc Johnny,” thì nó mở mắt ra nhìn bọn tôi, có toét miệng cười. “Ê, hai đứa mày.”

Cô y tá lúc ấy đang kéo máy tầm màn hình màn hình ra liền mỉm cười nói, “Vậy là cuối cùng cậu ấy cũng nói chuyện rồi.”

Ba Láp nhìn quanh. “Họ đồ i xử với mày được không đó, nhóc?”

“Không...” - Johnny hỏn hển - “không cho tao bôi đủ dầu lên tóc.”

“Đừng nói,” Ba Láp nói, kéo một cái ghế lại gần, “chỉ nghe thôi. Lần tới bọn tao sẽ mang cho mày ít dầu tóc. Tôi nay bọn mình sẽ có một trận đấu đả hoành tráng đó.”

Đôi mắt đen to của Johnny mở lớn một chút, nhưng nó không nói gì.

“Thiệt tề là mày và Dally không tham gia được. Đó là trận đánh lớn đầu tiên bọn mình từng có - không kể lần bọn mình hạ băng thằ ng Shepard.”

“Nó vừa ghé,” Johnny nói.

“Tim Shepard?”

Johnny gật đầu. “Đế n thăm Dally.”

Tim và Dallas vẫn luôn là bồ ruột của nhau.

“Mày có biế t mày được nêu tên trên báo vì đã là một anh hùng không hả?”

Johnny gầ n như cười toe khi gật đầu. “Oách quá rô i,” nó cũng ráng nói được, và nhìn cái kiể mắ t nó long lanh, tôi nghĩ một quý ông miề n Nam chẳng ngon gì hơn Johnny Cade.

Tôi cũng thấ y chỉ má y câu thôi cũng đã làm nó mệt rô i; mặt nó xanh như tàu lá, trông thật khiế p. Thằ ng Ba Láp vờ như không nhận thấ y.

“Ngoài dầ u tóc ra mày còn muố n gì nữa không, nhóc?”

Johnny chỉ gật đầu. “Cuố n sách” - nó nhìn tôi - “mày kiế m cho tao cuố n khác được không?”

Cả Ba Láp cũng nhìn tôi. Tôi chưa kể với nó về *Cuố n theo chiề u gió*.

“Nó muố n một quyển *Cuố n theo chiề u gió* để tao đọc cho nó nghe,” tôi giải thích. “Mày chạy xuố ng hiệu tạp phẩm mua một

cuối được không?”

“Được chứ,” Ba Láp sốt sắng nói. “Tụi bay đừng bỏ trốn đó.”

Tôi ngó xuống ghế của thằng Ba Láp và cố nghĩ ra cái gì để nói. “Thằng Dally sẽ ổn thôi,” cuối cùng tôi cất tiếng. “Còn anh Darry và tao, anh em tao giờ êm rồi.”

Tôi biết thằng Johnny hiểu tôi muốn nói gì. Bọn tôi vẫn luôn là bạn thân, và những ngày bơ vơ trong cái nhà thờ ấy đã thắt chặt tình bạn giữa hai đứa tôi. Nó cố mỉm cười lên nữa, rồi đột nhiên trắng bệch ra, hai mắt nhắm nghiền.

“Johnny!” tôi nói, hoảng hốt. “Mày có sao không?”

Nó gật đầu, mắt vẫn nhắm. “Ừ, chỉ là thỉnh thoảng đau. Thường thì không... tao chẳng cảm thấy gì ở nửa dưới lưng...”

Nó nằm thờ khò khè một lát. “Tao đang trong tình trạng khá là tồi tệ, phải không, Pony?”

“Mày sẽ không sao mà,” tôi nói với vẻ vui tươi giả tạo. “Mày sẽ phải khỏe thôi. Bọn tao chẳng làm ăn gì được nếu không có mày.”

Sự thật trong câu nói sau cùng đó tác động mạnh đến tôi. Bọn tôi sẽ chẳng thể nào ăn ý với nhau nếu không có nó. Bọn tôi cần Johnny cũng nhiều như nó cần cả băng vậy. Và vì cùng một lý do.

“Tao sẽ chẳng còn đi đứng lại được nữa,” Johnny cất lời, rồi ngập ngừng. “Cả băng nạng cũng không. Lưng gãy rồi.”

“Mày sẽ không sao đâu mà,” tôi lặp lại cả quyết. Đừng khóc, tôi ra lệnh cho mình, đừng bật khóc, mi sẽ làm Johnny sợ đó.

“Mày muốn biết gì không, Pony? Tao sợ đờ cả người. Tao đã từng nói đến chuyện tự sát...” Nó hít vào một hơi run run. “Giờ thì tao không muốn chết. Chưa đủ dài. Mười sáu năm thì chưa đủ dài. Tao sẽ không buồn phiền gì lắm giá như không phải vẫn còn quá nhiều điều chưa làm và lắm thứ chưa được thấy. Vậy không công bằng. Mày biết sao không? Lần bọn mình ở Windrixville đó là lần duy nhất tao đi xa khỏi xóm bọn mình đó.”

“Mày sẽ không chết mà,” tôi nói, cố ghìm giọng mình xuống. “Và đừng xúc động quá, mày mà cứ vậy thì ông bác sĩ không cho tụi tao vào thăm mày nữa đâu.”

Mười sáu năm ngoài đường và ta học được nhiều lắm. Nhưng hết thấy đều là những thứ sai trái, không phải những thứ ta muốn học. Mười sáu năm ngoài đường ta thấy nhiều lắm. Nhưng hết thấy đều là những cảnh sai trái, không phải những cảnh ta muốn thấy.

Johnny lặng lẽ nhắm mắt nghỉ một lát. Nhiều năm sống ở khu Đông dạy ta đè nén cảm xúc của mình. Nếu không, ta sẽ hết chịu đựng nổi. Phải học cách nguôi ngoai.

Một cô y tá xuất hiện ở cửa. “Johnny,” cô nói nhỏ nhẹ, “mẹ em đến gặp em này.”

Johnny mở mắt. Đầu tiên hai mắt nó mở lớn vì ngạc nhiên, rồi sa sầm. “Tao không muốn gặp bà ta,” nó nói kiên quyết.

“Bà ta là mẹ mày mà.”

“Tao đã nói là tao không muốn gặp bà ta.” Giọng nó cao lên. “Bà ta tới để kể với tao về tất cả những phiền phức tao gây ra cho bà và rằng bà với ông già tao mừng ra sao khi tao chết chứ gì. Thôi, bảo bà để tao được yên thân đi. Một lần” - giọng nó vỡ ra - “chỉ một lần

này thôi hãy để tao yên.” Nó gượng ngồ`i dậy, nhưng nó đột nhiên thở dồ`c, mặt còn trắ`ng hơn cả cái bao gồ`i, rô`i ngắ`t đi.

Cô y tá vội đuổi tôi ra cửa. “Tôi đã sợ sẽ có chuyện như vậy nế`u nó gặp ai rô`i mà.”

Tôi đâm đầ`u phải thắ`ng Ba Láp đang bước vào.

“Giờ bọn em không gặp nó được đâu,” cô y tá nói, vậy là thắ`ng Ba Láp đưa cuố`n sách cho cô. “Hãy làm sao để nó nhìn thắ`y cuố`n sách khi nó tỉnh lại.” Cô câ`m cuố`n sách và khép cửa lại sau lưng. Thắ`ng Ba Láp đứng nhìn cánh cửa hờ`i lâu. “Tao ước gì đó là đứa nào trong bọn mình cũng được chứ không phải Johnny,” nó nói, và một lâ`n này thôi giọng nó nghiêm trang. “Bọn mình có thể xoay xở được mà không câ`n bắ`t cứ ai trừ Johnny.”

Bắ`t thắ`n quay lại, nó nói, “Mình tới thăm Dallas đi.”

Khi bọn tôi bước ra hành lang, bọn tôi thắ`y mẹ của Johnny. Tôi biế`t bà ta. Bà ta là một phụ nữ nhỏ thó, tóc đen suôn và hai mắ`t đen to như mắ`t thắ`ng Johnny. Nhưng chỉ giồ`ng nhau chừng đó thôi. Mắ`t Johnnycake sợ sệt và nhạy cảm; mắ`t bà ta ti tiện và đánh rắ`n. Khi bọn tôi đi ngang, bà ta đang nói, “Nhưng tui có quyề`n thăm nó. Nó là con tui. Sau tắ`t cả những khó nhọc mà cha nó và tui chịu đựng để nuôi nắ`ng nó thì đây là phầ`n thưởng cho bọn tui hả! Nó ưa gặp mắ`y thắ`ng du côn vô lại hơn chính cha mẹ nó...” Thắ`y bọn tôi, bà nhìn với một ánh căm hờn đế`n nỗi tôi muố`n lùi lại. “Là tại tui mày mà ra cả. Lúc nào cũng chạy rong giữa đêm giữa hôm để bị tồ`ng vào nhà đá và có trời biế`t còn gì khác nữa...” Tôi nghĩ bà sắ`p rửa xả bọn tôi. Tôi quả tình đã nghĩ vậy.

Mắ`t thắ`ng Ba Láp nheo nheo lại và tôi sợ nó sắ`p sửa bắ`t đầ`u gây sự. Tôi không thích nghe phụ nữ bị chửi, dù họ có đáng bị đi nữa. “Hèn gì nó ghét cay ghét đắ`ng bà,” Ba Láp độp lại. Nó sắ`p nói đồ`p

chất vào mặt bà ta một trận, nhưng tôi xô nó đi tiếp. Tôi cảm thấy buồn nôn. Hèn gì Johnny không muốn thấy mặt bà. Hèn gì nó qua đêm ở chỗ Ba Láp hoặc nhà chúng tôi, và hôm nào thời tiết tốt thì ngủ ngoài lô đất trống. Tôi nhớ lại mẹ tôi... đẹp đẽ và tuyệt vời, như anh Soda, thông minh và cương nghị, như anh Darry.

“Ôi, trời ơi là trời!” Giọng thằng Ba Láp có vẻ kìm nén và nó rung rúc như sắp khóc hơn bao giờ hết. “Nó phải chịu đựng điều đó.”

Bọn tôi vội vã đi tới thang máy để lên tầng trên. Tôi hy vọng cô y tá đủ khôn ngoan để không cho mẹ Johnny gặp nó. Chuyện đó sẽ giết nó mất.

Lúc bọn tôi bước vào thì thầy Dally đang đôi co với một cô y tá. Nó nhăn răng cười với bọn tôi. “Trời ạ, thầy bọn mày tao mừng quá! Mấy người —— trong bệnh viện này không cho tao hút, và tao muốn ra khỏi đây!”

Bọn tôi ngơ ngác, nhìn nhau cười toe toét. Dally vẫn là con người nhỏ nhen, xấu tính mọi ngày. Nó không việc gì cả.

“Hồi này đây thằng Shepard có ghé thăm tao.”

“Thằng Johnny có nói. Nó muốn gì?”

“Nói nó thấy hình tao trên báo và không tin được là không có hàng chữ ‘Bị truy nã dù còn sống hay đã chết’ bên dưới. Nó đến chủ yếu là để cưa đi cưa lại về trận đấu đã ấy mà. Trời hỡi, bực ơi là bực, tao không được tham gia.”

Chỉ mới tuần trước đây thôi Tim Shepard đã đánh Dally gãy ba cái xương sườn. Nhưng Dally và Tim Shepard vẫn luôn là bạn thân; dù có đánh nhau thế nào thì tụi nó cũng là hai đứa cùng một giuộc, và tụi nó biết điều đó.

Dally cười nhăn nhăn với tôi. “Nhóc, bữa đó mày làm tao sợ thấ y ông bà ông vải luôn. Tao tưởng tao làm mày ché t rô i chớ.”

“Tao?” tôi nói, ngơ ngác. “Tại sao?”

“Lúc mày nhảy ra khỏi cái nhà thờ đó. Tao chỉ định đánh mày vừa đủ mạnh để mày gục xuô ng rô i dập tắt lửa, nhưng khi mày đổ phịch xuô ng như một tấ n chì thì tao tưởng mình đã quá tay làm mày ché t gãy cổ rô i chứ.” Nó ngẫm nghĩ một lát. “Dù sao thì tao cũng mừng là không.”

“Tao dám chấ c thề ,” tôi nói rô i cười toét. Tôi chưa hê ư a thấ ng Dally - nhưng nghĩ kỹ thì, lâ n đầ u tiên, tôi có cảm tưởng nó là bạn tôi. Và tấ t cả chỉ vì nó mừng là đã không làm tôi ngủm mấ t.

Dally nhìn ra cửa sổ. “Ừ...” - nó nghe như không có chuyện gì - “thấ ng nhóc sao rô i?”

“Bọn tao vừa mới từ đầ ng nó lại đây,” Ba Láp nói, và tôi biế t chấ c là nó đang cân nhấ c xem có nên nói cho Dally nghe sự thật không. “Tao không hiểu những thứ kiểu này... nhưng... ừ thì, tao thấ y nó hình như khá tệ. Nó ngấ t trước khi bọn tao đi.”

Đường quai hàm của thấ ng Dally trấ ng ra khi nó nghiê n răng vắng tục.

“Ba Láp, mày còn con dao bấ m cán đen làm kiềng đó chứ hả?”

“Ừ.”

“Đưa nó đây.”

Ba Láp thò tay vào sau túi quầ n lâ y chiế n lợi phẩm của nó. Đó là một con dao bấ m cán đen tuyề n, dài hai tấ c rưỡi, có thể búng ra chỉ trong nháy mắ t. Đó là phầ n thưởng cho hai giờ đờ ng hô òng

vòng trong một cửa hiệu đồ nghề kim để đánh lạc hướng nghi ngờ. Nó giữ cho con dao sắc như dao cạo. Theo tôi biết thì con dao băm chưa lụi ai bao giờ; khi nào cần dao thì Ba Láp chỉ dùng con dao nhíp thường của nó thôi. Nhưng con dao đó là vật trung bày, niềm tự hào và niềm vui của nó - mỗi lần nó tình cờ gặp một thằng du côn mới là nó lôi con dao ra khoe ngay. Dally biết con dao có ý nghĩa thế nào đối với thằng Ba Láp, và nếu nó cần một con dao quá đến nỗi phải hỏi tới thì, ừ, nghĩa là nó cần một con dao. Tất cả chỉ có vậy. Ba Láp đưa con dao cho Dally không chút do dự.

“Tôi nay bọn mình phải thằng trận đó,” Dally nói. Giọng nó đánh lại. “Bọn mình phải trả thù bọn Soc. Vì Johnny.”

Nó nhét con dao dưới gô-i và nằm xuống lại, nhìn trân trân lên trần nhà. Bọn tôi ra về. Bọn tôi biết tốt hơn là không nói gì với Dally khi mắt nó rực lửa và nó đang trong tâm trạng như vậy.

Hai thằng quyết định bắt xe buýt về nhà. Chỉ là tôi không thấy hứng đi bộ hay cộ vẫy xe đi nhờ lắm. Ba Láp để tôi ngồi ở ghế dài trạm xe buýt trong khi nó tới trạm xăng mua ít thuốc lá. Tôi thấy hơi nôn nao trong bụng, đầu óc choáng váng. Tôi gằn như đã thiếp đi thì cảm thấy bàn tay ai đó để lên trán. Tôi giật mình. Ba Láp nhìn xuống tôi lo lắng. “Mày thấy ổn không đó? Mày nóng dữ quá.”

“Tao ổn,” tôi nói, và khi nó nhìn tôi như thể không tin tôi, tôi có hơi hoảng. “Đừng mách anh Darry, nghen? Thôi mà, Ba Láp, làm bộ ruột đi mà. Đến tôi là tao khỏe ra thôi. Tao sẽ uống cả nắm aspirin.”

“Thôi được,” Ba Láp nói miễn cưỡng. “Nhưng ông Darry sẽ giết tao mất nếu mày bệnh rồi mà vẫn cứ đánh nhau.”

“Tao không sao mà,” tôi nói, hơi nổi giận. “Và nếu mày làm thình, anh Darry sẽ chẳng hay biết gì cả đâu.”

“Mày biết sao không?” Ba Láp nói khi bọn tôi ngồi xe buýt về nhà. “Mày tưởng mày sẽ có thể nghịch ngợm mà không bị làm sao, sống với các anh mày một cách thoải mái, nhưng thực chất Darry lại nghiêm khắc với mày hơn ông bà già mày, phải không?”

“Phải,” tôi nói, “nhưng bố mẹ tao đã nuôi dạy hai thằng con trước khi có tao. Anh Darry thì không.”

“Mày biết không, thứ duy nhất khiến Darry không thể trở thành một thằng Soc là bọn mình đó.”

“Tao biết,” tôi nói. Tôi đã biết điều đó từ lâu rồi. Đã đành là không có nhiều tiền, nhưng lý do duy nhất khiến Darry không thể làm một thằng Soc là bọn tôi. Băng. Tôi và Soda. Darry quá thông minh, anh không thể là một thằng Mờ được. Tôi không rõ làm sao mình biết, tôi chỉ biết thôi. Và tôi có phần hơi tiếc.

Tôi nín thình háu như suốt quãng đường về nhà. Tôi đang nghĩ đến trận đấu. Tôi có cảm giác nôn nao trong bụng, không phải vì bị bệnh. Đó chính là kiểu khổ sở bất lực tôi cảm thấy trong cái đêm bị anh Darry quát mắng vì đã ngủ ngoài lộ đất. Ngoài ra còn là một nỗi sợ rợn người, như thể sắp có một cái gì đó xảy ra mà chẳng đứa nào trong bọn tôi có thể ngăn được. Khi hai đứa xuống xe buýt thì tôi rót cuộc cũng nói ra điều đó. “Tôi nay - tao không thích nó chút nào.”

Ba Láp vờ không hiểu. “Tao chưa hề thấy mày xử sự nhất gan khi đánh đấu đó ghen. Ngay cả hôm mày còn nhỏ.”

Tôi biết nó đang cố chọc tức tôi, nhưng dù gì tôi cũng vẫn mặc cẩu. “Tao không nhất gan, Mathews Ba Láp, và mày biết điều đó,”

tôi giận dữ nói. “Chẳng phải tao là người nhà Curtis, cũng như anh Soda và Darry sao?”

Ba Láp không phủ nhận điều này được, nên tôi nói tiếp: “Tao muốn nói là, tao có linh cảm khủng khiếp là có gì đó sắp xảy ra.”

“Cái gì đó sắp xảy ra. Bọn mình sắp đạp lòi ruột bọn Soc, thế đấy.”

Ba Láp hiểu tôi muốn nói gì, nhưng cứ khẳng khẳng làm bộ không hiểu. Có vẻ như nó cảm thấy nếu ta nói gì đó đúng, thì tức thì điều đó sẽ đúng thật, bất luận thế nào. Cả đời nó cứ kiểu đó, và tôi không chờ thấy nó thay đổi. Nếu là anh Sodapop thì chắc anh đã hiểu, và anh em tôi đã có thể cố cùng nhau hiểu cho ra, nhưng Ba Láp không phải là anh Soda. Không đời nào.

Cherry Valance đang ngồi trong chiếc Corvette của nó cạnh lô đất trống khi bọn tôi đi ngang. Mái tóc dài của nó kẹp lên, giữa ban ngày nó trông còn xinh hơn. Chiếc Sting Ray đó mới thật là keng. Một chiếc đồ tươi. Hết sảy.

“Chào, Ponyboy,” nó nói. “Chào, Ba Láp.”

Ba Láp dừng chân. Rõ ràng là Cherry đã đến đó rồi, cái tuấn Johnny và tôi ở Windrixville.

“Có chuyện gì với mấy ông lớn thế?”

Con bé thắt chặt mấy sợi dây trên áo khoác trượt tuyết. “Tụi nó sẽ chơi kiểu mấy cậu. Không vũ khí, chơi đẹp. Luật của mấy cậu.”

“Cậu chắc chứ?”

Con bé gật. “Randy nói với tui như vậy. Nó biết chắc.”

Ba Láp xoay người và cất bước về nhà. “Cảm ơn há, Cherry.”

“Ponyboy, nán lại lát đã,” Cherry nói. Tôi dừng và trở lại bên xe nó. “Randy sẽ không có mặt trong vụ ầu đã đâu.”

“Ừ,” tôi nói. “Tôi biết rồi.”

“Nó không sợ. Nó chỉ chán ghét đánh đấm thôi. Bob...” Con bé nuốt khan, rồi khẽ khàng nói tiếp. “Bob là bạn thân của nó. Từ hồi tiểu học.”

Tôi nghĩ đến anh Soda và Steve. Sẽ ra sao nếu một trong hai người thấy người kia bị giết chết? Chuyện đó có làm họ dừng đánh đấm không? Không, tôi nghĩ, điều đó có lẽ sẽ khiến anh Soda dừng lại, nhưng Steve thì không. Nó sẽ tiếp tục hận thù và đánh nhau. Chắc đó cũng là điều Bob sẽ làm nếu kẻ nãm xuống là Randy thay vì nó.

“Johnny sao rồi?”

“Không khá lắm,” tôi nói. “Cậu có tới thăm nó không?”

Nó lả c đâu. “Không. Tôi không thể.”

“Sao không?” tôi hỏi. Ít nhất thì nó cũng phải làm được việc đó. Chính bạn trai của nó đã gây ra mọi chuyện... nhưng rồi tôi dừng. Bạn trai của nó...

“Tôi không thể,” nó nói giọng nhỏ nhẹ, tuyệt vọng. “Nó đã giết Bob. Ô, thì chắc Bob đã sinh sự. Tôi biết nó đã làm vậy. Nhưng tôi không thể nhìn kẻ đã giết nó. Mấy người chỉ thấy mặt xâu của nó thôi. Đôi lúc nó cũng tử tế, và thân thiện. Nhưng khi nó say... chỉ cái phần đó trong nó đánh Johnny thôi. Tôi đã biết đó là Bob khi nghe cậu kể lại câu chuyện. Nó rất tự hào về mấy chiếc nhẫn của mình. Sao người ta lại bán rượu cho mấy thằng con trai vậy? Tại sao? Tôi

biết có luật cấm chuyện đó, nhưng bọn trẻ vẫn cứ mua được. Tui không thể đi thăm Johnny. Tui biết mình còn quá trẻ để yêu đương và này nọ, nhưng Bob là cái gì đó đặc biệt. Nó không như những thằng khác. Bob có cái gì đó khiến mọi người đi theo, cái gì đó làm nó khác biệt, có lẽ hay hơn nhiều người một chút. Cậu hiểu tui nói gì không?”

Tôi hiểu. Cherry đã nhìn thấy chính điều ấy ở Dallas. Vì vậy mà con bé sợ gặp phải Dallas, sợ phải lòng nó. Tôi hiểu rất rõ nó muốn nói gì. Nhưng nó cũng muốn nói là nó sẽ không đi thăm Johnny vì Johnny đã giết thằng Bob. “Được thôi,” tôi nói gay gắt. Chẳng phải lỗi Johnny khi Bob là một thằng say khướt còn Cherry chọn mấy thằng con trai khoái sinh sự. “Tui cũng không muốn cậu gặp nó. Cậu là kẻ phản bội lại chính nhóm của mình và không trung thành với bọn tui. Cậu nghĩ cậu làm gián điệp cho bọn tui thì sẽ bù lại được cái thực tế là cậu ngồi đó trong một chiếc Corvette còn anh trai tui phải thôi học để kiếm việc làm sao? Cậu đừng bao giờ cảm thấy ái ngại cho bọn tui. Cậu đừng bao giờ có bố thí cho bọn tui và rồi cao ngạo về chuyện đó.”

Tôi toan quay người bỏ đi, nhưng có cái gì đó trên mặt Cherry khiến tôi dừng lại. Tôi xâu hổ - tôi không chịu nổi thấy con gái khóc. Nó không khóc, nó chỉ rung rung sắp khóc.

“Tui không có bố thí cho bọn cậu, Ponyboy à. Tui chỉ muốn giúp. Tui đã ưa cậu ngay từ đầu... cách cậu nói chuyện. Cậu là đứa tử tế, Ponyboy. Cậu có nhận thấy là ngày nay người tử tế hiếm hoi ra sao không? Cậu sẽ không có giúp tui nếu cậu có thể sao?”

Tôi sẽ. Tôi sẽ giúp cả nó và Randy, nếu tôi có thể. “Nè,” tôi đột ngột nói, “bên khu Tây cậu thấy hoàng hôn thật đẹp không?”

Nó chớp mắt, giật mình, rồi mỉm cười. “Đẹp lắm.”

“Ở khu Đông cậu cũng có thể thấy nó thật đẹp nữa,” tôi nói khẽ.

“Cảm ơn, Ponyboy.” Nó mỉm cười qua làn nước mắt. “Cậu hiểu được đó.”

Nó có đôi mắt màu xanh lá. Tôi đi tiếp, thông thả về nhà.

Chương 9

Khi tôi về đến nhà thì đã gần sáu rưỡi. Trận đấu đã được ấn định lúc bảy giờ, vậy là tôi trễ bữa tối, như thường lệ. Tôi luôn về trễ. Tôi quên mất cả giờ giấc. Anh Darry đã nấu xong bữa tối: gà nướng, khoai tây và bắp - hai con gà vì cả ba đứa tôi ăn rất khỏe. Nhất là anh Darry. Dù thích gà nướng, tôi cũng chẳng thể nuốt nổi miếng nào. Nhưng tôi lại nuốt năm viên aspirin, khi Darry và Soda không thấy. Tôi vẫn luôn làm thế vì ban đêm tôi ngủ không yên. Anh Darry tưởng tôi chỉ uống một, nhưng tôi thường uống bốn viên. Tôi nghĩ năm viên sẽ giúp mình cầm cự qua trận đấu và biết đâu chừng tôi cũng khư được cơn đau đầu.

Rồi tôi vội đi tắm và thay đồ. Tôi, Soda và Darry luôn diện thật keng trước mỗi trận đấu. Với lại, bọn tôi muốn cho mấy thằng Soc đó thấy là bọn tôi không phải rác rưởi, là bọn tôi cũng gần như chúng thôi.

“Anh Soda ơi,” tôi gọi từ phòng tắm, “hồi anh bắt đầu cạo râu là khi nào?”

“Hồi tao mười lăm tuổi,” anh la lớn.

“Còn anh Darry thì khi nào?”

“Hồi anh mười ba. Sao thế? Bộ mày tính nuôi râu để ra đấu à?”

“Anh tệ u ghê. Tụi mình phải đưa anh lên tờ *Reader's Digest* mới được. Em nghe nói họ trả bọn xu cho những thứ tiêu lâm đó.”

Soda cười và quay ngay qua chơi xì phé với Steve trong phòng khách. Darry mặc áo phong đen bó sát, để lộ hết cơ bắp trên ngực và cả cơ bụng săn phẳng của anh. Thật xui cho thằng Soc nào phải chơi với anh, tôi nghĩ khi trông một cái áo phong sạch và quần jean mới giặt. Tôi ước áo phong của mình ôm hơn - tôi khá cường tráng khi mặc cỡ này, nhưng tôi đã sụt cân ở Windrixville và nó không còn vừa nữa. Đêm đó trời lạnh và áo phong chẳng phải là thứ y phục ấm nhất trên đời, nhưng chẳng ai lại thấy lạnh trong một trận đấu đá cả, lại nữa, áo khoác làm ta khó cử động linh hoạt.

Anh Soda, Steve và tôi đã bôi nhiều dầu tóc hơn cần thiết, nhưng vì bọn tôi muốn chứng tỏ mình là Mỡ. Tôi nay bọn tôi có thể tự hào về điều đó. Tụi Mỡ có thể chẳng có gì nhiều, nhưng chúng tôi có tiếng tăm. Cái đó cộng với tóc dài. (Thế giới kiểu gì vậy, khi mà tôi chỉ có thể tự hào về mỗi một thứ là tiếng tăm một thằng du côn, và mái tóc bôi dầu? Tôi không muốn làm một thằng du côn, nhưng ngay cả khi không trộm cắp, trăn lột và say xỉn thì tôi cũng bị gán cho là đồ mạt hạng. Sao tôi lại phải tự hào về điều đó? Thậm chí tại sao tôi lại phải vờ tự hào về điều đó?) Darry chưa bao giờ ủng hộ để tóc dài. Tóc anh lúc nào cũng cắt ngắn sạch sẽ.

Tôi ngồi nơi ghế bành trong phòng khách, chờ máy đưa còn lại trong băng tới. Nhưng dĩ nhiên, tôi nay đưa duy nhất tới là thằng Ba Láp; Johnny và Dallas sẽ không có mặt. Soda và Steve đang chơi bài và cãi nhau như thường lệ. Anh Soda vẫn cứ bông lơn và làm hề liên tục, còn Steve thì vặn radio to hết cỡ làm tôi muốn thủng cả màng nhĩ. Đã đành ai cũng nghe to như vậy cả, nhưng khi ta bị nhức đầu thì nó thật kinh khủng.

“Anh thích đấu đá, phải không, anh Soda?” tôi đột ngột hỏi.

“Phải, đương nhiên rồi.” Anh nhún vai. “Tao thích đấu đá.”

“Tại sao?”

“Tao chẳng biết.” Anh nhìn tôi, ngơ ngác. “Nó là hành động. Là thi thố. Như đua xe hay khiêu vũ hay đại loại thế.”

“Chết tiệt,” thằng Steve nói, “tao muốn đập vỡ sọ tụi Soc đó. Khi lâm trận tao chỉ muốn nện thằng kia một trận ra trò. Tao cũng thích nữa.”

“Tại sao anh thích đánh nhau, anh Darry?” tôi hỏi, ngược nhìn anh khi anh đứng sau tôi, tựa người vào cửa bể p. Khi anh lại nhìn tôi cái nhìn như muốn che giấu suy nghĩ, thì Soda đã toáng lên: “Anh khoái khoe cơ bắp đó mà.”

“Tao sắp khoe với mày đó, bô tèo, nếu mày mà còn lả m lời nữa.”

Tôi ngẫm nghĩ điều Soda vừa nói. Chuyện đó đúng. Darry thích bất cứ việc gì đòi hỏi sức mạnh, như nâng tạ, chơi bóng hay lợp mái nhà, tuy anh cũng tự hào mình thông minh nữa. Dù Darry chưa hề nhắc gì đến chuyện đó, nhưng tôi biết anh thích đánh đấm. Tôi cảm thấy mình chẳng giống ai. Tôi sẽ choảng với bất kỳ ai bất cứ lúc nào, nhưng tôi không thích làm vậy.

“Tao không biết mày có nên tham gia trận này không nữa, Pony,” anh Darry chậm rãi nói.

Ồi, không, tôi nghĩ mà sợ chết khiếp. Tôi phải tham gia chứ. Ngay lúc này, thứ quan trọng nhất trong đời tôi là trợ lực cả băng hạ tụi Soc. Đừng để anh bắt mình ở nhà lúc này. Mình phải có mặt trong trận đó.

“Tại sao? Trước giờ em vẫn luôn trụ được mà, đúng không?”

“Ừ,” Darry vừa nói vừa cười toe toét tự hào. “Mày choảng rất cừ so với một thằng nhóc sức vóc như mày. Nhưng lúc trước mày sung sức. Còn hiện giờ mày đã sụt cân và trông không được khỏe lắm, nhóc. Mày căng thẳng quá.”

“Chết tiệt,” Soda nói, cô lấy quần áo trong giày ra sao cho thằng Steve không thấy, “bọn mình đùa nào chẳng trở nên căng thẳng trước một trận đấu. Tôi nay cứ để nó choảng đi anh. Da thịt thì chẳng bao giờ làm hại ai - không vũ khí, không hung hiểm.”

“Em sẽ không sao đâu mà,” tôi nài nỉ. “Em sẽ tóm một thằng nhỏ con thôi, được chưa?”

“Thôi được, lần này không có Johnny...” - Johnny và tôi thỉnh thoảng hợp sức chơi một thằng bự con - “nhưng nghĩ lại thì Curly Shepard cũng sẽ không có mặt, cả Dally nữa, vậy nên bọn mình cần bắt kỳ ai mình tập hợp được.”

“Chuyện gì đã xảy ra với Shepard vậy?” tôi hỏi, nhớ lại thằng em của Tim Shepard. Curly, một thằng Tim gan góc, điềm tĩnh, tàn nhẫn thu nhỏ, và bọn tôi có lần đã chơi ngu khi giết đuối vào ngón tay nhau. Bọn tôi đứng đó, nghiêng rặng nghiêng lợi, mặt mày xâu lại, mồ hôi mồ kê ròng ròng trên mặt và mùi da thịt cháy làm bọn tôi buồn nôn, không đùa nào chịu nổi, cho đến khi thằng Tim tình cờ đi ngang. Khi nó thấy là bọn tôi quá đã dốt thùng tay nhau rồi thì nó đập đầu hai đứa vào nhau, thế sẽ siết cổ bọn tôi nếu bọn tôi còn biểu diễn các trò nguy hiểm kiểu đó lần nữa. Đầu ngón tay tôi vẫn còn vết theo. Curly là một thằng du côn dưới phố tầm tầm, bặm trợn và không mấy sáng láng, nhưng tôi khoái nó. Nó chịu được tất.

“Nó vào nhà đá rồi,” Steve nói, đá văng quần áo trong giày Soda ra. “Trong trại cải huấn à.”

Lại nữa à? Tôi nghĩ, rồi nói: “Cho em đánh nhau đi, anh Darry. Nếu là dao, dây xích hay gì đó thì đã đành một nhẽ. Đáng này chẳng ai lại bị thương trong một trận đấu tay không cả.”

“Thôi được” - Darry nhượng bộ - “tao nghĩ là được. Nhưng cẩn thận ghen, và có bị bí thì la lên rồi tao tháo vòng vây cho.”

“Em không sao đâu mà,” tôi chán chường. “Sao anh chẳng bao giờ lo cho anh Sodapop nhiều như vậy? Em không thấy anh lên lớp anh ấy gì cả.”

“Trời ạ” - Darry cười toe và khoác vai Soda - “đây là thằng em mà tao chẳng phải lo gì cả.”

Soda trườn mép n thui vào sườn anh.

“Nhóc này biết dùng cái đầu của nó mà.”

Sodapop nhìn xuống tôi với vẻ trịch thượng giả vờ, nhưng Darry nói tiếp: “Ta có thể thấy nó dùng cái đầu cho một thứ - để tóc dài.” Anh né cái cú đâm bạt của Soda và bỏ đi ra cửa.

Ba Láp thò đầu vào cửa đúng lúc anh Darry đang tung người ra. Nhảy vọt xuống thêm, anh Darry biểu diễn nhào lộn trên không, chạm đất, rồi nhảy bật lên trước khi anh Soda bắt kịp anh.

“Cừ lắm,” Ba Láp nói vui vẻ, nhướn một bên mày, “tao thấy mày sung sức để đấu đấu đó. Mọi người thấy vừa ý cả chứ?”

“Tuyệt!” Soda thét lên khi cả anh cũng tung người nhào lộn xuống thêm. Anh búng người dậy để đi bằng tay rồi lộn vòng tay không chạm đất qua sân để tỏ ra ăn đứt phần trình diễn của anh Darry. Sự hào hứng thật dễ lây lan. Hú lên như một tên mọi da đỏ, Steve băng qua bãi cỏ bằng những bước nhảy vọt tung người, dừng lại thành linh, rồi lộn vòng lại. Bọn tôi đứa nào cũng biết biểu diễn

nhào lộn vì Darry đã học một khóa thể thao ở Hiệp hội Thanh niên Cơ Đốc rồi dành cả mùa hè dạy lại cho bọn tôi tất cả mọi thứ anh học được, vì lẽ nó có thể có ích khi choảng nhau. Quả vậy, nhưng có lần nó cũng đã khiến thằng Ba Láp và Soda phải vào khám. Hai người họ búng người trên không dọc vỉa hè dưới phố, đi bằng hai tay, nhưng như vậy lại làm cản trở dân chúng và cảnh sát. Mà thôi, họ làm gì thì cứ kệ họ.

Hú một tiếng đả y hưng phấn, tôi làm một vòng nhào lộn tay không chạm đất xuống mấy bậc thềm hàng hiên, tiếp đất, rồi lần mình đứng lên. Ba Láp làm tương tự sau tôi.

“Ta là Mỡ,” anh Soda hát. “Ta là một thằng vị thành niên phạm pháp và thằng du côn. Ta bơi lội tên tuổi thành phố xinh đẹp của ta. Ta đánh người. Ta cướp trạm xăng. Ta là mối đe dọa cho xã hội. Chà, ta vui biết bao!”

“Mỡ... Mỡ... Mỡ...” Steve ê a. “Ôi, nạn nhân của môi trường, những kẻ thiệt thòi, hư hỏng, du côn vô tích sự!”

“Tội phạm vị thành niên, tội bay thật vô tích sự!” Darry hét to.

“Tóm cổ tội nó, lũ da trắng mặt hạng,” Ba Láp nói giọng hóm hỉnh. “Ta là Soc. Ta là kẻ ăn trên ngồi trốc ăn mặc bảnh bao. Ta mở tiệc bia, lái xe xịn, đập phá cửa sổ tại các bữa tiệc sang trọng.”

“Thế tội bay làm gì mua vui?” tôi hỏi giọng nghiêm túc, kính sợ.

“Ta hành hung bọn Mỡ!” Ba Láp hét lên, rồi nhào lộn.

Bọn tôi bình thản đi bộ tới lô đất. Ba Láp là đứa duy nhất mặc áo khoác; nó có hai lon bia nhét trong áo. Nó luôn say trước mỗi trận đấu. Trước bất cứ sự kiện gì khác nữa, nếu chịu khó để ý. Tôi lấc cấc. Tôi không muốn thấy cái ngày mình phải nhờ một lon bia

mới gan lên được. Lúc trước tôi đã thử uống một lần. Thứ đó có mùi vị thật khiếp, tôi ngã bệnh, nhức đầu, và khi Darry biết ra, anh căm tức tôi ở nhà suốt hai tuần. Nhưng đó là lần cuối cùng tôi uống. Tôi đã thấy quá đủ những gì mà uống rượu gây ra cho ta ở nhà Johnny rồi.

“Nè, Ba Láp,” tôi nói, quyết định kết thúc vòng điều tra của mình, “tại sao mày thích đánh nhau?”

Nó nhìn tôi như thể tôi hóa điên rồi. “Chết tiệt, ai chẳng đánh nhau.”

Nếu ai cũng nhảy xuống sông Arkansas, ông bạn Ba Láp chắc cũng sẽ theo họ sát gót quá. Rồi tôi hiểu ra. Soda đánh cho vui, Steve vì hận thù, Darry vì kiêu hãnh, còn Ba Láp vì hòa theo. Tại sao mình đánh nhau? tôi nghĩ, và không nghĩ ra được một lý do nào thật chính đáng. Chẳng có lý do nào thật chính đáng để đánh nhau, trừ phi là tự vệ.

“Nghe này, Soda, mày với thằng Pony,” Darry nói trong lúc bọn tôi sải bước trên đường, “cảnh sát mà ló mặt là hai bay phải chuồn khỏi đó ngay. Mấy thằng còn lại tại tao chỉ bị tù thôi. Còn hai bay có thể bị tống vào trại trẻ đó.”

“Chẳng ai trong xóm này lại đi gọi cảnh sát đâu,” Steve nói cả quyết. “Họ biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ làm thế.”

“Cũng thế cả, hai bay biết ngay khi có mùi rả c rồi. Nghe tao không đó?”

“Anh chắc chắn chẳng cần bộ khuếch đại đâu,” Soda nói rồi thè lưỡi sau lưng Darry. Tôi cố nín cười. Nếu bạn muốn thấy cái gì buồn cười, thì đó là một thằng du côn bặm trợn đang lè lưỡi với anh trai nó.

Khi bọn tôi tới lô đất trống thì Tim Shepard và đồng bọn đã chờ bọn tôi rồi, cùng với băng vùng Brumly, một khu ngoại ô. Tim là một thằng mười tám tuổi già còm, như mèo, trông như một mẫu tội phạm vị thành niên ta thấy trong phim và tạp chí. Nó có mái tóc đen quăn đúng điệu, hai mắt nung nấu, và một vết sẹo dài từ thái dương xuống cằm mà một thằng lang thang đã choảng nó bằng vỏ chai đập bể. Nó có ánh mắt hung tợn, đánh rắm, còn mũi thì bẻ hai lần rồi. Như Dally, kiểu cười của nó nham hiểm và cay đắng. Nó là một trong những đứa khoái làm thằng du côn. Mấy đứa còn lại trong băng của nó cũng đều vậy cả. Cả bọn con trai ở Brumly nữa. Những thằng du côn trẻ - lớn lên sẽ là những thằng du côn già. Tôi chưa hề nghĩ đến điều đó trước đây, nhưng tại nó chỉ trở nên tệ hơn khi già đi, không khá hơn. Tôi nhìn anh Darry. Khi già đi anh sẽ không trở thành du côn. Anh sẽ đến đâu đó. Sống kiểu bọn tôi sống chỉ càng làm anh quyết tâm đến một nơi nào đấy. Vì vậy mà anh khá hơn mấy thằng còn lại chúng tôi, tôi nghĩ. Anh sẽ đi đâu đó. Và tôi sẽ như anh. Tôi sẽ không sống trong một xóm bản thiu suốt đời.

Tim có cái nhìn đói khát, dữ dội của một con mèo hoang - nó luôn gợi cho tôi nghĩ đến hình ảnh đó, một con mèo hoang - và nó động tay động chân luôn. Đàn em của nó từ mười lăm đến mười chín tuổi, những tính cách chai sạn đã quen với kỷ luật thép thằng Tim đặt ra. Đó là sự khác nhau giữa băng tại nó và băng bọn tôi - tại nó có đại ca và có tổ chức; bọn tôi chỉ là những đứa bạn thân kề vai sát cánh với nhau - mỗi người là thủ lĩnh của chính mình. Có lẽ chính vì vậy mà bọn tôi có thể hạ bại nó.

Tim và đại ca đội Brumly lại gần bắt tay từng đứa bọn tôi - chúng tỏ các băng bọn tôi là một phe trong trận đấu này, dù hầu hết mấy thằng trong hai băng không hẳn là đứa tôi muốn gọi là bạn. Khi tới chỗ tôi thằng Tim nhìn tôi thật kỹ, chắc nhớ lại chuyện

thằng em nó và tôi đã chơi ngu. “Mày và thằng nhóc tóc đen ít nói là đứa đã khử thằng Soc hả?”

“Phải,” tôi nói, vờ tự hào về chuyện đó; rồi tôi nghĩ đến Cherry và Randy mà nôn nao trong bụng.

“Làm khá đấy, nhóc. Curly lúc nào cũng khen mày là một thằng nhóc được lắm. Thằng Curly sẽ phải nếm trải cái huân sáu tháng.” Tim nhăn răng cười thăm nảo, chắc đang nghĩ đến thằng em đầu bò đầu bươu của nó. “Nó bị thộp cổ khi đang lén vào một tiệm rượu, thằng oắt...” Nó tiếp tục gọi Curly bằng mọi tên gọi không tin nổi là tồn tại dưới gầm trời này - theo lối suy nghĩ triu mệnh của riêng Tim.

Tôi quan sát trận địa mà hãnh diện. Tôi là đứa nhỏ tuổi nhất ở đó. Ngay cả thằng Curly, nếu có mặt, cũng đã sang tuổi mười lăm rồi, vậy là nó già hơn tôi. Tôi dám chắc là Darry cũng nhận thấy điều đó, và dù anh tự hào, tôi cũng biết anh đang lo. Chết tiệt, tôi nghĩ, lần này mình sẽ choảng nhau thật cừ để anh không bao giờ còn phải lo về mình nữa. Mình sẽ cho anh thấy là ngoài anh Sodapop ra cũng còn có ai khác biết dùng cái đầu.

Một thằng trong băng Brumly ngoắt tôi qua. Bọn tôi chủ yếu đứng yên trong hàng ngũ băng của mình, nên tôi có chút trù trù khi lại chỗ nó, nhưng tôi nhún vai. Nó hỏi mượn một điếu thuốc, rồi châm hút. “Gã to con cùng tụi mày đó, mày biết gã rõ không?”

“Tao phải biết chứ, là anh tao mà,” tôi nói. Tôi không thể chỉ thật thà nói “Biết”. Tôi biết Darry cũng như anh biết tôi, và chuyện đó thì đâu nói lên được gì mấy.

“Không đùa đó chứ? Tao nghĩ là gã sẽ bị gọi lên để khai hỏa đây. Gã là tay đấm được chứ hả?”

Ý nó là kẻ tham gia ẩu đả đấ y. Tụi Brumly đó có vô n từ vựng thật quái. Tôi không tin phân nửa tụi nó biế t đọc báo hay đánh vậ n được gì quá tên mình, và chuyện đó lộ cả ra trong lời ăn tiế ng nói của tụi nó. Ý tôi là, ta cứ thử lôi một thắ ãng gọi ẩu đả là “trận đấ m” ra thì ta có thể biế t ngay là nó chẳng học hành mấ y.

“Ừ,” tôi nói. “Nhưng sao lại là anh ấ y?”

Nó nhún vai. “Sao lại là ai khác?”

Tôi nhìn một lượt các băng bọn tôi. Hầ u hế t mấ y thắ ãng Mỡ không có sức vóc ngon lành gì mấ y. Tụi nó phầ n lớn gầ y nhom và có phầ n dây người như loài báo. Cái đó phầ n vì tụi nó không được ăn nhiề u và phầ n vì tụi nó khuỳnh vai. Darry thì trông cứ như thể có thể đố n ngã bấ t kỳ đũa nào ở đó. Tôi nghĩ hầ u hế t đề u căng thẳng vì cái luật “không vũ khí”. Tôi không rõ về mấ y thắ ãng Brumly, nhưng tôi biế t băng thắ ãng Shepard đã quen choảng nhau bắ ãng bấ t cứ thứ gì tụi nó vớ phải - sên xe đạp, dao, chai, ổ ng sắ t, gậy đánh bi-a, có lúc cả chó lửa nữa. Ý tôi là súng ấ y. Tôi cũng có một kiểu từ điển bụi đời, dù tôi có học hành đàng hoàng. Băng bọn tôi chưa bao giờ khoái vũ khí. Bọn tôi chỉ là không hung dữ đề n thế . Vũ khí độc nhấ t bọn tôi từng dùng là dao, và chề t tiết, bọn tôi mang theo chủ yế u là để cho có vẻ thôi. Như thắ ãng Ba Láp với con dao bắ m cán đen của nó. Chưa đũa nào trong bọn tôi thực sự làm hại ai, hay muố n thế . Chỉ có Johnny. Và nó chẳng muố n vậy.

“Ê, Curtis!” thắ ãng Tim kêu to. Tôi giật mình.

“Curtis nào?” tôi nghe anh Soda la lên lại.

“Thắ ãng bự con. Lại đắ ãng đây.”

Thắ ãng trong băng Brumly nhìn tôi. “Tao đã nói mầy sao hả?”

Tôi nhìn anh Darry tiến về phía thẳng Tim và đại ca của mấy thẳng Brumly. Anh chẳng nên có mặt ở đây, tôi chợt nghĩ. Tôi không nên có mặt nơi này, Steve không nên có mặt nơi này, anh Soda không nên có mặt nơi này, Ba Láp không nên có mặt nơi này. Bọn tôi là Mỡ, nhưng không phải du côn, và bọn tôi không liên quan gì với bọn tù trong tương lai này. Bọn tôi có thể có cái kết cục như chúng, tôi nghĩ. Bọn tôi có thể. Và ý nghĩ đó còn làm tôi nhức đầu thêm.

Rồi tôi trở lui đứng với anh Soda, Steve và Ba Láp, vì bọn Soc đang đến. Rất đúng giờ. Tụi nó đi đầy cả bốn xe, rồi lẳng lẳng xếp hàng một đi ra. Tôi đếm được hai mươi thẳng bọn chúng. Bọn tôi có hai mươi thẳng, nên tôi nghĩ chắc số lượng phe mình cũng có thể dồn được bọn chúng. Dù gì thì Darry lúc nào cũng khoái chơi hai thẳng một lúc. Tụi nó trông như từ một khuôn đúc ra: râu cạo ngắn nhụi và kiểu tóc tựa tựa Beatles, mặc sơ mi kẻ ô với áo khoác đồ nhạ hay nâu vàng hoặc áo khoác trượt tuyết kẻ ô. Tụi nó rõ là đi choảng nhau như đi xem phim. Vì vậy mọi người chẳng hề nghĩ đến chuyện trách tụi Soc mà luôn sẵn sàng mắng nhiếc bọn tôi. Bọn tôi trông như lũ du côn còn tụi nó thì trông đàng hoàng tử tế. Mà cũng có thể là ngược lại - phân nửa tụi du côn tôi biết là những thẳng khá tử tế núp bên dưới mái tóc, và theo như những gì tôi được nghe thì rất nhiều thẳng Soc chỉ là những thẳng nhỏ nhen máu lạnh - nhưng người ta thường dựa vào bề ngoài mà xét đoán.

Tụi nó lẳng lẳng xếp hàng, đôi mắt bọn tôi, và tụi tôi xếp hàng đôi mắt bọn nó. Tôi đưa mắt tìm thẳng Randy nhưng không thấy. Tôi mong không có nó ở đó. Một thẳng mặc sơ mi kẻ ô bước lên trước. “Ta hãy nói cho rõ luật - không gì ngoài năm đấm, và bên nào bỏ chạy trước là thua. Phải vậy không?”

Thẳng Tim búng lon bia của nó đi. “Mày hiểu đúng thiệt đó.”

Có một khoảng im lặng bộn rộn: Đứa nào sẽ khai cuộc đây? Darry đã giải quyết vấn đề. Anh bước lên trước dưới vòng ánh sáng từ ngọn đèn đường. Trong khoảnh khắc, mọi thứ trông có vẻ không thực chút nào, như một cảnh trong phim vị thành niên phạm pháp hoặc cái gì tương tự vậy. Rồi anh Darry nói, “Tao sẽ chơi bất kỳ thằng nào.”

Darry đứng đó, cao, vai rộng, cơ bắp anh căng ra dưới làn áo phông và mắt anh long lanh như băng. Trong giây lát, như thể chẳng có đứa nào đủ can đảm nhận lời thách đấu của anh. Rồi có một tiếng xao động nhẹ trong đám Soc vô hồn, và một thằng tóc vàng vạm vỡ bước ra trước. Nó nhìn anh Darry nói khẽ, “Chào, Darrel.”

Có gì đó lấp lánh trong đáy mắt Darry, nhưng rồi mắt anh lại lạnh băng như cũ. “Chào, Paul.”

Tôi nghe anh Soda cơ hồ buột một tiếng the thé và tôi nhận ra thằng tóc vàng là Paul Holden. Nó là trung vệ cừ nhất trong đội bóng của anh Darry hồi trung học, nó và anh Darry từng chơi thân với nhau suốt thời gian đó. Giờ chắc nó đã là một sinh viên cao đẳng rồi, tôi nghĩ. Nó nhìn anh Darry với cái vẻ tôi không thể xác định được là gì, chỉ biết là có ý không thích. Khinh miệt? Thương hại? Căm thù? Cả ba? Tại sao? Vì anh Darry đang đứng đó thay mặt cho cả bọn tôi, và chắc thằng Paul chỉ cảm thấy có mỗi sự khinh miệt, thương hại và căm thù dành cho tụi Mỡ? Anh Darry không nhúc nhích hay thay đổi vẻ mặt, nhưng giờ thì ta có thể thấy anh căm thằng Paul. Đó không chỉ là sự ganh tị - anh Darry có quyền ganh tị; anh xấu hổ khi đứng trong hàng ngũ bọn tôi, xấu hổ khi bị nhìn thấy cùng mấy thằng Brumly, băng Shepard, có lẽ cả bọn tôi nữa. Chẳng ai nhận ra điều đó ngoài tôi và anh Soda. Điều đó chẳng có nghĩa gì với ai trừ tôi và anh Soda.

Chuyện này thật ngu xuẩn, tôi nghĩ nhanh, cả hai người họ đến đây để choảng nhau trong khi cả hai lẽ ra có đầu óc hơn vậy. Phe phái thì có gì quan trọng?

Rồi Paul nói: “Tao sẽ đấu với mày,” và dường như một nụ cười lướt qua trên mặt anh Darry. Tôi biết Darry đã tin anh có thể hạ Paul bất cứ lúc nào. Nhưng chuyện đó là hai ba năm trước. Lỡ thằng Paul giờ đã giỏi hơn thì sao? Tôi nuốt khan. Chưa ai trong hai anh đánh nhau mà bị hạ cả, nhưng tôi không mong có người phá kỷ lục đó đâu.

Họ đi vòng tròn dưới ánh đèn, ngược chiều kim đồng hồ, nhìn nhau, dò xét nhau, chắc nhớ lại những sơ hở ngày trước và bắn khoản không biết giờ có còn đó không. Những đứa còn lại chúng tôi chờ đợi, mỗi lúc một căng thẳng hơn. Tôi nhớ lại sách của Jack London - bạn biết đó, khi bà y sói im khe chờ một trong hai con trong bà y gục xuống trong một trận giao tranh. Nhưng ở đây thì khác. Ngay khi một trong hai tung quả đấm ra, cuộc ẩu đả sẽ bắt đầu.

Sự im lặng trở nên nặng nề hơn, và tôi nghe được tiếng thở khò khè của máy thở quanh tôi. Darry và thằng Soc vẫn từ từ đi vòng quanh. Ngay cả tôi cũng còn cảm thấy được sự hận thù của họ. Họ đã từng là bờ ruột của nhau, tôi nghĩ, họ đã từng là bạn bè, và giờ họ căm ghét nhau vì một người phải làm việc kiếm sống còn người kia xuất thân từ khu Tây. Họ không nên ghét nhau... Tôi không còn căm ghét tụi Soc nữa... họ không nên căm ghét...

“Khoan!” một giọng quen quen la lên. “Chờ chút!” Darry quay lại xem ai, thế là thằng Paul đấm - một cú đấm mạnh ngay quai hàm có thể đã làm khuyu bất cứ ai trừ anh Darry. Trận ẩu đả bắt đầu. Dallas Winston chạy lại nhập bọn với bọn tôi.

Chẳng tìm được thắ`ng Soc nào ngang tắ`m nên tôi chọn thắ`ng nhỉnh hơn chút đỉnh rồi nhào vào nó. Dallas ngay cạnh tôi, đã cười trên người một thắ`ng nào đó rồi.

“Tao tưởng mày trong bệnh viện chứ,” tôi la lên khi thắ`ng Soc đắ`m tôi té ra đắ`t và tôi lăn đi để không bị đá.

“Thì đã.” Dally đang yế`u thắ` vì cánh tay trái của nó vẫn còn chưa lành. “Giờ thì không.”

“Bắ`ng cách nào?” Tôi cũng xoay sở hỏi được khi thắ`ng Soc đang choảng nhau với tôi cô` phóc lên người tôi và cả hai đưa tôi lăn qua gắ`n Dally.

“Thuyế`t phục mụ y tá bắ`ng con dao bắ`m của thắ`ng Ba Láp. Mày không biế`t ắ`u đắ` sẽ chẳng còn là ắ`u đắ` nế`u không có tao sao?”

Tôi chẳng trả lời được vì thắ`ng Soc, nặng hơn, vật cổ tôi xuố`ng rồi thoi tôi muố`n bắ`t tỉnh nhân sự. Tôi choáng váng nghĩ chắ`c nó sẽ đắ`m tôi rụng răng hay động tôi bắ` mũi, và tôi biế`t mình chịu chắ`t rồi. Nhưng Darry đã để mắ`t trông chừng tôi; anh thộp vai thắ`ng đó và gắ`n như nhắ`c bông nó lên trước khi đắ`m nó một cú trời giáng vắng xa cả thước. Tôi nghĩ sẽ công bắ`ng nế`u tôi yểm trợ thắ`ng Dally vì nó chỉ dùng được có một tay.

Cả bọn đang nện nhau túi bụi, nhưng Dallas đang bị nặng nhắ`t, nên tôi nhảy lên lưng thắ`ng Soc, giật tóc và thoi nó. Nó thò tay ra sau tóm cổ tôi rồi vắ`t tôi qua đắ`u nó quắ`ng xuố`ng đắ`t. Tìm Shepard, đang chơi hai thắ`ng một lúc, vô ý giắ`m phải tôi, làm tôi muố`n tắ`t thở. Tôi đứng dậy ngay khi lại sức, rồi lại nhào ngay vào thắ`ng Soc, cô` hắ`t sức siế`t cổ nó. Khi nó đang gỡ mắ`y ngón tay tôi ra thì thắ`ng Dally đắ`m nó ngã ngửa ra sau, để rồi cả ba đứa lăn quay ra, thở hồ`ng hộc, chửi rủa và đắ`m đá nhau.

Có đứa nào đó đá thật mạnh vào sườn tôi làm tôi thét lên. Một thằng Soc nào đó vừa hạ một đứa trong bọn tôi và đang hết sức bình sinh đá tôi. Nhưng hai tay tôi đang quấn cổ thằng Soc kia và không chịu buông ra. Dally đang nện nó, và tôi liên lĩnh bám lấy, dù rằng thằng Soc nọ đang đá tôi thật lực. Cuối cùng nó đá vào đầu tôi một cái mạnh đến tôi nhắm mắt mũi, và tôi nằm lịm, cố không nghĩ đến cái gì cả và giữ để không ngất đi. Tôi còn nghe được tiếng ồn ào, nhưng chỉ mờ mờ qua tiếng ù ù trong tai. Vô số vết bầm dọc lưng, mặt thì nhói đau, nhưng tôi có cảm giác mình đứng ngoài cái đau, như thể những gì tôi đang cảm thấy là không thực.

“Chúng bỏ chạy rồi!” Tôi nghe một tiếng reo hô hỏi. “Nhìn bọn *** - bỏ chạy kìa!”

Hình như đó là giọng thằng Ba Láp, nhưng tôi không chắc lắm. Tôi gương ngơ i dậy và thấy tụi Soc đang lên xe rút lui. Tim Shepard đang chửi thề vùng vút vì mũi nó lại bị bể, còn đại ca băng Brumly đang nện một trong những đứa đàn em của nó vì đã phạm luật mà dùng một khúc ống nước trong lúc choảng nhau. Cách tôi chừng ba thước thằng Steve đang nằm gập người rên rỉ. Về sau bọn tôi biết ra là nó bị gãy ba cái xương sườn. Anh Sodapop bên cạnh nó, nói giọng điềm tĩnh và nhỏ nhẹ. Tôi phải nhìn lại lần nữa khi tôi thấy thằng Ba Láp - máu chảy một bên mặt và một bàn tay rách toác ra; nhưng nó cười nhả răng sung sướng vì bọn Soc đã bỏ chạy.

“Bọn mình thắng rồi,” Darry tuyên bố giọng mệt mỏi. Mắt anh sắp tím bầm lại và anh bị một vết đứt trên trán. “Bọn mình hạ được tụi Soc rồi.”

Dally đứng cạnh tôi im lặng một lúc, cố hiểu cho thấu cái sự thật là bọn tôi quả đã hạ tụi Soc rồi. Đoạn, chụp áo tôi, nó dựng tôi dậy.

“Đi thôi!” Nó gằn như kéo lê tôi xuống đường. “Bọn mình đi gặp Johnny.”

Tôi cố chạy nhưng loạng choạng, còn thằng Dally sốt ruột xò tôi theo. “Lẹ lên! Hò! Lúc tao đi thì nó đang nguy kịch hơn rồi. Nó muốn gặp mày đó.”

Tôi không hiểu sao Dallas lại có thể đi nhanh và mạnh mẽ như vậy được sau một trận tả tôi và một tay bị thương còn nặng hơn, nhưng tôi cố theo cho kịp nó. Tôi chưa bao giờ chạy như đã chạy tôi hôm đó. Tôi hoa hết cả mắt, chỉ lơ mơ biết mình đang đi đâu và tại sao.

Dally đã đậu chiếc T-bird của Buck Merrill trước nhà bọn tôi, và cả lũ phóc lên xe. Tôi ngờ không nhúc nhích khi thằng Dally rút xe xuôi xuống đường. Bọn tôi đang chạy trên đường số Mười thì một tiếng còi hú lên thành linh sau lưng và tôi thấy ánh đèn đỏ nhấp nháy phản chiếu trong kính chắn gió.

“Làm bộ bệnh đi,” Dally ra lệnh. “Tao sẽ nói tao đưa mày đi bệnh viện, mà cũng đúng quá còn gì.”

Tôi dựa vào kính cửa xe lạnh và cố tỏ ra đang bệnh, mà cũng chẳng khó khăn gì theo như những gì tôi đang cảm thấy ngay lúc đó.

Tay cảnh sát tỏ vẻ góm. “Được rồi, anh bạn, có việc gì mà vội vàng vậy?”

“Thằng nhóc” - Dally hất ngón tay về phía tôi - “nó té xe mô tô và tui đang đưa nó tới bệnh viện.”

Tôi rên hừ hừ, và chuyện đó không phải là đóng kịch cả đâu. Tôi nghĩ mình trông cũng khá tệ nữa, bị rạch và bầm tím như tôi lúc đó.

Viên cảnh sát đổi thái độ. “Nó bị có nặng không? Các cậu có cần hộ tống không?”

“Sao tui biế t nó có bị nặng không? Tui đâu phải là bác sĩ. Phải đấ y, bọn tui cũng câ n một người hộ tồ ng.” Và khi tay cảnh sát vào lại trong xe gấ thì tôi nghe thắ ng Dally rít lên, “Thắ ng đầ n!”

Có tiế ng còi xe chạy trước bọn tôi, bọn tôi đế n được bệnh viện trong khoảng thời gian kỷ lục. Trên đường thắ ng Dally cứ lảm nhảm cái gì đó, nhưng tôi chóng mặt quá không hiểu được gì nhiề u.

“Tao khùng rô i, mà y biế t điề u đó không, nhóc? Khùng khi muố n giữ cho thắ ng Johnny khỏi vướng vào rắ c rô i, khi không muố n nó trở nên chai sạn đi. Nế u nó giồ ng tao thì nó đã chẳng bao giờ mắ c vào cái vụ lộn xộn này. Nế u nó khôn như tao thì nó đã không bao giờ chui vào cái nhà thờ đó. Đó là cái mà y nhận được vì giúp người đấ y. Bài xã luận trên báo và khô i rắ c rô i... Mà y nên khôn ra là vừa, Pony... mà y trở nên bậm trợn như tao rô i thì mà y sẽ chẳng bị gì cả. Mà y sẽ tự lo thân và đế ch thứ gì đụng tới mà y được...”

Nó còn nói nhiề u nữa, nhưng tôi không hiểu được hế t. Tôi có cái cảm tưởng ngớ ngẩn là thắ ng Dally mắ t trí rô i, bắ ng vào cái kiểu nó cứ lảm nhảm như điên như dại vậy, vì Dallas chưa hề nói kiểu đó, nhưng giờ tôi nghĩ nế u lúc đó mình không bị bệnh thì tôi cũng đã hiểu được.

Tay có m bỏ bọn tôi lại bệnh viện khi Dally vờ giúp tôi ra khỏi xe. Gấ vừa quay lưng thì thắ ng Dally đã buông tôi ra nhanh đế n độ tôi suýt ngã. “Lẹ lên!”

Bọn tôi chạy qua sảnh và chen lầ n mọi người đế vào thang máy. Có mắ y người quát bọn tôi, tôi nghĩ vì bọn tôi trông khá tả tơi, nhưng trong đầ u Dally chẳng nghĩ đế n gì khác ngoài Johnny, còn tôi thì ù tai ù óc quá không còn biế t gì nữa ngoài việc tôi phải theo sau nó. Cuố i cùng khi bọn tôi đế n được phòng của Johnny thì ông

bác sĩ ngăn bọn tôi lại. “Tôi lấ y làm tiế c, mấ y chàng trai, nhưng nó sắ p chề t rô`i.”

“Bọn tui phải gặp nó,” Dally nói, và búng con dao bắ m của Ba Láp ra. Giọng nó run run. “Bọn tui phải gặp nó và nế u muố n từ chồ i thì chính ông cũng sẽ lên bàn mỗ đó.”

Ông bác sĩ vẫn điề m nhiên. “Các em được thăm nó, nhưng vì các em là bạn nó, không phải vì con dao đó.”

Dally nhìn ông một lát, rô`i bỏ con dao lại vào túi. Cả hai đưa tôi bước vào phòng Johnny, đứng đó một lát, thở hô`ng học lấ y lại hơi. Yên tĩnh khủng khiế p. Sự yên tĩnh đáng sợ. Tôi nhìn Johnny. Nó im lìm hế t sức, và trong tích tắ c tôi đau đốn nghĩ: Nó chề t rô`i. Bọn tôi đã quá trễ rô`i.

Dally nuố t nước bọt, quẹt mỗ` hôi trên mép. “Johnnycake?” nó nói giọng khô khan. “Johnny?”

Johnny cựa mình yế u ót, rô`i mở mắ t. “Ê,” nó cũng gươngg thề u thào.

“Bọn mình thắ ng rô`i,” Dally hôn hên. “Bọn mình hạ được tụi Soc rô`i. Bọn mình đã tản cho chúng một trận - đuổi chúng cút khỏi đấ t bọn mình rô`i.”

Johnny còn không cô` cười toét với bọn tôi. “Đánh... đấ m vô ích thì có được gì...” Mặt nó trắ ng bệch kinh khủng.

Dally liế m môi căng thẳng. “Người ta vẫn còn viế t bài về` mầy trên báo đó. Vì là một anh hùng và này nọ.” Nó nói quá nhanh và quá điề m tĩnh. “Phải, giờ họ gọi mầy là anh hùng và gọi tấ t cả tụi Mỗ là anh hùng. Tụi tao đưa nào cũng tự hào về` mầy đó bồ` tèo.”

Mắt Johnny sáng long lanh. Dally tự hào về nó. Đó là tất cả những gì Johnny hằng mong muốn.

“Ponyboy.”

Tôi hầu như không nghe được nó. Tôi bước lại gần hơn và cúi tới trước để nghe điều nó sắp nói.

“Hãy là vàng. Hãy là vàng...” Cái gì dường như sụt xuống một chút, rồi Johnny chết.

Bạn đọc truyện thấy nói người ta khi chết trông như đang ngủ bình yên, nhưng thật ra không phải vậy. Johnny chỉ trông như chết. Như một ngọn nến với ánh lửa phụt tắt. Tôi cố nói gì đó, nhưng không thốt ra được tiếng nào.

Dally vuốt khan và đưa tay vuốt ngược tóc Johnny ra sau. “Chẳng bao giờ giữ cho tóc chải ra sau được... đó là cái máy được khi cố giúp người đó, chẳng oắt du côn này, đó là cái máy nhận được...”

Xoay phắt lại thành linh, nó nện lưng vào tường. Mặt nó co rúm đau đớn, rồi mồ hôi tuôn trên mặt.

“Chết tiệt, Johnny...” nó van nài, đập vào tường, nện tường bất nó phải nghe theo ý muốn của mình. “Ôi, chết tiệt, Johnny, đừng chết, làm ơn đừng chết mà...”

Nó bất thình phóng ra cửa và chạy dọc hành lang.

Chương 10

Tôi bàng hoàng bước xuống cầu thang. Dally đã chạy xe đi còn tôi bắt đầu một chặng cuộc bộ dài về nhà mà ngẩn ngơ mù mịt. Johnny đã chết. Nhưng nó chưa chết. Cái thân thể im lìm trong bệnh viện đó không phải là Johnny. Johnny đang ở đâu đó khác - có lẽ ngủ ngoài lô đất, hay chơi máy bắn đạn ở bãi chơi kị, hay ngò'i nơi máy bậc thềm sau nhà thờ ở Windrixville. Tôi sẽ về nhà và đi ngang lô đất, và Johnny sẽ đang ngò'i bên lề đường hút thuốc, rồi có lẽ bọn tôi sẽ nằ'm ngựa ra ngắ'm sao. Nó chưa chết, tôi tự nhủ. Nó chưa chết. Và lần này giấc mơ của tôi được việc. Tôi tự thuyết phục mình là nó chưa chết.

Chắ'c tôi đã lang thang hàng giờ; đôi lúc còn đi tràn cả ra giữa đường, để bị bá'm còi và chửi rửa. Chắ'c tôi đã loạng choạng khắ'p nơi suốt đêm trừ lúc một người đàn ông hỏi tôi có muố'n đi quá giang không.

“Hả? Ô. Có, tui nghĩ vậy,” tôi nói. Tôi lên xe. Người đàn ông, khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu, nhìn tôi.

“Mày có sao không đó, nhóc? Mày trông như mới choảng nhau á' y.”

“Phải. Một trận ẩu đả. Tui không sao.” Johnny chưa chết, tôi tự nhủ, và tin vào điề' u đó.

“Chẳng muố'n nói mày chuyện này đâu, nhóc,” gã nói lạnh nhạt, “nhưng mày đang chảy máu ra khắ'p ghế' xe tao kìa.”

Tôi chớp mắt. “Vậy sao?”

“Đầu mày đỏ.”

Tôi đưa tay lên chỗ xước bên đầu đã nhức nhối này giờ, và khi tôi nhìn bàn tay mình thì nó be bét máu.

“Ôi trời ơi, ông ơi, tui xin lỗi,” tôi nói, điếng cả người.

“Đừng lo chuyện đó. Cái xe cà tàng này đã qua những thứ còn kinh hơn nữa kia. Nhà mày đâu? Tao không định thấy một thằng nhóc bị thương ra giữa đường đêm hôm giờ này đâu.”

Tôi cho gã địa chỉ. Gã chở tôi tới nhà, và tôi xuống xe. “Cảm ơn nhiều.”

Mấy thằng còn lại trong băng bọn tôi đang ngồi trong phòng khách. Steve nằm dài trên sofa, sơ mi để mở cúc và bên sườn băng bó. Mắt nó nhắm, nhưng khi cửa đóng lại sau tôi thì nó mở mắt, và tôi bất chợt tự hỏi mắt mình có bông chồn và ngơ ngác như mắt nó không. Anh Soda bị một vết rách toạc trên môi và một vết bầm tím trên má. Có một miếng Band-Aid trên trán anh Darry và một mắt anh tím bầm. Một bên mặt Ba Láp thì dán băng chằng chịt - về sau tôi biết ra là nó bị bông mũi khâu trên má và bảy mũi trên bàn tay chỗ nó đã đập toác cả các khớp đốt ngón tay vào đầu một thằng Soc. Cả bọn đang ngồi vật vờ quanh phòng, đọc báo và hút thuốc.

Tiệc đâu? Tôi nghĩ mù mịt. Chẳng phải Soda và thằng Steve sẽ mở tiệc sau trận đánh sao? Tất cả đều ngược lên nhìn khi tôi bước vào. Darry chồm dậy.

“Mày đã đi đâu vậy hả?”

Ôi, ta đừng có lại bắt đầu chuyện đó nữa đi, tôi nghĩ. Anh dừng lại đột ngột.

“Ponyboy, có chuyện gì vậy?”

Tôi nhìn hết thấy bọn họ, hơi khiếp đảm. “Johnny... nó chết rồi.” Giọng tôi nghe xa lạ, ngay cả với chính tôi. Nhưng nó chưa chết, một tiếng nói trong đầu tôi. “Bọn em đã cho nó hay chuyện hạ tội Soc và... em không biết nữa, nó mới chết.” Nó đã dặn tôi hãy mãi là vàng, tôi nhớ lại. Nó đã nói gì vậy chứ?

Một khoảng im lặng bàng hoàng. Tôi không nghĩ có đứa nào trong bọn tôi nhận ra tình trạng của Johnny đã thực sự tồi tệ ra sao. Anh Soda thốt lên một tiếng là lạ và trông như sắp khóc. Mắt Ba Láp nhắm và răng nghiến chặt, và tôi chợt nhớ lại thằng Dally... Dally đâm vào tường...

“Dallas bỏ đi rồi,” tôi nói. “Nó bỏ chạy như bị quỷ rượt. Nó sắp mất bình tĩnh rồi. Nó không chịu nổi chuyện đó.”

Mình chịu đựng chuyện này sao đây? tôi tự hỏi. Dally chai sạn hơn tôi. Tại sao tôi chịu được mà Dally thì không? Và rồi tôi hiểu ra. Johnny là thứ duy nhất Dally yêu thương. Và giờ thì Johnny đã đi rồi.

“Vậy là rồi t cuộc nó cũng suy sụp.” Ba Láp nói ra cảm nghĩ của cả bọn. “Vậy là ngay cả Dally cũng có lúc suy sụp.”

Người tôi bắt đầu run. Anh Darry nói nhỏ cái gì đó với anh Soda.

“Ponyboy,” Soda gọi dịu dàng, như thể anh đang nói với một con thú bị thương, “mày coi bộ không được khỏe. Ngồi xuống đi.”

Tôi lùi lại, cũng hết như một con thú sợ hãi, lắ c đầ u. “Em không sao.” Tôi cảm thấ y không khỏe. Tôi cảm thấ y như mình sắp đổ sắ p xuố ng chắ ng biế t lúc nào, nhưng tôi lắ c đầ u. “Em không muố n ngồ i.”

Darry bước một bước về phía tôi, nhưng tôi lắ ng đi. “Đừng đặ ng vào em,” tôi nói. Tim tôi nện nhữ ng tiế ng thình thịch chặ m rấ i, giầ n giặ t bên đầ u, và tôi bắ n khoắ n phải chắ ng mọi người đặ ng nghe thấ y. Chắ c vì vậy mà bọn họ ai cũng đặ ng nhìn mình, tôi nghĩ, họ nghe đượ c tiế ng tim mình đập...

Điện thoại reo, và sau một lát ngặ p ngừng, Darry quay khỏ i tôi, hướ ng về cái điện thoại. Anh nói “A lô” và nghe. Anh vố i cúp máy.

“Dally đó. Nó gọ i từ một buồ ng điện thoại. Nó vừa cuớ p một tiệm tạp hóa và có m đặ ng đườ i theo nó. Bọn mình phải giầ u nó. Nó sắp về tới lô đấ t rô i.”

Cả bọn cắ m đầ u cắ m cổ chạy ra khỏ i nhà, ngay cả Steve, và tôi lò mò thắ c mắ c sao lầ n này chắ ng ai nhào lộn ra khỏ i thề m nhà nữa. Mọi vật cứ rõ rô i nhòa trôi lướ t đi, và tôi thấ y thật lạ là mình không chạy theo đườ ng thẳng đượ c.

Bọn tôi đề n đượ c lô đấ t troứ ng vừa đứ ng lúc thắ ng Dally, cắ m đầ u cắ m cổ chạy về từ phía đố i diện. Tiế ng còi hụ gầ n hơn và rô i một xe cảnh sát đứ ng lại bên kia đườ ng đố i diện lô đấ t. Cửa xe đánh sắ m khi cảnh sát nhắ y ra. Dally đã tới đượ c vòng ánh sáng dưới ngọn đèn đườ ng, quá trón một khú c rô i mới đứ ng, nó quay lại và vung một vật đen rút từ thắ t lưng ra. Tôi nhớ lại giọng nó: Tao đã giắ t theo một khắ u sún g lục. Sún g không nạp đạn đầ u, nhưng nó chắ c chắ n lò e bíp đượ c.

Dally đã nói thề với Johnny và tôi chỉ mới hôm qua đây thôi. Nhưng hôm qua là đã nhiề u năm trước rô i. Cách đây cả một đời

người rô`i.

Dally gio khẩu súng lên, và tôi nghĩ: Cái thắ`ng ngu trời đánh này. Bọn họ đâu có biế`t mầy chỉ lờ thôi. Và ngay khi súng cảnh sát nhả đạn vào đêm thì tôi biế`t đó là cái thắ`ng Dally muố`n. Nó co giật người lại nửa vòng dưới sức đập của đạn, rô`i từ từ gục xuố`ng với một vẻ đắ`c thắ`ng dữ tợn trên mặt. Nó chề`t trước khi chạm đấ`t. Nhưng tôi biế`t đó là cái nó muố`n, ngay khi lô đấ`t vọng lại tiế`ng đạn nã chan chát, ngay khi tôi thắ`m câ`u xin - Làm ơn, đừng là nó... đừng là nó và cả Johnny nữa - tôi biế`t nó sẽ chề`t, vì Dally Winston muố`n chề`t và nó luôn đạt được cái mình muố`n.

Sẽ chẳng ai viế`t bài ca ngợi Dally. Tô`i hôm đó hai đứa bạn của tôi đã chề`t: một đứa như một người anh hùng, một đứa như một thắ`ng du côn. Nhưng tôi nhớ lại Dally đã kéo Johnny qua cửa sổ nhà thờ bồ`c cháy; Dally đưa súng của mình cho bọn tôi, dù điề`u đó có thể nghĩa là nhà đá cho nó; Dally mạo hiểm mạng số`ng của mình vì bọn tôi, cô` giữ cho Johnny khỏi bị rắ`c rô`i. Và giờ thì nó là một tội phạm vị thành niên đã chề`t và sẽ chẳng có bài báo nào nói tô`t về` nó. Dally không chề`t như một anh hùng. Nó chề`t thảm, chề`t trẻ và chề`t vong mạng, đúng như cách tắ`t cả bọn tôi điề`u biế`t nó sẽ chề`t một ngày nào đó. Cũng như Tim Shepard và Curly Shepard và bọn Brumly và những thắ`ng khác mà bọn tôi biế`t sẽ chề`t một ngày nào đó. Nhưng Johnny nói đúng. Nó chề`t cao thượng.

Steve nắ`c lên, loạng choạng nhào tới, nhưng Soda túm vai nó ngăn lại.

“Bình tĩnh, bồ`, bình tĩnh,” tôi nghe anh nói nhẹ nhàng, “giờ bọn mình chẳng làm gì được nữa rô`i.”

Bọn tôi chẳng thể làm được gì... không cho Dally hay Johnny hay Tim Shepard hay bá`t kỳ đứa nào trong bọn... Ruột tôi giật dữ dội và

biến thành một tảng nước đá. Tất cả quay vòng vòng quanh tôi, những khuôn mặt nhòa nhạt và ảo ảnh vạn vật lướt qua chớp chòn trong màn sương mù đỏ bao phủ lấy lộ đất. Nó cuộn lên thành một khối màu và tôi cảm thấy mình chao đảo trên hai chân. Ai đó la lên, “Trời đất, nhìn thấy ng nhỏ kia!”

Và mặt đất ủa lên đón lấy tôi hết sức đột ngột.

Khi tôi tỉnh lại thì trời đã sáng. Im lặng khủng khiếp. Quá im lặng. Ý tôi là, nhà bọn tôi yên ắng một cách phi tự nhiên. Cái radio thường vẫn mở âm ỉ trong khi ti vi vận to, mọi người thì vật nhau huỳnh huỵch, va vào đèn, vấp vào bàn cà phê rồi hò hét nhau. Có gì đó lạ lùng, nhưng tôi không nghĩ ra được rõ ràng. Có gì đó đã xảy ra... Tôi không nhớ ra được. Tôi ngơ ngác chớp chớp mắt với Soda. Anh đang ngồi bên mép giường nhìn tôi.

“Anh Soda...” - giọng tôi nghe yếu ớt và khào khào - “có ai bệnh à?”

“Ừ.” Giọng anh dịu dàng lạ. “Giờ thì ngủ lại đi.”

Một ý nghĩ rõ dần trong tôi. “Em bệnh à?”

Anh vuốt tóc tôi. “Ừ, mày bệnh. Giờ thì nín đi.”

Tôi còn một câu hỏi nữa. Tôi vẫn còn có chút lẫn lộn lung tung. “Anh Darry có buồn vì em bệnh không?” Tôi thấy buồn cười khi nghĩ tới chuyện Darry buồn vì tôi bệnh. Mọi sự có vẻ mơ hồ và mù mịt.

Anh Soda nhìn tôi cái nhìn là lạ. Anh im lặng một lát. “Có, anh lấy làm buồn vì mày bệnh. Giờ thì làm ơn im đi nào, được không, cưng? Ngủ lại đi.”

Tôi nhắm mắt. Tôi mệt quá trời.

Lần sau tôi tỉnh lại thì đã là ban ngày và tôi nóng hầm dưới cả mớ chăn mềm trên người. Tôi khát và đói, nhưng bao tử tôi nôn nao đến độ tôi biết mình sẽ chẳng thể nuốt trôi thứ gì. Darry đã kéo ghế bành vào phòng và đang ngồì đó ngủ. Đúng ra anh phải đang ở chỗ làm mà, tôi nghĩ. Sao anh lại ngủ trong ghế bành?

“Nè, anh Darry,” tôi nói khẽ, lay đầu gôì anh. “Nè, anh Darry, dậy đi.”

Anh mở mắt. “Pony, mày thấy khỏe không?”

“Khỏe,” tôi nói. “Em thấy vậy.”

Có gì đó đã xảy ra... nhưng tôi vẫn chưa thể nhớ ra, dù bây giờ tôi suy nghĩ mạch lạc hơn nhiều so với lần tỉnh lại trước đó.

Anh thở phào nhẹ nhõm và vuốt ngược tóc tôi. “Chúa ơi, nhóc, mày làm tui tao sợ muốn chết.”

“Em bị gì vậy?”

Anh lắc đầu. “Tao đã bảo mày không thể đâm đá mà. Kiệt sức, sốc, chấn động nhẹ - còn thắ ng Ba Láp thì ngồì đây bù lu bù loa thuật lại nào là mày đã bị sốc trước vụ ẩu đả ra sao, tại nó mà mày bị bệnh ra sao. Tô i đó nó khá là tả tơi,” Darry nói. Anh im lặng một lát. “Cả bọn đều vậy.”

Thế rồi tôi nhớ ra. Dallas và Johnny chết rồi. Đừng nghĩ về tui nó, tôi nghĩ. (Đừng nhớ Johnny đã là bờ ruột của mi ra sao, đừng nhớ là nó không muốn chết. Đừng nghĩ về một Dally suy sụp trong bệnh viện, gục xuống dưới ngọn đèn đường. Hãy cố nghĩ Johnny giờ đã khỏe ra rồi, cố nhớ là sớm muộn gì Dally cũng có thể có cái kết cục như vậy. Tô t hơn cả là đừng nghĩ. Xóa sạch đầu óc mi đi. Đừng nhớ. Đừng nhớ.)

“Em bị chấ’n động ở đâu?” tôi hỏi. Đầ`u tôi ngửa rân, nhưng tôi không thể gãi vì bị băng bó. “Em ngủ lâu mau rô`i?”

“Mày bị chấ’n động vì bị đá vào đầ`u - thắ`ng Soda nhìn thắ’y. Nó nện thắ`ng Soc đó toi bời. Tao chưa hề` thắ’y nó nổi khùng lên như vậy. Tao nghĩ trong tình trạng đó nó có thể hạ bắ’t cứ đứa nào không chùng. Bữa nay là thứ Ba, và mày đã ngủ thiế’p đi rô`i hôn mê từ tô`i thứ Bảy. Mày không nhớ sao?”

“Không,” tôi nói chậm rãi. “Anh Darry à, em sẽ không cách nào học bù lại được những ngày đã bỏ. Rô`i em còn phải ra hầ`u tòa và thuật lại với cảnh sát chuyện thắ`ng Bob bị giế’t. Và giờ... chuyện Dally...” - tôi hít một hơi sâu - “anh Darry, anh có nghĩ họ sẽ tách anh em mình ra không? Cho em vào trại hay gì á’y.”

Anh im lặng. “Tao không biế’t nữa, cung. Đơn giản là tao không biế’t.”

Tôi dăm dăm nhìn trầ`n nhà. Tôi tự hỏi sẽ ra sao khi nhìn trần trần lên một trầ`n nhà khác? Sẽ ra sao trên một giường khác, trong một căn phòng khác? Có một cục nghẹn cứng đau đớn trong cổ họng mà tôi không nuô’t xuô`ng được.

“Mày thậm chí cũng không nhớ là đã nắ`m viện sao?” Darry hỏi. Anh đang cô` đánh tro`ng lảng.

Tôi lắ`c đầ`u. “Em không nhớ.”

“Mày cứ gọi tao và thắ`ng Soda. Đôi khi cả bố` mẹ nữa. Nhưng phầ’n nhiề`u là thắ`ng Soda.”

Có cái gì đó trong giọng điệu của anh khiế’n tôi phải nhìn anh. Phầ’n nhiề`u là anh Soda. Tôi có gọi anh Darry lầ`n nào không, hay anh chỉ nói vậy thôi?

“Anh Darry...” Tôi vẫn chưa rõ mình muốn nói gì. Nhưng tôi có cái cảm giác khó chịu là không chừng tôi đã không gọi anh trong lúc mê sảng, chắc tôi chỉ muốn có Sodapop cạnh tôi thôi. Tôi đã nói những gì khi bệnh? Tôi không nhớ ra được. Tôi không muốn nhớ.

“Johnny để lại cho mày quyền *Cuốn theo chiều gió*. Bảo y tá là nó muốn mày giữ.”

Tôi nhìn cuốn sách bìa mềm nằm trên bàn. Tôi không muốn đọc hết nó. Tôi chưa hề đọc quá chỗ mà quý ông miền Nam cười ngựa phóng vào cái chết được báo trước vì tính cao thượng. Quý ông miền Nam mặc t-shirt đen to mặc quần jean và áo phông, quý ông miền Nam gục xuống dưới đèn đường. Đừng nhớ. Đừng cố quyết định xem ai chết cao thượng. Đừng nhớ.

“Anh Soda đâu rồi?” tôi hỏi, và rồi tôi muốn đá mình quá. Sao mày không thể trò chuyện với anh Darry, thẳng ngầu? tôi tự nhủ. Tại sao mày cảm thấy không thoải mái khi trò chuyện với anh Darry?

“Ngủ rồi, tao mong là thế. Tao tưởng nó ngủ luôn trong lúc cạo râu hôm sáng nay và làm đứt cổ choker. Tao phải dúi nó vào giường, nhưng nó chạy ra ngoài tức thì.”

Hy vọng của Darry là Soda đã ngủ chóng tắt, vì anh chạy vào, mặc độc cái quần jean.

“Ê, Ponyboy!” anh la lên, rồi nhào vào tôi, nhưng Darry ngăn anh lại.

“Đừng có nặng tay, bỏ tèo.”

Vậy là anh Soda phải đành lòng nhảy cẫng trên giường và thụ vai tôi.

“Ôi trời, vậy mà mày bệnh. Giờ mày thấy khỏe chưa?”

“Em khỏe rồi. Chỉ hơi đói.”

“Lẽ ra tao đã phải nghĩ đến chuyện mày sẽ đói chứ,” anh Darry nói. “Mày đã chẳng ăn gì cả như suốt lúc mày bệnh. Mày thích xúp nộm không hả?”

Tôi bỗng nhận ra mình đói ra sao. “Ý trời, em khoái món đó lắm.”

“Để tao đi nấu chút xúp. Sodapop, nhẹ nhàng với nó, nghe chưa?”

Anh Soda nhìn lại anh phần nộ. “Anh nghĩ tui sắp chấp nó chạy thi hay gì đó ngay không được chậm trễ chút.”

“Ôi, không,” tôi kêu rên. “Chạy thi. Em nghĩ chuyện này sắp loại em ra khỏi mọi cuộc đua rồi. Em sẽ chẳng khỏe lại kịp mà thi. Mà huấn luyện viên thì lại rất trông mong ở em.”

“Trời ạ, thì ta chờ sang năm,” anh Soda nói. Anh Soda chưa hề hiểu hết tầm quan trọng của thể thao đối với tôi và anh Darry. Cũng như anh chưa hề hiểu vì sao anh em tôi dốc hết cho chuyện học hành. “Đừng có lo nghĩ về vụ chạy thi còn con áy thế chứ.”

“Anh Soda ơi,” thỉnh thoảng tôi nói. “Em đã nói những gì lúc mê sảng vậy anh?”

“Ồ, phần lớn thời gian mày cứ tưởng mày đang ở Windrixville. Rồi mày cứ nói là Johnny không có ý giết thằng Soc đó. Nè, tao không biết là mày chẳng khoái xúc xích đó ghen.”

Tôi lạnh cả người. “Em không thích mà. Em chẳng bao giờ thích cả.”

Anh Soda nhìn tôi. “Mày đã từng ăn món đó. Vì vậy mà lúc bệnh mày chẳng chịu ăn gì cả. Mày cứ nói mày không ưa xúc xích, dù tội tao có cô ép mày ăn món gì đi nữa.”

“Em không thích món đó,” tôi lặp lại. “Anh Soda nè, lúc em bệnh em có gọi tên anh Darry không?”

“Có, dĩ nhiên rồi,” anh nói, nhìn tôi lạ lùng. “Mày gọi cả anh và tao. Đôi khi bố mẹ. Và Johnny.”

“Ồ. Em sợ không chừng em không gọi anh Darry. Chuyện đó làm em bực.”

Anh Soda nhăn răng cười. “Ồi, mày có gọi mà, nên đừng lo. Tội tao cứ thức theo mày hoài đến độ ông bác sĩ phải nói tội tao rồi cũng sẽ nằm viện thôi nếu không chịu ngủ chút đỉnh. Nhưng dù gì thì tội tao cũng chẳng chọn mất tí nào.”

Tôi nhìn anh chăm chú. Anh trông kiệt sức quá trời; dưới mắt có quầng thâm và cái vẻ căng thẳng, mệt mỏi. Vậy mà đôi mắt đen vẫn tươi cười, vô tư lự và bạt mạng.

“Anh coi bộ kiệt sức quá,” tôi nói thẳng. “Em cá là từ hôm thứ Bảy đến giờ anh ngủ không được ba giờ đồng hồ nữa đó.”

Anh cười nhăn răng nhưng không phủ nhận. “Xê ra coi.” Anh trèo qua người tôi rồi ngã vật xuống và trước khi anh Darry mang xúp vô thì cả hai anh em tôi đã ngủ mất rồi.

Chương 11

Tôi phải nằm trên giường cả tuần sau đó. Chuyện đó làm tôi khó chịu; tôi chẳng phải kiểu người có thể nằm ườn nhìn trần nhà suốt. Phần lớn thời gian tôi đọc sách và vẽ tranh. Một hôm tôi bắt đầu lật xem một cuốn kỷ yếu cũ của anh Soda thì bắt gặp một bức hình nom quen quen. Thậm chí khi thấy cái tên Robert Sheldon tôi vẫn chưa nhớ ra đó là ai. Rồi cuối cùng tôi cũng nhận ra đó là thằng Bob. Tôi nhìn thật kỹ tấm hình.

Bức hình không giống thằng Bob mà tôi nhớ lắm, nhưng chẳng ai lại giống in hình mình trong kỷ yếu. Năm đó nó học năm hai bậc cao trung - nghĩa là nó độ mười tám tuổi khi chết. Phải rồi, hồi đó nó đã khá bảnh trai, với điệu cười toét làm tôi nhớ đến nụ cười của anh Soda, một kiểu cười hở cả răng vô tư lự. Nó là một thằng tóc đen bảnh trai với đôi mắt sẫm màu - chắc là nâu, như mắt anh Soda, cũng có thể là xanh sẫm, như mắt anh em nhà Shepard. Có lẽ mắt nó đen. Như mắt Johnny. Tôi chưa hề nghĩ nhiều tới thằng Bob - tôi đã chẳng có lúc nào hở ra mà nghĩ. Nhưng ngày hôm đó tôi băn khoăn về nó. Nó trông thế nào?

Tôi biết nó thích gây sự đánh nhau, có một niềm tin tưởng thấy ở tụi Soc là chuyện sống ở khu Tây biến ta thành Ngài Siêu Bảnh, trông đẹp trai trong áo len màu đỏ sẫm, và hãnh diện về má y cái nhún của mình. Nhưng còn Bob Sheldon mà Cherry Valance vẫn biết thì sao? Cherry là một đứa con gái thông minh; con bé sẽ không thích Bob chỉ vì nó bảnh trai. Dễ thương và thân thiện, nổi bật trong đám đông - đó là cái con bé đã nói. Một thằng đàn ông đích thực, thằng bạn tốt nhất mà một gã có thể có, luôn cố khiến ai đó

dừng nó lại - Randy đã nói với tôi điề`u đó. Nó có một thắ`ng em trai tôn nó làm thắ`n tượng không? Chắ`c một thắ`ng anh cứ chọc tức nó để nó đừng hoang đàng như vậy? Bô` mẹ nó để nó lớn lên tự do - vì họ quá yêu thương nó hay chẳng yêu thương gì nó má`y? Giờ đây họ có căm ghét bọn tôi không? Tôi mong là họ căm ghét bọn tôi, là họ không mang đầ`y cái ý tưởng tào lao thương-hại-nạn-nhân-của-môi-trường-sô`ng mà các nhân viên xã hội cứ ban phát cho thắ`ng Curly Shepard mỗi lầ`n nó bị đưa vào trại cải huấ`n. Tôi thà bị bắ`t cứ ai căm ghét hơn là thương hại. Nhưng, cũng có thể họ đã hiểu, như Cherry Valance. Tôi nhìn hình thắ`ng Bob và đã bắ`t đầ`u hiểu được kẻ mà bọn tôi đã giết ché`t. Một thắ`ng con trai nóng nảy, bạt mạng, vừa kiêu ngạo vừa tràn ngập sợ hãi.

“Ponyboy.”

“Dạ?” Tôi không nhìn lên. Tôi tưởng đó là ông bác sĩ. Hầ`u như ngày nào ông cũng đé`n thăm tôi, dù ông chẳng làm gì nhiê`u ngoài trò chuyện với tôi.

“Có một thắ`ng đé`n gặp mày nè. Nói nó biế`t mày.” Có gì đó trong giọng Darry làm tôi phải nhìn lên, và mắ`t anh nghiêm nghị. “Nó tên Randy.”

“Dạ, em biế`t nó,” tôi nói.

“Mày có muô`n gặp nó không?”

“Dạ.” tôi nhún vai. “Dĩ nhiên rô`i, sao không?”

Có má`y đứa ở trường đã ghé thăm tôi; ở trường tôi có rấ`t nhiê`u bạn bè dù tôi nhỏ tuổi hơn hầ`u hế`t tụi nó và ít nói. Nhưng tụi nó là vậy đó - bạn học, không phải bô` ruột. Tôi đã vui khi thắ`y tụi nó, nhưng tôi cũng khó chịu vì phải sô`ng trong một kiểu xóm liê`u bản thiu và nhà cửa chẳng ngon lành gì lắ`m. Nhà tôi trông ọp ẹp xập xệ,

trong nhà khá tồi tàn, dù một lũ con trai bọn tôi cũng đã lau dọn khá tinh tươm. Hầu hết tụi bạn học của tôi đều xuất thân từ những gia đình tử tế, không giàu sụ như bọn Soc, nhưng dù gì thì cũng là trung lưu. Thật ngớ - tôi thấy khó chịu khi bạn bè nhìn thấy nhà mình. Nhưng tôi lại chẳng cần biết thằng Randy nghĩ gì.

“Chào, Ponyboy.” Thằng Randy, nhìn có vẻ lóng ngóng, đang đứng ở cửa.

“Chào, Randy,” tôi nói. “Ngồi đi nếu mày kiếm được cái ghế.” Sách vở nằm la liệt khắp nơi. Nó hút hai cuốn sách trên ghế rồi ngồi xuống.

“Mày thấy thế nào rồi? Cherry bảo tao mày có tên trong bản tin ở trường.”

“Tao khỏe. Mày đâu thể bỏ sót tên tao trên bất kỳ kiểu bản tin nào.”

Trông nó vẫn còn lúng túng, dù đang cố nhăn răng cười.

“Muốn hút không?” Tôi mời một điếu, nhưng nó lắc đầu. “Không, cảm ơn. Ủ này, Ponyboy, một lý do tao tới đây là để xem mày có khỏe không, nhưng mai mày - bọn mình - phải đến gặp ông thẩm phán.”

“Ừ,” tôi nói, châm điếu thuốc. “Tao biết. Nè, nếu thấy một trong hai anh tao tới thì la lên ghen. Tao sẽ bị mắng nếu hút thuốc trên giường đó.”

“Bố tao khuyên tao nói sự thật rồi thì sẽ chẳng ai bị gì cả. Ông khá buồn bực về toàn bộ chuyện này. Tao muốn nói, bố tao là người tốt, tốt hơn rất nhiều người, và tao gần như đã làm ông thất vọng vì dính vào chuyện này.”

Tôi nhìn nó. Đó là câu nói ngu xuẩn nhất tôi từng nghe. Ông ta nghĩ nó bị dính vào chuyện này ư? Nó chẳng giết chết ai, nó không bị bẻ đầu sút trán trong trận đấu, bạn thân của nó cũng chẳng bị bắn hạ dưới đèn đường. Với lại, nó có gì mà mất? Ông già nó giàu, ông ta có thể đóng bất cứ khoản tiền phạt vì tội say rượu và gây sự đánh nhau nào.

“Tao không ngại bị phạt tiền,” Randy nói, “nhưng tao cảm thấy hết sức khổ sở vì ông già. Và đó là lần đầu tiên trong suốt một thời gian dài tao cảm thấy điều gì đó.”

Thứ duy nhất tôi cảm thấy trong suốt một thời gian dài là sợ. Sợ đơ cả người. Tôi muốn tạm thời không nghĩ đến ông thẩm phán và phiên tòa chừng nào còn có thể. Soda và Darry cũng không thích nhắc đến chuyện đó, nên lúc tôi bệnh cả ba anh em tôi cứ âm thầm đếm từng ngày còn lại, đếm từng ngày anh em tôi còn được bên nhau. Nhưng vì thằng Randy cứ nói riết cái đề tài đó nên tôi chẳng thể nghĩ đến gì khác nữa. Điều thuốc của tôi bắt đầu run run.

“Tao nghĩ chắc ông bà già mày cũng cảm thấy khổ sở về chuyện đó.”

“Bố mẹ tao mất rồi. Tao sống ở đây với Darry và Soda thôi, hai ông anh tao.” Tôi rít một hơi thuốc dài. “Đó là cái làm tao lo. Nếu thẩm phán cho là anh Darry không phải là người giám hộ đáng hoàng hay cái gì đại loại vậy, tao có khả năng bị chết gí trong một trại đầu đó. Đó mới là phần thô i trong vụ này. Darry là người giám hộ đúng mực; anh luôn bắt tao học và biết tao đang ở đâu và đi với ai. Ừ thì, thỉnh thoảng anh em tao cũng không hòa thuận lắm, nhưng anh luôn giữ tao không dính vào chuyện không hay, hay đã từng giữ cho được tao đừng dính vào mấy vụ đó. Bố tao cũng chẳng rầy la tao nhiều bằng anh đâu.”

“Vậy mà tao không biế t.” Randy trông lo lắ ng, quả thực thế . Một thắ ng Soc cũng bận lòng vì một thắ ng nhóc Mờ nào đó đang sắ p phải vào trại giáo dưỡng. Chuyện này quả là ngộ. Tôi không có ý nói nó nực cười đâu. Bạn hiểu tôi muố n nói gì mà.

“Nghe tao nè, Pony. Mày đã chẳng làm gì cả. Chính thắ ng Johnny bạn mày mới câ m con dao...”

“Tao câ m.” Tôi ngắ t lời nó. Nó nhìn tôi lạ lùng. “Tao câ m con dao. Tao đã giế t thắ ng Bob.”

Randy lắ c đầ u. “Tao nhìn thắ y chuyện đó mà. Mày chút nữa đã bị trá n nước chề t. Chính thắ ng tóc đen mới câ m con dao bắ m. Bob làm nó sợ đế n phải làm vậy. Tao thắ y mà.”

Tôi ngây người. “Tao đã giế t nó. Tao câ m con dao bắ m và tao sợ tụi nó sắ p hành hung tao.”

“Không đâu, nhóc, là bạn mày, thắ ng chề t trong bệnh viện...”

“Johnny chưa chề t.” Giọng tôi run lên. “Johnny chưa chề t.”

“Ê, Randy.” Darry thò đầ u vào cửa. “Tao nghĩ chắ c mày nên về đi.”

“Được,” Randy nói. Nó vẫn còn nhìn tôi vẻ là lạ. “Gặp lại sau, Pony.”

“Đừng bao giờ nhắ c gì đế n Johnny với nó cả,” tôi nghe Darry nói khế khi bọn họ đi ra. “Nó vẫn còn khá suy sụp tinh thầ n. Bác sĩ nói nó sẽ qua khỏi chuyện đó nế u ta cho nó thời gian.”

Tôi nuố t khó nhọc và chớp mắ t. Nó cũng chỉ hết như mọi thắ ng Soc khác thôi. Nhỏ nhen máu lạnh. Johnny chẳng liên quan gì đế n chuyện thắ ng Bob bị giế t cả.

“Ponyboy Curtis, dập điếu thuốc đi!”

“Ngay đây, ngay đây.” Tôi dập tắt thuốc. “Em sẽ chẳng ngủ quên khi đang hút đầu, anh Darry. Nếu anh cứ bắt em nằm giường thì chẳng còn chỗ nào cho em hút cả.”

“Không hút một điếu thì mày cũng chẳng chết. Nhưng nếu cái giường đó mà bốc cháy thì mày sẽ toi đó. Mày chẳng thể qua được cái đồng bừa bọn đó mà tới cửa đầu.”

“Ôi, trời ơi, em thì chẳng thể dọn dẹp được rồi mà anh Soda cũng không, nên em nghĩ chừa lại cho anh.”

Anh lại nhìn tôi kiểu đó. “Rồi, rồi,” tôi nói, “không chừa lại cho anh đâu. Chắc anh Soda sẽ dọn dẹp lại chút đỉnh.”

“Chắc mày nên ngăn nắp hơn chút đi, hả, bồ tèo?”

Anh chưa hề gọi tôi như vậy trước đây. Soda là người duy nhất từng được gọi là “bồ tèo”.

“Dạ được,” tôi nói, “em sẽ ý tứ hơn.”

Chương 12

Phiên tòa không giông như tôi tưởng chút nào. Ngoài Darry, Soda và tôi ra, chẳng có ai khác ngoài Randy, Cherry Valance cùng gia đình và thêm vài thằng đã chặn đánh Johnny và tôi đêm đó. Tôi chẳng biết mình chờ thấy toàn bộ chuyện này như thế nào - tôi nghĩ chắc tôi đã xem quá nhiều phim *Perry Mason*⁽⁶⁾. Ô, phải rồi, bác sĩ có mặt ở đó và ông đã nói chuyện rất lâu với ông thẩm phán trước phiên tòa. Lúc đấy tôi không biết ông có liên quan gì tới chuyện này, nhưng giờ thì tôi rõ rồi.

Đầu tiên thằng Randy bị thẩm vấn. Nó trông hơi căng thẳng, và tôi ước gì họ cho phép nó hút một điếu. Tôi ước gì họ cho phép tôi hút một điếu; chính tôi cũng run. Anh Darry đã dặn tôi ngậm miệng bất luận thằng Randy và mọi người có nói gì, sẽ đến lượt tôi thôi. Hết thấy mấy thằng Soc đều thuật lại câu chuyện như nhau và chủ yếu theo đúng sự thật, trừ việc chúng khai là Johnny đã giết thằng Bob; nhưng tôi nghĩ tôi có thể giải quyết điểm đó khi đến phiên mình. Cherry kể lại cho họ những gì đã xảy ra trước và sau khi Johnny và tôi bị hành hung - tôi nghĩ tôi đã thấy ít nước mắt lăn dài trên má nó, nhưng tôi không chắc. Giọng nó hết sức điềm tĩnh dù nó đang khóc. Ông thẩm phán thẩm vấn kỹ lưỡng tất cả mọi người, nhưng chẳng có gì vô cùng xúc động hay thú vị xảy ra như trên truyền hình cả. Ông hỏi hai anh đôi chút về Dally, tôi nghĩ để kiểm tra hoàn cảnh chung của anh em tôi và tìm hiểu xem bọn tôi giao du với loại bạn bè nào. Nó có phải là bạn thật tốt của anh em tôi không? Darry nói, “Phải, thưa ngài,” và nhìn thẳng ông thẩm phán, không do dự; nhưng Soda thì nhìn tôi như thể anh đang tuyên án tôi lên ghế điện trước khi họ hỏi tôi cũng câu hỏi đó. Tôi hết sức tự hào về cả

hai anh. Dally là một đứa trong băng bọn tôi và bọn tôi không thể bỏ rơi nó. Tôi đã tưởng thẩm phán sẽ chẳng bao giờ có thời gian mà thẩm vấn tôi. Trời ơi, đến lúc ông hỏi tôi thì tôi sợ muốn đơ cả người. Và bạn biết sao không? Họ chẳng hỏi gì tôi về chuyện thằng Bob bị giết cả. Ông thẩm phán chỉ làm có mỗi một chuyện là hỏi tôi có thích sống với anh Darry không, tôi có thích đi học không, điểm của tôi ra sao, đại loại như thế. Lúc đó tôi chẳng hiểu mô tê ách giáp gì, nhưng về sau tôi biết ra chuyện bác sĩ đã nói với thẩm phán. Tôi nghĩ chắc trong bụng tôi quả tình sợ ra sao thì ngoài tôi cũng lộ ra vậy, vì ông thẩm phán nhăn răng cười với tôi và bảo tôi đừng có gặm móng tay nữa. Đó là thói quen tôi mắc phải. Rồi ông nói tôi được tha bổng và toàn bộ hồ sơ khép lại. Chỉ thế thôi. Thậm chí cũng chẳng cho tôi được nói gì mảy may. Nhưng mà chuyện đó chẳng làm tôi phiền gì nhiều. Dù gì thì tôi cũng không thấy hứng thú nói.

Tôi ước giá như có thể nói rằng mọi sự đã trở lại bình thường, nhưng không phải. Nhất là tôi. Tôi bắt đầu va phải mọi thứ, ví dụ cái cửa, và cứ vấp vào bàn cà phê và để quên đồ. Lúc nào tôi cũng kiểu như đang trí, nhưng trời ơi, tôi đi học mà cảm về đúng sách vở và cả hai chân đều mang giày thì là còn phước lắm. Có lần tôi đi bộ một mạch về nhà, hai chân chỉ mang tãt mà không hề nhận ra cho đến khi Steve vui vẻ nhận xét về chuyện đó. Tôi tưởng mình đã để giày trong tủ đồ ở trường, nhưng tôi chẳng tìm thấy nữa. Còn một chuyện nữa, tôi bỏ ăn. Trước tôi từng ăn khỏe lắm, rồi bỗng dưng tôi không có cảm giác đói nữa. Cái gì cũng có mùi vị như xúc xích. Ngoài ra việc học hành của tôi cũng hết sức bết bát. Tôi không bê bối lắm trong môn toán, vì Darry kiểm tra bài làm và thường phát hiện ra hết chỗ sai rồi bắt tôi làm lại, nhưng trong môn tiếng Anh thì tôi quả là quá tệ đi. Tôi thường được điểm A môn tiếng Anh, chủ yếu vì thầy tôi cho bọn tôi viết luận suốt. Ý tôi là, tôi biết mình nói tiếng Anh không khá (bạn đã bao giờ thấy một

thầy ng du còn nói tiếng Anh khá chưa?), nhưng tôi lại có thể viết khá khi cô gắng. Ít nhất, trước đây thì thế. Giờ thì may lắm tôi mới kiếm được một điểm D cho bài luận.

Chuyện đó khiến thầy tiếng Anh của tôi bận lòng, ý tôi là kiểu tôi mắc lỗi ngớ ngẩn ấy. Thầy rất tốt, là người khiến bọn tôi phải suy nghĩ, và có thể nói rằng thầy còn quan tâm đến ta như một con người. Một hôm thầy bảo tôi nán lại sau khi máy đưa khác trong lớp đã ra về.

“Ponyboy, thầy muốn nói với em về điểm của em.”

Trời ạ, tôi ước gì mình được chuồn khỏi đó. Tôi biết mình sắp bị đuổi khỏi giờ học đó, nhưng trời ơi, tôi không tránh được.

“Chẳng có gì nhiều để nói cả, nếu xét điểm của em, Pony, thầy sẽ nói thẳng với em đây. Ngay bây giờ em đang trượt môn này, nhưng xét hoàn cảnh thì, nếu em làm được một bài luận học kỳ khá, thầy sẽ cho em đậu với điểm C.”

“Xét đến hoàn cảnh” - anh em ơi, có phải đó là cách thầy muốn nói là thầy biết tôi đang làm hỏng hết cả vì tôi đã trải qua nhiều chuyện không hay không? Ít nhất thì đó cũng là một cách nói vòng vo. Tuần học đầu tiên sau phiên tòa thật kinh khủng. Những người tôi quen không nói chuyện với tôi, còn những người tôi không quen thì cứ sẵn tới mà hỏi đầu đuôi sự vụ. Đôi khi ngay cả các giáo viên cũng thế. Còn cô giáo Sử của tôi - cô làm như thể cô sợ tôi ấy, dù tôi chưa hề phá phách gì trong giờ cô cả. Bạn có thể tin chắc là chuyện đó khiến tôi cảm thấy hết sức oách.

“Vâng thưa thầy,” tôi nói, “em sẽ cố. Đề bài là gì ạ?”

“Bất cứ gì em thấy quan trọng phải viết ra. Không có đề bài gợi ý; thầy muốn đọc ý nghĩ và kinh nghiệm của riêng em.”

Chuyên tham quan sở thú đầu tiên của tôi. Ô là la, ô la la. “Vâng thưa thầy,” tôi nói, và biến khỏi đó nhanh hết sức có thể.

Giờ ăn trưa tôi hẹn gặp Ba Láp và Steve ở bãi xe sau, cả lũ chạy xe đến tiệm tạp hóa nhỏ bên khu lân cận để mua thuốc lá, Coca và mấy thanh kẹo. Cửa hiệu này là một chốn lui tới thường xuyên của dân Mỹ và bọn tôi gần như chỉ có bấy nhiêu đó cho bữa ăn trưa. Bọn Soc phá phách trong quán ăn của trường - ném đồ đạc và các thứ - và ai cũng có đồ chuyện đó lên đầu bọn Mỹ chúng tôi. Cả bọn tôi đã được một trận cười về chuyện đó. Tụi Mỹ thậm chí còn chẳng mấy khi đến ăn ở quán đó.

Tôi đang ngồi trên cái chần bùn xe của thằng Steve, hút thuốc và uống Pepsi trong khi nó và thằng Ba Láp ở trong tiệm trò chuyện với mấy đứa con gái thì một chiếc xe hơi chạy lại gần, ba thằng Soc bước ra. Tôi chỉ ngồi đó nhìn chúng và ực một hơi Pepsi nữa. Tôi không thấy sợ. Đó là cái cảm giác kỳ cục nhất trên đời. Tôi không cảm thấy gì - sợ, nổi khùng, hay bất cứ cảm giác gì cả. Chỉ là một con số không.

“Mày là thằng đã giết Bob Sheldon,” một thằng trong bọn nói. “Và nó là bạn của bọn tao. Bọn tao chẳng khoái ai giết bạn bọn tao cả, nhất lại là tụi Mỹ.”

Dữ chưa. Tôi đập bẻ đứt vỏ chai rồi nắm chặt cổ chai và liệng điếu thuốc qua một bên. “Trở lại xe đi nếu không tụi bay sẽ bị chẻ xác ra đó.”

Tụi nó coi bộ khá ngạc nhiên, rồi một trong mấy thằng lùi lại.

“Tao không nói chơi đâu.” Tôi nhảy phóc khỏi xe. “Tao chịu gần hết nổi tụi bay rồi.” Tôi tiến về phía chúng, cầm cái chai như kiểu Tim Shepard cầm roi - hươ ra xa thân mình, cầm lơ nhưng

chắc. Tôi nghĩ tội nó biết tôi nói thật chứ chẳng chơi, vì cả bọn lên xe chạy mất.

“Mày chắc dùng cái chai đó thật chứ chẳng chơi, phải không?” Ba Láp đã quan sát từ ô cửa ở cửa hiệu. “Steve và tao đang định yểm trợ mày, nhưng tao nghĩ bọn tao chẳng cần nữa. Mày chắc sẽ chỉ xác tội nó thật, hả?”

“Tao nghĩ vậy,” tôi thở dài. Tôi chẳng hiểu thằng Ba Láp đang nghĩ gì - ai cũng sẽ làm vậy thôi, thằng Ba Láp thì chắc còn chẳng buồn phải nghĩ tới nghĩ lui.

“Ponyboy, nghe này, đừng có trở nên dốt nát. Mày chẳng giống mấy thằng khác trong bọn mình, đừng có làm...”

Có chuyện gì với Ba Láp vậy chứ? Tôi biết cũng như nó là nếu ta trở nên dốt nát thì ta sẽ không bị hại. Khôn ra thì sẽ chẳng gì động tới ta được...

“Mày đang làm cái quái gì vậy?” Giọng Ba Láp xen vào những ý nghĩ của tôi.

Tôi ngược nhìn nó. “Nhặt miếng chai.”

Nó trở mặt nhìn tôi một lát, rồi cười toe. “Thằng nhãi ranh này thiệt,” giọng nó trở nên nhẹ nhõm. Tôi không biết nó đang nói về chuyện gì, nên tôi chỉ tiếp tục nhặt miếng chai từ cái đống chai và bỏ vào thùng rác. Tôi chẳng muốn ai bị xì lốp xe.

Tôi có viết bài luận đó khi về đến nhà. Tôi quả đã cố, chủ yếu là vì Darry bảo tôi phải làm. Tôi tính viết về bố, nhưng không nổi. Đã từ rất lâu rồi, thậm chí tôi còn chẳng nhớ nổi về bố mẹ mình. Lâu nữa. Tôi có viết về con ngựa của anh Soda, Chuột Mickey, nhưng không viết ra cho xuôi được; nó cứ nghe ra suốt

mướt. Vậy là tôi bắt đầu ghi tên ra khắp trang giấy. Darrel Shayenne Curtis, Jr. Soda Patrick Curtis, Ponyboy Michael Curtis. Rồi tôi vẽ ngựa lên khắp trên đó. Cái đó chắc sẽ kiếm được điểm cao đây.

“Nè, thư đã tới chưa?” Soda đánh sầm cửa và la to hỏi thư, như anh vẫn vậy mỗi ngày khi đi làm về. Tôi đang trong phòng ngủ, nhưng tôi biết anh sẽ ném trượt cái áo khoác vào ghế sofa, cởi giày ra, đi vào bếp uống một ly sô cô la sữa, đó là điều anh làm mỗi ngày trong đời. Anh luôn mang tất chạy quanh nhà - anh không thích mang giày.

Rồi anh làm một chuyện là lạ. Anh vào phòng, ngả vật xuống giường và bắt đầu hút thuốc. Anh háu như không bao giờ hút, trừ khi có gì đó thực sự làm anh bức hay khi anh muốn trông có vẻ ngầu. Và anh đâu cần gây ấn tượng với bọn tôi; bọn tôi biết anh ngầu rồi. Nên tôi nghĩ có gì đó đang làm anh bận lòng. “Công việc sao rồi?”

“Tốt.”

“Có gì sao anh?”

Anh lắc đầu. Tôi nhún vai và quay qua vẽ ngựa.

Tôi đó Soda làm bếp, và mọi thứ đều có vẻ bình thường. Chuyện đó thật bất thường, vì anh lúc nào cũng thử làm cái gì đó khác đi. Có lần bọn tôi được ăn bánh màu xanh lá. Xanh lá. Tôi có thể nói bạn nghe một điều: bạn mà có một ông anh như Sodapop thì bạn sẽ chẳng bao giờ thất ý nhầm chán đâu.

Suốt bữa ăn tôi Soda nín thinh, và anh ăn ít. Chuyện đó quả là không bình thường. Thường thì háu như ta chẳng thể làm anh im

miệng hay làm anh no. Anh Darry dường như không để ý thấy, nên tôi chẳng nói gì.

Thế rồi sau bữa ăn tôi và anh Darry lại ăn tối lên, khoảng lần thứ tư trong tuần đó. Chuyện này, ban đầu là do tôi chưa động gì đến bài luận, và tôi muốn chạy một vòng xe. Thường thì tôi chỉ đứng đó để anh Darry quát mắng, nhưng gần đây tôi đã to tiếng lại.

“Sao mà phải lo về bài vở của em chứ?” Rồi cuộc tôi lớn tiếng. “Dù gì thì em cũng phải kiếm một việc làm ngay khi em ra trường. Xem anh Soda kia. Anh có sao đâu, mà anh cũng bỏ học ngang đó thôi. Anh thôi đi được rồi.”

“Mày sẽ không bỏ học ngang đâu. Nghe đây, với đầu óc mày và điểm của mày, mày có thể kiếm được học bổng, và bọn tao có thể cho mày học hết đại học. Nhưng vẫn đề không phải là bài vở. Mày đang sống trong khoảng chân không, Pony à, và mày phải thôi đi. Johnny và Dallas cũng là bộ ruột của bọn tao nữa, nhưng mày đâu thể chỉ thôi sống vì mày mất một ai. Tao tưởng giờ thì mày đã hiểu ra điều đó rồi. Vậy mà mày không chịu buông! Và bất cứ khi nào mày không ưng cách tao hành xử mọi chuyện thì mày có thể biến đi.”

Tôi chờ người, lạnh ngắt. Bọn tôi chưa hề nhắc đến Dallas hay Johnny. “Anh muốn vậy, phải không? Anh chỉ muốn em cút đi. Chà, đâu dễ vậy, phải không, anh Soda?” Nhưng khi tôi nhìn anh Soda thì tôi dừng. Mặt anh tái mét, và khi anh nhìn tôi mắt anh mở to với một vẻ đau đớn. Tôi chợt nhớ mặt thằng Curly Shepard khi nó té từ cột điện thoại xuống và bị gãy tay.

“Dừng... Ồi, hai người, sao hai người không thể...” Anh bất thần chồm dậy và lao ra cửa. Anh Darry và tôi lặng người đi. Anh Darry

nhặt lá thư anh Soda thả lại lên.

“Đó là thư nó viết cho con Sandy,” giọng anh Darry không chút cảm xúc. “Trả lại còn nguyên chưa mở.”

Vậy ra đó là cái đã làm anh Soda buồn bực cả buổi chiều. Và tôi thậm chí còn không để tâm tìm hiểu. Đến đây, tôi mới nhận ra rằng mình chưa hề để tâm gì nhiều đến những vấn đề của anh Soda. Anh Darry và tôi chỉ xem đương nhiên là anh chẳng có vấn đề gì.

“Khi Sandy đi Florida... đó không phải là vì Soda, Ponyboy. Nó bảo tao nó yêu con bé, nhưng tao đoán con bé không yêu nó như nó tưởng, con bé không vì Soda.”

“Anh không phải giải thích cặn kẽ cho em đâu,” tôi nói.

“Dù gì thì nó đã muốn cưới Sandy, nhưng con bé cứ bỏ đi.” Anh Darry nhìn tôi với một vẻ khó hiểu. “Sao nó không kể cho mày nghe? Có lẽ nó không kể cho thằng Steve hay thằng Ba Láp, nhưng tao tưởng chuyện gì nó cũng nói với mày cả mà.”

“Chắc anh ấy đã định kể,” tôi nói. Đã bao lần rồi anh Soda định nói với tôi cái gì đó, nhưng rồi lại thấy tôi đang mơ mộng hay chú ý đâu vào sách? Anh luôn lắng nghe tôi, bất kể anh có đang làm gì.

“Tuần đó khi tụi mày bỏ đi đêm nào nó cũng khóc,” Darry chậm rãi nói. “Cả mày và Sandy trong một tuần.” Anh để phong thư xuống. “Nào, mình đuổi theo nó đi.”

Bọn tôi đuổi theo Soda đến tận công viên. Bọn tôi đuổi sát anh, nhưng anh đã chạy trước cả một khối nhà.

“Đi vòng rô`i chặn đầ`u nó,” Darry ra lệnh. Dù đang không khỏe thì tôi vẫn là thầ`ng chạy cừ nhấ`t. “Tao sẽ ở ngay sau nó.”

Tôi đâm đầ`u qua cây cô`i và chặn đầ`u được anh ở nửa đường công viên. Anh quặt qua phải, nhưng tôi tung người ra bắ`t được anh trước khi anh kịp thêm vài bước nữa. Chuyện đó làm cả hai anh em tôi đứt cả hơi. Bọn tôi nằ`m đầ`y thở hô`ng học vài phút, và rô`i anh Soda ngồ`i dậy phúi cỏ trên áo sơ mi.

“Mày đáng ra phải chọn chơi bóng bầ`u dục chứ đâu phải chạy bộ.”

“Anh nghĩ anh đang đi đâu vậy chứ?” Tôi nằ`m thẳng cẳng nhìn anh. Anh Darry tới nơi và ngồ`i phịch xuố`ng cạnh bọn tôi.

Anh Soda nhún vai. “Tao không biế`t. Chỉ là... tao không chịu nổi nghe hai người lục đục. Đôi khi... tao chỉ phải chạy đi hoặc... như thể tao là kẻ đứng giữa trong một trò kéo co và tao bị xé đôi ra. Mày hiểu không?”

Anh Darry giật mình nhìn tôi. Cả hai anh em tôi đã không nhận thấ`y Soda ra sao khi nghe bọn tôi cãi cọ. Tôi khỏ` sở đế`n lạnh người vì xấ`u hổ. Cái anh nói là sự thật. Anh Darry và tôi quả đã chơi trò kéo co với anh mà chẳng hê` nghĩ điề`u đó làm tổn thương anh thế` nào.

Anh Soda nghịch mắ`y cọng cỏ úa. “Ý tao là, tao không thể về` phe nào. Sẽ dễ hơn nhiề`u nế`u tao làm được, nhưng tao hiểu cả hai phía. Anh Darry cứ quất mắ`ng hoài, lúc nào cũng cố` quá sức, hơn nữa quá xem nặng mọi chuyện, còn Ponyboy, mày chưa nghĩ thấ`u đầ`u, mày không nhận ra là Darry đã từ bỏ mọi thứ chỉ để cho mày một cơ hội ảnh đã bỏ lỡ. Ảnh có thể nhét mày vào một trại đầ`u đó và cứ học tiế`p lên đại học. Ponyboy, tao đang nói sự thật với mày đó. Tao thôi học vì tao tô`i dạ. Ở trường tao quả đã cố` gắ`ng rô`i, nhưng

mày thấy điểm tao rồi đó. Nghe này, tao bắt lòng làm việc ở trạm xăng với xe xiếc. Nhưng mày thì đừng bao giờ như vậy. Về anh Darry, mày phải cố mà hiểu anh hơn, và đừng có bức ảnh về mọi lỗi lầm vật vãnh của anh nữa. Darry cảm nhận mọi chuyện khác với mày.” Anh nhìn bọn tôi van nài. “Trời ơi, hai người ơi, phải nghe không cũng đã đủ chán rồi, vậy mà khi hai người bắt đầu cố bắt tui phải về phe...” Nước mắt Soda tuôn tràn. “Chỉ còn có mấy anh em mình đây với nhau thôi. Anh em mình phải làm sao mà đầu lưng với nhau chống chọi lại tất cả. Nếu anh em mình không có nhau, anh em mình sẽ chẳng có gì. Nếu anh em mình không có gì, anh em mình sẽ có cái kết cục như Dallas... mà tui không có ý nói là chết đâu. Tui muốn nói như nó lúc trước. Và cái đó còn tệ hơn cả chết nữa. Làm ơn” - anh đưa cánh tay lên quệt nước mắt - “đừng cãi cò nữa.”

Darry trông thật sự buồn. Tôi chợt nhận ra là anh chỉ mới hai mươi, cũng không già gì hơn hai đứa còn lại, không đủ già dặn để không cảm thấy sợ, bị tổn thương hay bơ vơ lạc lõng. Tôi nhận ra mình chỉ biết chờ Darry hiểu mình mà chưa bao giờ thử cố hiểu anh. Anh đã hy sinh rất nhiều vì anh Soda và tôi.

“Hắn rồi, bỏ tèo,” anh Darry nói nhẹ nhàng. “Tụi tao sẽ chẳng lục đục nữa đâu.”

“Nè, Ponyboy” - Soda nước mắt lưng tròng cười toe toét với tôi - “đừng có mà bắt đầu khóc nữa đi. Một đứa con nít khóc nhè trong nhà là đã đủ rồi.”

“Em đâu có khóc,” tôi nói. Chắc tôi đang khóc. Tôi chẳng nhớ nữa. Soda đã mढ़ua lên vai tôi.

“Không đánh nhau nữa. Chịu không, Ponyboy?” Darry nói.

“Chịu,” tôi nói. Và tôi nói thật lòng. Darry và tôi có lẽ vẫn sẽ còn những hiểu lầm - anh em tôi quá khác nhau nên không thể không vậy - nhưng không cãi nhau nữa. Bọn tôi không thể khiến Soda tổn thương nữa. Sodapop sẽ luôn là trọng tài, nhưng điều đó không có nghĩa là anh cứ phải bị giằng co. Thay vì anh Darry và tôi giằng co Soda, anh kéo bọn tôi lại với nhau.

“Thôi nào,” anh Soda nói, “tui lạnh quá. Đưa về nhà chứ hả?”

“Chập hai anh đó,” tôi thách, bật dậy. Hôm đó là một đêm thật đẹp để chạy thi. Không khí trong trẻo, lạnh và sạch đến độ lấp lánh. Trăng chưa lên nhưng các vì sao soi sáng vạn vật. Tất cả đều tĩnh lặng trừ tiếng bước chân bọn tôi trên xi măng và tiếng lá xào xạc lùa trên đường. Đó là một đêm thật đẹp. Tôi nghĩ mình vẫn còn chưa khỏe, bởi cả ba anh em tôi đều hòa. Không phải. Tôi nghĩ cả ba anh em tôi chỉ muốn ở lại bên nhau.

Thế nhưng tôi đó tôi vẫn chưa muốn làm bài tập. Tôi tìm quanh một cuốn sách để đọc, nhưng tôi đã đọc hết thấy sách có trong nhà đến cả năm chục triệu lần rồi, ngay cả cuốn *The Carpetbaggers*⁽⁷⁾ của anh Darry, dù anh bảo tôi vẫn chưa đủ lớn để đọc. Tôi cũng nghĩ vậy sau khi đã đọc hết quyển. Cuối cùng tôi cầm Cuốn theo chiều gió lên và nhìn nó một hồi lâu. Tôi biết Johnny đã chết. Tôi vẫn luôn biết chuyện đó, ngay cả khi tôi bệnh và vờ như nó chưa chết. Là Johnny, không phải tôi, đã giết thằng Bob - tôi biết cả điều đó nữa. Tôi chỉ nghĩ là biết đâu nếu tôi làm như thể Johnny chưa chết thì sẽ không đau đớn nhiều. Như kiểu thằng Ba Láp, khi cảnh sát mang xác Dally đi rồi, nó cứ ca cẩm vì đã mất luôn con dao bấm khi họ khám người thằng Dallas.

“Mày chỉ bận lòng có mỗi thứ đó thôi, con dao bấm, hả?” Thằng Steve mất đồ hoe đã quát nó.

“Không,” Ba Láp nói với một tiếng thở dài run run, “nhưng tao ước đó là tất cả những gì làm tao bận tâm.”

Nhưng nói gì thì chuyện đó vẫn đau đớn. Ta quen một gã một thời gian dài, và tôi muốn nói là thực sự biết gã, ta sẽ không thể quen với cái ý nghĩ là gã mới đó đã chết. Với tất cả bọn tôi Johnny là cái gì đó còn hơn cả một người bạn thân. Tôi nghĩ nó đã lắng nghe nhiều kêu ca và nhiều vấp ngã của nhiều đứa hơn bất kỳ đứa nào trong bọn tôi. Một gã thực sự lắng nghe ta, lắng nghe và quan tâm đến cái ta nói, là một cái gì đó hiếm hoi. Và tôi không thể quên được nó đã bảo tôi là nó vẫn chưa làm được gì nhiều, cả đời nó chưa hề bước chân ra khỏi xóm - và rồi đã quá trễ. Tôi hít một hơi thật sâu và mở sách. Một mẫu giấy rơi ra sàn và tôi nhặt lên.

Ponyboy, tao đã nhờ cô y tá trao lại cho mày cuốn sách này để mày đọc nốt. Đó là chữ viết của Johnny. Tôi đọc tiếp, gần như nghe được cái giọng nhỏ nhẹ của Johnny. Lúc này ông bác sĩ đến nhưng đã ng nào thì tao cũng đã biết rồi. Tao cứ mỗi lúc một mệt hơn. Nghe này, giờ tao chẳng sợ chết nữa. Đáng lắm mà. Thật đáng khi cứu máy nhóc đó. Đời tụi nó đáng hơn đời tao, tụi nó có nhiều thứ hơn để mà sống. Một vài ông bố bà mẹ tụi nó đã ghé cảm ơn tao và tao biết chuyện đó đáng lắm. Hãy nói với thằng Dally là đáng lắm. Chỉ có điều tao sẽ nhớ máy thằng bay. Tao đã nghĩ đến điều đó, và bài thơ đó, gã đã viết bài thơ đó, ông muốn nói ta là vàng khi ta trẻ con, như màu xanh lá. Khi ta trẻ con thì mọi sự đều mới mẻ, bình minh. Chỉ khi ta trở nên quen với mọi thứ thì mới là ngày. Như cách mày để tâm đến mặt trời lặn đó, Pony. Đó là vàng. Hãy giữ lấy cách sống ấy, đó là cách sống rất đáng giữ. Tao muốn mày bảo Dally hãy ngắm mặt trời lặn một lần. Nó biết đâu chừng sẽ tương mày dở hơi, nhưng hãy nói nó giùm tao. Tao không nghĩ nó đã có lúc nào thực sự thấy hoàng hôn. Và đừng buồn phiền vì là một thằng Mơ. Mày vẫn còn rất

nhieu thời gian để trở thành cái máy muôn. Vẫn còn rất nhieu diều tốt đẹp trên cõi đời này. Hãy nói với Dally vậy. Tao không nghĩ nó hiểu. Bạn thân của mày, Johnny.

Nói cho Dally. Đã quá trễ không nói cho Dally nghe được nữa rồi. Mà rồi nó có nghe không? Tôi không tin. Bỗng tôi thấy đây không chỉ là một vấn đề cá nhân nữa. Tôi có thể tưởng tượng ra hàng trăm hàng trăm thằng con trai sống ở khu thua thiệt trong thành phố, những thằng con trai mất đen giết mình hoảng hốt vì cái bóng của chính mình. Hàng trăm thằng con trai có lẽ nhìn mặt trời lặn, ngắm sao trời và khao khát một cái gì đó tốt đẹp hơn. Tôi có thể thấy những thằng con trai gục xuống dưới đèn đường vì chúng xa xưa, dữ dằn và hận đời, và đã quá trễ để nói với chúng rằng vẫn còn có diều tốt đẹp trên đời, mà chẳng nào chúng cũng chẳng tin ta nếu ta nói. Vấn đề đó quá lớn không thể chỉ là vấn đề cá nhân nữa. Cần có sự giúp đỡ nào đó, ai đó nên nói với chúng trước khi đã quá trễ. Ai đó cần kể lại câu chuyện ở phía chúng, rồi biết đâu bây giờ mọi người sẽ hiểu và sẽ không quá vội vàng đánh giá một thằng dựa vào lượng dàu tóc nó bôi. Diều đó quan trọng đối với tôi. Tôi cầm cuốn danh bạ điện thoại lên và gọi cho thầy dạy tiếng Anh.

“Thưa thầy Syme, là Ponyboy đây ạ. Bài luận đó phải viết dài chừng nào?”

“Sao thế, à ừ, không được ngắn hơn năm trang.” Thầy nghe có vẻ hơi ngạc nhiên. Tôi quên là đã khuya rồi.

“Dài hơn được không thầy?”

“Dĩ nhiên, Ponyboy, dài bao nhiêu tùy em.”

“Cảm ơn thầy,” tôi nói và cúp máy.

Tôi ngồ`i xuô`ng, câ`m bút lên và nghĩ một lát. Nhớ lại. Nhớ lại một thắ`ng con trai ngăm đen, bánh trai với nụ cười toe toét bắ`t câ`n và tính tình nóng nảy. Một thắ`ng con trai tóc trắ`ng, bặm trợn với một điế`u thuô`c trên môi và nụ cười cay đắ`ng trên gương mặt chai sạn. Nhớ lại - và lâ`n này thì nó không còn làm tôi đau nữa - một thắ`ng con trai mười sáu tuổi trắ`m lạng có cái vẻ thua cuộc, mái tóc dày và hai mắ`t đen với vẻ hoảng sợ. Một tuầ`n đã cướp đi cả ba đứa nó. Và tôi nghĩ tôi có thể kể lại cho mọi người, bắ`t đầ`u từ thầ`y dạy tiế`ng Anh của mình. Tôi phân vân một hồ`i lâu không biế`t nên bắ`t đầ`u bài luận như thế` nào, làm sao để bắ`t đầ`u viế`t về` một cái gì đó quan trọng vô cùng đố`i với tôi. Và cuố`i cùng tôi đã bắ`t đầ`u như thế` này: Khi tôi từ bóng tồ`i của rạp chiế`u phim bước ra ngoài ánh nắ`ng rực rỡ, tôi chỉ có hai thứ trong đầ`u: Paul Newman và một cuố`c xe về` nhà...

Trò chuyện với S. E. Hilton

Khi bà viết *Ngựa chứng đầu xanh* bà hãy còn là một học sinh trung học mười sáu tuổi ở Oklahoma. Bà lấy ý tưởng cho câu chuyện từ đâu?

Thực ra ban đầu khi bắt tay vào viết tôi mới mười lăm tuổi. Đến năm tôi mười sáu và là nữ sinh năm hai trung học thì tôi mới viết phần lớn tác phẩm (đó là năm tôi bị điểm D trong môn viết sáng tạo). Một hôm một người bạn của tôi đang đi học về thì máy đưa trẻ “tử tế” nhảy xổ ra khỏi xe mà đánh cậu ta tôi bởi vì tụi nó không thích chuyện cậu ta là một thằng Mỡ. Chuyện này làm tôi nổi khùng lên, thế là tôi về nhà bắt đầu gõ lóc cóc một câu chuyện về cậu bé bị đánh đập trên đường đi xem phim về nhà - phần mở đầu của cuốn *Ngựa chứng đầu xanh*. Đó chỉ là cái gì đó để xả giận. Tôi không có dự định gì lớn lao. Tôi chỉ ngồ i xuống bắt tay vào viết. Tôi hò i tưởng lại và tôi nghĩ nó được viết ra hoàn toàn trong vô thức tôi hay cái gì đại loại thế.

Vậy là có một Ponyboy đời thực? Một Johnny thực?

Băng của Ponyboy lấy cảm hứng từ một băng có trong đời thực, tôi rất yêu quý các thành viên của nhóm này. Về sau, tất cả các thành viên trong băng mà tôi chơi cùng đều tin chắc họ có mặt trong cuốn sách - nhưng không phải. Tôi nghĩ là vì các nhân vật này thực ra gần như phổ quát mà không mất đi cá tính của mình.

Bà đã biến nguồn cảm hứng cho câu chuyện đó thành những nhân vật đáng nhớ như vậy ra sao?

Khi tôi viết, một sự chuyển hóa thú vị diễn ra. Tôi đi từ chỗ nghĩ về người thuật chuyện của mình đến chỗ chính là cậu ta. Rốt cuộc ý nghĩ của Ponyboy là ý nghĩ của tôi. Cậu ta có lẽ là người tôi đến gần nhất để đặt mình vào trong một nhân vật. Cậu ta có sự tự do, những người bạn trung thành, những người cậu ta yêu thương và người yêu thương cậu ta; những thứ quan trọng đối với cậu là những thứ quan trọng đối với tôi. Tôi nghĩ Ponyboy và Soda, Darry trở thành người tốt hơn những đứa khác trong bọn vì chúng yêu thương nhau.

Hồi còn là một thiếu niên bà ra sao? Bà là Mỡ hay Soc?

Tôi là một đứa con gái như con trai - tôi chơi đá banh; bạn thân của tôi là con trai. May mắn là, tôi sinh ra không có cái gene cần-phải-thuộc-về, cái gene luôn miệng nói rằng ta phải thuộc một nhóm nhỏ nhoi để cảm thấy an toàn.

Tôi chưa bao giờ muốn được xếp loại là cái gì cả, tôi cũng chưa hề tham gia vào bất cứ cái gì vì sợ đánh mất cá tính của mình. Tôi thậm chí còn không nhận ra là mấy cậu bé này, những người là bạn tốt của tôi, là Mỡ mãi cho đến một hôm bọn tôi đang đi trên đường thì có mấy thằng đi qua hét lên “Mỡ!” Thật nực cười khi nhìn, những người ta quen biết bấy lâu nay, đột nhiên ta thấy họ như bất cứ ai thấy họ, với mái tóc chải mượt ra sau, điếu thuốc tre trên môi và áo khoác da đen, và nói, “Chúa ơi, tụi nó là du côn.” Ta quen chúng và biết chúng không phải là du côn, chúng chỉ trông như du côn thôi. Tôi cũng có bạn bè sống ở khu nhà giàu của thị trấn, và thấy về phần họ cũng có những vấn đề.

Bà đã theo đuổi việc xuất bản *Ngựa chứng đầu xanh* ra sao?

Khi tôi viết, tôi không nghĩ đến chuyện xuất bản. Nhưng ở trường một hôm tôi nói với một người bạn là tôi đang viết sách, và mẹ cô ta tình cờ lại viết sách cho trẻ em. Tôi đưa cho bà một bản cuốn *Ngựa chứng đầu xanh*, và bà này cho một người bạn có một người đại diện ở New York xem. Người đại diện này thích cuốn sách và bán cho một nhà xuất bản khác, nhà xuất bản này đọc nó. Từ đó bà trở thành đại diện của tôi. Tôi đã nhận được hợp đồng nhà xuất bản gửi vào ngày tốt nghiệp của mình đây!

Điều gì khiến bà muốn trở thành một nhà văn?

Ảnh hưởng chính đối với việc viết lách của tôi là đọc sách. Hồi còn nhỏ, tôi đọc mọi thứ, kể cả hộp ngũ cốc và nhãn cà phê. Đọc sách dạy cho tôi cấu trúc câu, phân đoạn, làm sao để hình thành một chương. Thật kỳ lạ là nó lại chưa bao giờ dạy tôi chính tả.

Tôi luôn thích viết, cũng nhiều gần như thích đọc. Tôi bắt đầu nghịch cái máy chữ hồi tôi độ mười hai tuổi. Tôi luôn viết về những thứ làm tôi quan tâm, vậy nên những năm đầu viết lách của tôi (từ lớp ba đến lớp mười), tôi viết về mấy chàng cao bồi và ngựa. Tôi muốn trở thành một tay cao bồi và có một con ngựa.

Tôi viết lách dễ dàng vì tôi không bao giờ bắt tay vào viết trừ khi có điều gì muốn nói. Tôi là nhà văn có sở trường về nhân vật. Một số nhà văn là nhà văn có sở trường về cốt truyện... Tôi phải bắt đầu từ con người. Tôi luôn biết rõ nhân vật của mình, chính xác họ trông ra sao, ngày sinh của họ, họ thích ăn gì trong bữa điểm tâm. Không cần biết những thứ này có xuất hiện trong sách hay không. Tôi vẫn phải biết. Tôi lấy ý tưởng cho các nhân vật từ người thật, nhưng nhìn chung thì họ là hư cấu; các nhân vật của tôi chỉ tồn tại trong đầu tôi thôi.

Những sách và tác giả nào truyền cảm hứng và có ảnh hưởng đến bà?

À, với tư cách là một người trưởng thành thì tôi có thể chọn ra rất nhiều tác giả có ảnh hưởng đến tôi. Các tác giả tôi ưa thích nhất là Jane Austen, Mary Renault, F. Scott Fitzgerald và Shirley Jackson. Những cuốn sách tôi ưa thích nhất là *The Haunting of Hill House*, *Fire from Heaven*, *Emma* và *Tender is the Night*. Tôi thích tiểu thuyết của Kurt Vonnegut Con, nhưng không thích truyện ngắn của ông, và ngược lại thích truyện ngắn của J. D. Salinger mà không thích tiểu thuyết của ông.

Nhưng người ta muốn biết những ảnh hưởng trong thời thơ ấu của ta, và tôi sẽ phải nói nói chung là sách thôi. Tôi thích đọc, và ngay từ khi biết đọc tôi đã đọc mọi thứ tôi có thể sờ đến. Tôi là một kẻ mê ngựa, và *Peanuts the Pony* là cuốn sách đầu tiên tôi mượn ở thư viện. Tôi vẫn còn nhớ cuốn sách đó. Với tôi thì việc đọc rất lý thú. Đối với một đứa trẻ hướng nội, đó là một phương tiện giao tiếp, vì ta tương tác với tác giả ngay cả khi ta không ngờii đó trò chuyện với bà ta.

Vì sao bà dùng tên họ viết tắt thay vì tên đầy đủ?

Nhà xuất bản của tôi sợ rằng các nhà phê bình sẽ cho là một đứa con gái không thể viết một cuốn sách như *Ngựa chúng đầu xanh* được. Về sau, khi sách của tôi trở nên nổi tiếng, tôi thấy là mình thích sự riêng tư khi có một cái tên “công chúng” và một cái tên riêng tư, vậy nên chuyện đó ổn cả thôi.

Lần đầu tiên được xuất bản, tính hiện thực của *Ngựa chúng đầu xanh* đã làm choáng váng rất nhiều nhà phê bình, nhưng độc giả lại đón nhận cuốn sách. Điều đó có làm bà ngạc nhiên không?

Không, tôi hài lòng vì mọi người sẽ c khi *Ngựa chứng đầu xanh* ra đời. Một trong các lý do tôi viết cuốn sách này là tôi muốn viết một cái gì đó hiện thực về thanh thiếu niên. Vào thời đó hư cấu hiện thực về thanh thiếu niên không tồn tại. Nếu bạn không muốn đọc *Mary Jane Goes to the Prom* và bạn đã đọc hết cả sách về ngựa rồi thì chẳng còn gì để đọc cả. Tôi chỉ muốn viết cái gì đó có quan hệ với điều tôi thấy bọn trẻ đang thực sự làm.

Bà nghĩ vì sao cuốn sách vẫn còn được nhiều người ưa chuộng như vậy qua nhiều năm?

Mỗi thanh thiếu niên đều cảm thấy là người lớn không biết chuyện gì đang diễn ra. Đó chính là cách tôi cảm thấy khi tôi viết *Ngựa chứng đầu xanh*. Ngay cả hôm nay, khái niệm trong-nhóm và ngoài-nhóm vẫn như vậy. Bọn trẻ nói, “Được đây, truyện này giống như con nhà giàu và dân bụi”, hay bất cứ gì chúng tự gọi mình. Đồng phục thay đổi, và tên của các nhóm thay đổi, nhưng bọn trẻ lại thực sự hiểu được hoàn cảnh của mình tương đồng với hoàn cảnh của Ponyboy ra sao.

(1) Trích nguồn từ báo điện tử Vietnamnet ra ngày 4-5-2003.

(1) Trích nguồn trên báo điện tử Vietbao.vn ra ngày 5-7-2004

(*) Mẹ Teresa là nữ tu sỹ nổi tiếng thế giới vì những việc từ thiện bà làm cho người nghèo.

(*) Theo Hải Hiền (VNN)

Nhà văn, học giả Nhật (1862-1913), tác giả cuốn Trà thư (The book of Tea) viết bằng tiếng Anh xuất bản lần đầu năm 1906 tại Mỹ.

Mùng mười Tết năm Quý Dậu trùng hợp với ngày 4 tháng hai năm 1933.

Bản dịch của Ngô Tất Tố.

Hợp tác giữa Quốc dân đảng và Đảng Cộng sản Trung Quốc.

Tình hữu nghị Việt - Trung muôn đời xanh tươi (BT).

Vùng Giang Nam: Chỉ vùng đất rộng lớn phía Nam Trung Hoa, từ sông Trường Giang đổ xuống.

Quân Giải phóng Trung Quốc cuối những năm 1940 được phiên chế thành bốn Phương diện quân do bốn vị nguyên soái chỉ huy.

Tái chéng phiên âm tiếng Trung Quốc: Tạm biệt.

Quá quan này khúc Chiêu Quân Nửa phần luyện chúa nửa phần tư gia (Kiều - Nguyễn Du).

Một tên gọi khác chỉ Indonesia (B.T).

Tức Nhật Bản (B.T). .sup

Truyện ngắn Khổng Ất Kỷ, bản dịch của Trương Chính.

Truyện ngắn Trong quán rượu, bản dịch của Giản Chi.

Đặng Thai Mai, Trên đường học tập và nghiên cứu, 1961.

Đất Giang Nam: Chỉ cả miền đất phía Nam sông Dương Tử.

Câu thơ Đường: Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. (Nguyên văn: Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên. Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. Cô Tô thành ngoại Hàn San tự. Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền) trong bài Phong kiều dạ bạc của Trương Kế (B.T).

Bản dịch của Nam Trân.

Bản dịch của Khương Hữu Dụng.

Khoảng 3,5 đô la Mỹ.

(1) Khoảng thời gian 1127-1279

(2) Ba danh hiệu cao nhất của học vị tiến sĩ ngày xưa, bao gồm trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa.

(1) Yehudi Menuhin (1916 -1999), người Do Thái , một trong những nghệ sĩ violin vĩ đại nhất thế kỉ 20.

(2) Tên một tác phẩm khác của Grilne Ya.

(3) Tên tiếng Việt là Cuốn theo chiều gió, một tiểu thuyết tình cảm nổi tiếng thế giới của nữ văn sĩ Mĩ Margaret Mitchell (1900 - 1949).

(4) Cách tính điểm trong bóng rổ: Cú ném trong vòng 3 điểm được tính 2 điểm; Cú ném ngoài vòng 3 điểm được tính 3 điểm.

1) Vùng đất rộng lớn gần như nằm trọn trong nước Nga, khí hậu rất lạnh.

(1) Nghĩa là lên núi.

2) Vương Duy (701- 761): Nhà thơ, họa sĩ, nhà viết thư pháp và một chính khách nổi tiếng đời Đường (Trung Quốc).

Mark Twain: nhà báo và nhà văn Mỹ (1835-1910)

Trận đánh diễn ra ngày 21 tháng bảy năm 1798. Hai hôm sau, quân Napoléon tiến vào thủ đô Cairo của Ai Cập. Lịch sử quân sự Pháp gọi là Trận kim tự tháp (La bataille des Pyramides).

Tương truyền chính Napoléon đã cho nã đại bác phá vỡ mặt tượng nhân sư. Vì mối quan hệ đang tốt đẹp giữa ba nước bạn bè, kị giả vờ quên chi tiết ấy, không tiện kể ra đây.

Theo tin của hãng thông tấn Mĩ AP, cụ Gregorio Furentes đã qua đời tại La Habana sáng 13-01-2002, thọ 104 tuổi. (TG).

Một loại cây keo. Còn có tên là cây dạ hợp.

Nữ thần Artemis trong thần thoại Hi Lạp

Còn có tên cỏ linh lăng, các nhà nông ta quen gọi cỏ mêdi.

Yordan Yovkov (1880-1937). Phan Quang dịch. Nxb Văn học, H.1962.

Đã dịch ra tiếng Việt và tái bản nhiều lần

Franz Liszt (1811-1886), nhạc sĩ thiên tài Hungari. Ông lấy cảm hứng chủ yếu từ dân ca Hung để sáng tạo nên những tác phẩm tuyệt vời. Các nhà viết lịch sử âm nhạc nhận định: ông là người mở đường cho nhiều nhạc sĩ bậc thầy thế giới thuộc thế hệ sau như Wagner, Strauss, Prokofiev, Debussy, Ravel, Stravinsky...

(1) Nhân vật trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần.

1. Kobe Bryant là ngôi sao bóng rổ người Mỹ, hiện đang chơi cho đội Los Angeles Lakers và được công nhận là cầu thủ bóng rổ xuất sắc nhất hiện nay.

2. Corbin Bleu là diễn viên, ca sĩ, người mẫu, vũ công người Mỹ với mái tóc xù đặc biệt. Anh nổi tiếng với vai Chad Danforth trong phim High School Musical 1, 2.

3. Debut là một thuật ngữ trong âm nhạc, ý chỉ lần đầu một ca sĩ/ nhóm nhạc xuất hiện/ biểu diễn trước công chúng.

4. Tên gọi Emo bắt nguồn từ “Emotion” là một trào lưu sống dựa theo cảm xúc. Biểu hiện của trào lưu văn hóa Emo là “tôn thờ” cảm xúc chán nản, buồn rầu, rất dễ bị tổn thương của một số người thuộc lớp trẻ hiện nay

5. Valentino Rossi (16/2/1979) là tay đua xe mô tô chuyên nghiệp người Italy với biệt danh là “The Doctor”. Anh đang giữ kỷ lục 9 lần vô địch giải đấu Motor Grand Prix thế giới.

(1) Một nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc.

(1) Chỉ người con gái không có âm đạo hoặc bộ phận sinh dục không bình thường.

(1) Ngôi sao cô đơn.

1\.. Tứ đại danh tác: Bốn tác phẩm nổi tiếng

2\.. Sở Lưu Hương là một nhân vật chính trong tác phẩm kiếm hiệp của Cổ Long. Là người đẹp trai, phong lưu, thích mạo hiểm, có tài trộm cắp, trọng tính nghĩa, coi trọng công lý, thích xen vào chuyện thiên hạ, hay ra tay can thiệp vào những việc bất công, nên lúc nào cũng được người khác

3\.. Đoàn Dự là vị vua thứ 16 của Vương quốc Đại Lý từ năm 1108 đến 1147. Đây cũng là một trong ba nhân vật nam chính trong tiểu thuyết Thiên long bát bộ của Kim Dung, là vương tử nước Đại Lý, đáng vẻ thư sinh, sùng đạo Phật, ghét bạo lực, thẳng thắn, nhiều khi hơi gàn...

1\.. Câu này bắt nguồn từ điển tích Khương Thái Công dùng lưỡi câu thẳng và không có mồi để câu cá, con cá nào cắn câu là tự muốn là tự muốn mắc câu. Thường hay dùng để ví về người vốn biết là cạm bẫy, nhưng vẫn cứ đâm đầu vào

2\ Tên một nhân vật trong tiểu thuyết Chúc phúc của Lỗ Tấn.

1\ Phòng Huyền Linh: (579 - 648) làm chức quan Tư mã, Tế tướng và Tế phụ dưới triều vua Đường Thái Tông. Ông còn được gọi là Lương Văn Chiêu Công. Ông là chủ biên của Tấn thư - một trong hai mươi tư bộ chính sử Trung Hoa.

2\ Trình Giảo Kim: một võ tướng của Trung Quốc. Khi đánh trận chỉ đánh được ba búa một, nếu địch không thua sẽ chạy, sau đó quay lại đánh ba búa nữa, cho nên về sau, nhân vật này được dùng để chỉ những kẻ nửa đường nhảy ra phá bình chuyện của người khác.

1\ Bát đồng: tên một quân mạt chược

2\ Nhất vạn: Tên một quân mạt chược Vào lúc này, bà mỗi trên chiến trường đang nghiền ngẫm dãy bài được xếp nghiêm chỉnh của mình, suy nghĩ xem nên đánh quân gì.

1\ Lotia: bắt nguồn từ một cuốn tiểu thuyết của Mỹ, sau này được phát triển thành một loại văn hóa hóa ở Nhật Bản. Là từ để chỉ các bé gái.

1\ Hỏa nhãn kim tinh: Đôi mắt của Tôn Ngộ Không trong Tây du ký.

1\ Tân Bạch nường tử truyền kỳ là bộ phim chuyển thể từ một trong bốn truyền thuyết dân gian nổi tiếng nhất của Trung Quốc – Truyền thuyết Bạch Xà. Bộ phim được sản xuất năm 1992 và được coi là phiên bản hay nhất trong các bộ phim chuyển thể từ Truyền thuyết Bạch Xà.

1\ Shota: một từ có nguồn gốc tiếng Nhật, chỉ vẻ mặt đáng yêu, dễ thương của một bé trai.

1\ Tiền Chung Thư (1910 – 1998): nhà văn, nhà nghiên cứu văn học, nhà phiên dịch của Trung Quốc.

1\ ED: viết tắt của Erectile dysfunction, là bệnh liệt dương ở nam giới.

1\ Tên một tác phẩm khác của Mèo Lười Ngủ Ngày.

1\ Ý giống câu “Kỳ đà cảm mũi” trong tiếng Việt

1\ Bát tự: (giờ, ngày, tháng, năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung Quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can và Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám chữ. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một

người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiệp” cho nhau, còn gọi là “canh thiệp” hay “bát tự”.

1\.. Đêm nay là đêm nào đây?/ Mà gặp được chàng, chàng ơi/ Chàng ơi, ơi
hỡi chàng ơi / Gặp chàng thiệp phải làm sao bây giờ?

2\.. Trong tiếng Trung, phát âm chữ Hạ Hà Tịch là “Xia he xi”, phát âm chữ Hạ Hạ Hỉ cũng là “Xia he xi”, chỉ khác nhau về thanh điệu. Vì vậy, nhân vật Tiểu Mộc đã đọc tên Hạ Hà Tịch thành Hạ Hạ Hỉ.

(1) Nguyên gốc: Greaser, chỉ những thanh niên theo trào lưu để tóc dài vuốt keo dầu, đi mô tô và tụ tập thành băng nhóm trong những năm 1950, đầu 1960. Ở đây chúng tôi dịch là Mờ.

(2) Will Rogers (1879-1935): Diễn viên hài người Mỹ.

(3) Tiểu thuyết của Charles Dickens.

(6) Phim truyền hình những năm 1960 nói về vị luật sư cùng tên.

(7) Tiểu thuyết của Harold Robbins.

(4) Barrel race: cuộc đua tài thường dành cho nữ, trong đó người đua phải cưỡi ngựa chạy theo đường chữ chi quanh ba cái thùng trong thời gian nhanh nhất.

(5) Hank Williams (1925-1953): ca sĩ và là nhà sáng tác nhạc đồng quê người Mỹ.

(1) Ngày 12-7-1890.

(1) Tương tự Croisades, các cuộc Thập tự chinh dữ dội ở châu Âu thời trung cổ.

(2) Institut de France, thành lập năm 1795, bao gồm năm viện, trong đó có Viện Hàn lâm Văn học Pháp.

(1) Việc câu cá hồi sông Seine đã bị tòa thị chính Paris ra lệnh cấm ngay sau đó (PQ).

(2) Theo tư liệu của Viện quốc gia nghiên cứu Nông lâm ngư nghiệp Pháp.

(1) Victor Hugo, Nhà xuất bản Hàn lâm Perrin, Paris 1884, tr.1010.

(1) Một loại cải dầu.

(1) Sau cuộc tuyển cử, chức Thị trưởng Paris đã chuyển sang tay người thuộc phái tả (TG).

(1) Đại hội Vienne ra tuyên bố coi Napoléon là “kẻ thù của nhân loại”.

(2) Ý mấy vần thơ rất nổi tiếng của nhà thơ Guillaume Apollinaire (1880-1918).

(1) Nu integral (tiếng Pháp): Lỗ thể hoàn toàn. Live show (tiếng Anh): Trình diễn sống.

(2) Couple sur scene (tiếng Pháp): Đôi nam nữ trên sân khấu.

(3) Charles Maurice de Talleyrand, chính khách Pháp (1754-1838)

(1) Đầu đề bản dịch tiếng Pháp. Nguyên tác tiếng Anh là A Moveable Feast.

(2) Đúng tên là gỗ acajou, một loại gỗ gốc Braxin.

(3) Một nhà văn nổi tiếng, nguyên Bộ trưởng Văn hóa của tướng De Gaulle.

(4) Theo thời giá hè 2007, mỗi suất ăn theo thực đơn đặt sẵn ở đây khoảng 38 ơ rô. (PQ.)

(1) Hãng Royal Caribbean Cruise Lines, liên doanh giữa Anh và Na Uy, hiện đứng thứ hai trên thế giới (chỉ sau hãng Carnival của Hoa Kỳ) với đội tàu du lịch thượng hạng gồm hai mươi hai chiếc, không kể bảy chiếc đang đặt đóng), năm vừa qua chuyên chở hơn hai triệu khách, doanh số ba tỉ đô la Mỹ.

(1) Dẫn theo nhà sử học E. Tarlé. Theo tư liệu tại bảo tàng thì số chết tại trận khoảng hai mươi ngàn người.

1. Nguyệt Loan có nghĩa là “trăng khuyết”, Tần Quảng Phong trên Tiêu Tinh Dã nên mới nói vậy (BTV).

1. Phan An (247 - 300) nhà văn, nhà thơ thời Tây Tấn (256 - 316) nổi tiếng là một người đẹp trai trong lịch sử Trung Hoa (BTV).

2. Thế thuyết tân ngữ là một tập tiểu thuyết bút kí của Lưu Nghĩa Khánh (403 - 444), người Nam Tống ghi chép lại lời nói và những giai thoại trong tầng lớp quý tộc từ cuối thời Hán đến thời Đông Tấn Dung chỉ thiên là chương mười bốn của Thế thuyết tân ngữ, kể ba mươi chín câu chuyện bình luận về tướng mạo, thái độ, cử chỉ của nhiều nhân vật lịch sử nổi tiếng (BTV).

3. Câu này nguyên văn trong Hán thư là 'Tần thất kỳ lộc, thiên hạ cộng trục chi' (Nhà Tần để mất con hươu, thiên hạ tranh đua đuổi nó). Ý nói là nhà Tần

để mất thiên hạ, anh hùng khắp nơi tranh đoạt. Ở đây Lâm Nguyệt Loan muốn nói các cô gái ai cũng ngưỡng mộ và muốn có được Minh Nhật Lăng (BTV).

4.Hậu Nghệ là nhân vật trong thần thoại Trung Hoa, người đã bắn hạ chín mặt trời để đem lại yên bình cho nhân gian (BTV).

5.Nguyên tác 'Đông thị thiên nhai lưu', một câu trong 'Tỳ bà hành' của Bạch Cư Dị (BTV).

6.Vương Xương Linh (690 - 765) nhà thơ nổi tiếng đời Đường. Nguyên tác là: Lạc Dương thân hữu như tương vấn, Nhất phiến băng tâm tại Ngọc Hồ
Dịch nghĩa: Nếu bạn bè ở Lạc Dương hỏi về tôi, Hãy nói với họ rằng lòng tôi vẫn thuần khiết như băng trong chiếc bình bằng ngọc (BTV).

7.Hàn Dũ (768 - 824) nhà thơ, nhà tư tưởng đời Đường Nguyên tác: Tỳ phù hám đại thụ, Khả tiểu bất tự lượng
Dịch nghĩa: Muốn làm đồ cây to, con kiến đúng là không biết lượng sức mình (BTV).

8. Lý Bạch (701 -762) thi nhân nổi tiếng đời Đường, được phong là Thi tiên, các tác phẩm nổi tiếng như Tương tiễn tử, Hành lộ nan, Tĩnh dạ tư...
Nguyên tác: Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức
Dịch nghĩa: Đóa hoa phù dung nở trên mặt nước, Điểm to cho cảnh sắc thiên nhiên (BTV).

9. Tả Trung Nghị Công (1575 - 1626) tên thật là Tả Quang Đẩu, quan ngự sử cuối đời Minh. Ông là một vị quan nổi tiếng trung nghĩa, tác phẩm tiêu biểu là tuyển tập thơ văn Tả Trung Nghị Công tập. Còn Tả Lãnh Thiên là một nhân vật tiểu thuyết Tiểu ngạo giang hồ của Kim Dung (BTV).

10. Trong tiếng Trung: Hán Việt: Tử khứ. Nghĩa: Chết, mất; Khử tử. Nghĩa: Chết đi. Tiêu Tinh đã viết ngược hai từ này (BTV).

11. Câu thơ “Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão” có xuất xứ từ bài “Kim Đồng tiên nhân từ hán ca” của Lý Hạ (Đời Đường), hay trong bài “Giản tự Mộc Lan hoa” của Âu Dương Tu (đời Tống), sau được Mao Trạch Đông dùng lại trong bài “Nhân dân giải phóng quan chiếm lĩnh Nam Kinh”. Câu sau cần điền là “Nhân gian chính đạo thi thương tang”. Dịch nghĩa cả hai câu là: Nếu như ông trời mà có tình cảm thì cũng cảm thấy bị thương mà già đi; Chính đạo ở chốn nhân gian thực như bãi bể nương dâu. Còn câu

của Tiêu Tinh Dã nghĩa là: Người không phong lưu, uống phí tuổi xuân (BTV).

12. Hồng Nham (Nham thạch đỏ) là cuốn tiểu thuyết về cách mạng xuất bản năm 1962 của hai nhà văn Dương Ích Ngôn và La Quảng Bân, được đưa vào sách giáo khoa bậc trung học phổ thông Trung Quốc (BTV).

13. Tác giả viết là Tinh Túc lão quái trong “Tiểu ngạo giang hồ” của Kim Dung nhưng thực chất nhân vật này lại xuất hiện trong bộ “Thiên Long bát bộ” (BTV).

14. Tứ khố toàn thư: là bộ sách lớn nhất trong lịch sử phong kiến Trung Quốc, do vua Càn Long nhà Thanh tổ chức biên soạn. Từ “khốc” (lạnh) và từ “khố” phát âm giống nhau (ku) nên nói “tứ khố toàn thư” được hiểu theo nghĩa “tứ khốc toàn thư” ý chỉ vô cùng lạnh lùng (BTV).

15. Khổng tước đông nam phi là bài thơ đầu tiên trong lịch sử văn học Trung Quốc kể về một cuộc hôn nhân đầy bi kịch. Đây là một tác phẩm dân gian thời Đông Hán (BTV).

1. Một loại giấy sản xuất ở phủ Tuyên Châu (nay là Tuyên Thành, An Huy, Trung Quốc) chuyên dùng viết chữ và vẽ (BTV).

1. Ý nói cả hôn và mùa đều giỏi, tiếng Hán khi đọc lên gần giống với “văn võ song toàn” (BTV).

2. Thiên giải nhân ý: Hiểu rõ lòng người, tâm ý của người khác. Thiện giải nhân ý: Giỏi trong việc cởi quần áo của người khác. Hai từ này trong tiếng Hán phát âm gần giống nhau, chơi chữ “ý” và “y” (BTV).

3. Hồi bảy mươi tư trong tác phẩm Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần nghĩa là: “Thề giữa đoàn nghiêm, rào lấp phủ Ninh Quốc” (BTV).

4. Giai đoạn Nam, Bắc triều (420 - 589) tiếp theo là giai đoạn Thập lục quốc và trước nhà Tùy trong lịch sử Trung Quốc, là thời đại của nội chiến và chia rẽ. Nhà Lương (502 - 557) thuộc Nam triều (BTV).

5. Chất địa kiên ngạnh ý nói tính chất của đá này vô cùng cứng rắn (BTV).

1. Vì Nguyên Thần Dạ gọi Lâm Nguyệt Loan là “em Lâm”, đây lại là Giả Bảo Ngọc gọi Lâm Đại Ngọc trong Hồng lâu mộng nên Hứa Bảo Nhi trêu cậu là Bảo nhị gia (BTV).

2. Tần Thao Ngọc: nhà thơ thời Văn Đường. Bài thơ “Bần nữ” (con gái nhà nghèo) là bài thơ rất nổi tiếng của Tần Thao Ngọc, Nguyên Thần Dạ và Lâm Nguyệt Loan vận dụng những ý thơ trong bài thơ này để đối đáp với nhau (BTV).

3. Một con chim bay vào rừng trấn áp được tiếng kêu của trăm con khác (BTV).

4. Hai câu thơ trong bài Sinh tra tử của từ nhân Ngưu Hy Tế thời Văn Đường. Nghĩa là “Nhớ chiếc váy màu xanh, nhìn cỏ cây xanh mướt nơi nơi mà thương xót” (BTV).

1. Đây là bài thơ Thái Cát trong phần Vương Phong, Kinh Thi. Bài thơ là lời tưởng nhớ tình nhân tha thiết (BTV).

2. Phan An tên thật là Phan Nhạc (247 - 300), tự là An Nhân, là nhà văn nổi tiếng thời Tây Tấn. Hạ Hầu Trạ (243 -291) tự là Hiếu Nhược, nhà văn, nhà kinh học thời Tây Tấn. Cả hai người đều nổi tiếng vì văn tài và dung mạo tuấn tú (BTV).

1. Một chiếc cốc và một đời trong tiếng Trung Quốc phát âm giống nhau: yi bei zi (BTV).

(1) Hội đồng Chung khảo gồm có: Nhà văn Hồ Anh Thái, chủ tịch Hội đồng Chung khảo, Ông Nguyễn Huy Thắng, phó giám đốc Nhà xuất bản Kim Đồng, Bà Lê Thị Dắt, giám đốc Dự án Hỗ trợ sáng tác cho thiếu nhi Việt Nam - Đan Mạch, Nhà văn Lê Phương Liên, Nhà xuất bản Kim Đồng, Nhà văn Phan Triều Hải

Trích 'Con yêu mẹ', thơ Xuân Quỳnh

Table of Contents

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Trò chuyện với S. E. Hilton](#)